Downloaded from: www.ketabton.com
Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه:

ددې کتاب دچاپ حق خوندي دئ.

دکتاب نوم: د ابراهیم ادهم په پلونو (ناول)
لیکوال : عبدالله الهام جمالزی
خپرندوی: دانش خپرندویه ټولنه _ پېښور
شمېر : زر ټوکه
چاپ کال: ۲۰۰۸ز جون/ ۱۳۸۷ل جوزا
کمپوزر: پخپله لیکوال
ډیزاین: ذبیح الله شفق
انلاین چاري: عبدالله احسان - لراوبر [لوی] افغانستان http://www.larawbar.com

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لراوبر افغانستان
www.larawbar.com

لــړليک:

- ډالۍ
- د سر د خبرو په ځلمه:

1. ------------------- خېرکي - د بابا ترکاني
2. ------------------- خېرکي - د روزي میاشت
3. ------------------- خېرکي - د بابا غوسه
4. ------------------- خېرکي - اختر
5. ------------------- خېرکي - د ښځي اوښکي
6. ------------------- خېرکي - اووه ټکان
7. ------------------- خېرکي - د پلار ناروغي
8. ------------------- خېرکي - د قناعت درس
9. ------------------- خېرکي - د آمني راتګ
10. ------------------- خېرکي - له میني د پلار خبرېدا
11. ------------------- خېرکي - پوهنتون ته تګ
12. ------------------- خېرکي - پوهنتون
13. ------------------- خېرکي - آمني ته لیک
14. ------------------- خېرکي - د پلار مرګ
15. ------------------- خېرکي - غم او هیله (وروستۍ برخه)

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

16. پـــــــــــــــاى

ډالۍ:

خپل ګران مورا و پلار ته چې په هر درد مې خوږمن او په هره خوښۍ مې خوښ دي ټولو هغو اولادونو ته چې د مور او پلار زړه يې ساتلی او روح يې د هغوی په دعاوو ژوند اخلي.

ليکوال

د سرد خبرو په پلمه:

د مينې او ښکلا د سپيڅلي ښتن په پاک نامه:

ماله کوچينوالي له داستان سره زياته مينه درلوده د ليکوالو داستانونه به مې لوستل خوند به مې ترې اخيست. لمړی داستان مې په ملالۍ مجله کې ولوست پلار مې راته مجلې راوړلې او مابه چې لوستلې هغه ته به يې هم خوند ورکاوه ، خو زه پوهيدلم هغه به را ته دمجلې هره برخه ښووله: زويه داولوله ... داولوله ... خو هيڅکله يې راته ونه ويل چې دادستانونه هم ولوله ، اوخپله به يې داسې په مينه مينه لوستل چې تو به.
زه نه غواړم دداستان په اړه درته ځير نيزې خبرې وکړم ، خودايادونه کول اړين بولم چې دداستان هغه تعريف چې وکولای شي دداستان دبېلابېلو قسمونو استازيتوب وکړي ګران کاردی هانز ما په اند ناشونې خبره ده. خو بيا هم ځينو لويو ليکوالو په ځينو وختونو کې دداستان دځينو قسمونو لپاره ځينې تعريفونه کړي دي. مثلاً جوزوف شپيلي (Joseph Shipley) دنړۍ دادبي اصطلاحاتو په

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهنګ کې لیکلي: داستان د پېښو د لیږدولو او بیانولو لپاره عامه اصطلاح ده. عموماً په داستاني ادبیاتو کې داستان د دوه متضادو ځواکونو او یوې موخې ترمنځ د کشمکشونو او هڅو دښوولو ټولګه ده.

همدارنګه نور لیکوال هم بېل بېل باورونه لري څوک زیاتونې لري څوک بیا هغه د چاخبره دا تعریف هم زیات بولي خو په هرحال د داستان اوریدلو شوق ډیر عجیب دی بیا زموږ په ټولنه کې چې لیک لوست ډیر مروج ندی او هغه د چاخبره لیکلي مو په درد نه لګیږي د شپې به ګرد چاپېره سره کېناستلو دیو چا له خولې به مو داستان ته چرت ونیو: په کور کې یې څه نه درلود ل سبا ته له شپانه سره صحرا ته ووت په لاره کې په چرتونو کې ډوب روان وو چې یو څه یې سترګې وبرېښولې ... هره شېبه بس یو ه تلوسه راسره وه هغه داچې وروسته څه وشول بیا څه وشول ... د داستان ترپایه به ټول آرام ووچا به څه نه ویل په پای کې به مو یا ویل چې کاشکي زه د هغه په ځای وای څومره زړور وو یا به مو ویل چې زه نه غواړم د هغه په شان واوسم ...

اوس مهال پښتانه کیسه لیکوال ښې کیسې لیکي ښه تصویرونه باسي او ښه هیجان او ښه منځ پانګه او د کیسې کښښ ښه ساتي مګر زیاتره لیکوال بیاد کیسې پیغام ته څومره پام نه کوي یو اځې لکه خپله کومه خاطره چې ننداړې ته ږدي خلک یې لولي ، وخت پرې تیروي مګر په پای کې له ځانه سره وایي:

- ښه نو څه ګټه ؟

دا د لیکوال د کیسې په کمزورۍ دلالت کوي. که هرڅومره هغه د چاخبره څو حقیقت ته ورته ، منطقي ، کښښي او ښه انځورګري په کیسه کې وکړي مګر چې په پای کې لوستونکی ووایي چې (نو څه ګټه ؟) زما په خیال کیسه په لوستلو نه ارزي او د لوستونکي دو خت ضایع کول دي.

کیسه که هرڅومره هیجان لري ، حقیقت ته ورته وي باید هغو مره له ځانه سره ښه پیغام هم ولیږدوي داسې نه چې بیا یو بل لیکوال قلم

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسې را واخلي او لوستونکو ته تشریح ولیکي چې پدې کیسه کې دغه پیغام پروت وو.

یو امریکایي کیسه لیکوال ښاغلی رینګ لاردنر ښه کیسه لیکوال دی. خوکومه انځور ګري چې هغه په کیسه کې لري شاید بل لیکوال یې له هغه ښه ولري، کوم هیجان چې هغه په کیسه کې اچوي بل یې له هغه ښه اچوي. خو کله چې پیغام ته رسیږي هر څوک وا یي چې د هغه کیسې نوځکه ښې دي.

داستان، داستان عجیبه کلمه ده، کله کله له ځانه سره تعجب شم، زه چېرته او داستان لیکنه چېرته، خو دنورو داستانونه چې لولم زړه مې غواړي چې زه هم دومره داستانونه ولیکم، دو مره داستانونه ولیکم چې نور مې په زړه آرمان پاتې نشي، خو دا مې هم تل په یاد وي چې ښه داستان له پیغامه ډک داستان له پښتنې مینې ډک داستان.

زه په داستان کې د پیغام پلوی یم، زړه مې غواړي هر داستان مې یو پیغام ولري بې پیغامه داستان راته د وخت تیرول ښکاري او په خلکو یې ظلم او تپل ګڼم، خو تر اوسه په داستان کې لومړني ګامو نه پورته کوم، پس تاسې هم را نه د پاخه داستان لیکوال تمه مه کوئ ولې ډیر مې زړه غواړي چې د پښتو ژبې لپاره داسې پاخه داستانونه ولیکم چې په بله هیڅ ژبه کې کوم لیکوال نه وي لیکلي.

هرڅوک تمه لري چې بهترین شي، زه هم په همدې تمه قلم چلوم، دا څووم داستان دی چې لیکم یې هیله ده چې هسې ستاسې قیمتي وخت پرې ضایع نه کړم، تر پایه یې ولو لئ هیله ده خوند او پند ترې دواړه واخلئ او ماته د بریاوو دعا وکړئ.

په ډیره مینه او ادب

عبدالله الهام جمالزی

تهران، ایران

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی خپرکی

دبابا ترکاڼي:

زما نوم اسد دی ، خو اوس راته خلک اسد غزني چی وايي ، چې کوچنی وم له پلار سره په کور کې يو اځې وم ، مور مې نه په ياديږي. دغزني په خشک کې او سېدلو او پلار به په ښار کې ترکاڼي کوله زه به هم ورسره اخته وم ، کله به مې په هغه توره چايجوشه کې چای دم کړ ، کله به مې ورته نسوار راوړل او نور به نو د ميز خوا ته په نرو او نازکو پوټکو کې په لوبو اخته وم ، نه به راسره د سبناري غم وو نه به مې هم د غرمې ډوډۍ ته فکر کاوه او نه به مې هم د ماسخوتن خوراک په ياد وو او نه به هم لکه پلار هسې د پورونو او نورو سرخوږيو کوم فکر راسره وو.

سهار به لمرخاته په دکان کې وو پلار به لنډ کميس او غټ پرتوګ واغوستل او قلم به يې د غوږ شاته کېښود ترښځ او پلونه به يې تيره کړل او کرار کرار به يې کار شروع کړ ما به ستره توره چايجوشه راسره واخيسته او د جومات له کوهي څخه به مې راډکه کړه ، وړاندې به د نغري خواته ورته کېښاستم او اور به مې ورته بل کړ ، څو به مې ګيلاسونه پريمينځل د چايجوشې د ځغا وخت به رارسېدلی وو ، رابه غلم خواته به يې کېناستم او يو لرګی به مې راواخيست يوسر به مې يې په غوږ کيښود بل په چايجوش او کرار به مې د اوبو د جوش سندرې ته غوږ ونيو ، کله به تيز شو او کله به کرار کله به هم په پړ کار بدل شو.

سپين خيرن دسترخوان به مې هوار کړ او ډوډۍ به مې پرې کيښوده بوره به مې راوړه لومړی به مې په خپل ګيلاس کې واچوله بيا به مې د بابا په ګيلاس کې هم واچوله بابا ته به مې غږ کړل او دواړو به چای وڅښلو ، چای به چې تمام شو لاړم به چای جوش به مې بيا له اوبو ډکه کړه د نغري خواته به مې کيښوده ، د کتابونو بکس به مې د لرګو له

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځه راوویسته شاته به مې واچاوه پلار به راته ټیټ شو او په تندي به یې ښکل کړم نور به نو آزاد وم مخ په ښوونځي به تللم.
له دکانه به چې ووتلم اډونه به مې سپک شول ، نور به د بابا غږونه ویرولم.
- اسده زویه منډه نسوار راوړه... لاس مه وهه... پورته اوبه راوړه... متر چیرته دی بیا د په کومه کړ ؟... هه دا ونیسه.
نور به دا غږونه نه وو ، په بیروبار کوڅو کې به ووتلم ، د هزاره ملګرو په اوږو به مې لاس واچاوه او ښوونځي ته به لاړم ، ټوله لاره به مو خندل او چې خدای پا مانې به مو کوله یو بل به مو په مخ په څپېړه وواهه او په خندا به له یو بله ګوښي شوو.
د یوبل نظرونه مو نه وو پکار ، نه مو د یوبل په کارونو کې کار وو ، محمدعلي زموږ د ښنګ مارکیټ د یو رخت فروش زوی وو ، چې پلار به د غرمې په خوب ویده شو دواړه به د جومات انګړ ته ننوتلو او توپ بازي به مو شروع کړه خو هغه توپ سم نه شو و هلای هره ورځ به مو جګړه وکړه بیا به رخصت شوو خو سبا به بیا په ښوونځي کې راترغاړې وت او یوبل به مو ښکل کړ ، هره ورځ به مو له یوبل سره قول کاوه چې بیا به جنګ نه کوو خو چې هغه به توپ له دیواله واړاوه زه به مرور شوم او که به مې پخلا کولو ته راغی ما به ورسره جنجال وکړ.
غرمه به له ښوونځي راغلم ، پلار به غېږه راته خلاصه کړه او په تندي به یې ښکل کړم بکس به مې یې له شا خلاص کړ او په مخامخ دیوال به یې ځوړند کړ بیا به یې په کار شروع وکړه زما به چې د مه جوړه شوه پلار به دیګ ته وکتل بیا به یې ماته سترګې کش کړې موسک به شو.
- بچیه څه درته پاخه کړم ؟
زه خو پوهیدم چې یوازې ددې لپاره وایي چې لاړشم دیګ پریمینځم او به راوړم او ګیلاسونه پاک کړم او هغه پیسې راکړي لاړشم سبزي مارکیټ ته بنډۍ واخلم یا الوګان. ما به ټنډه ګونځې کړه.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نن یې نه خورو .
پلار به وخندل کار به یې پرېښود او را به غی مخامخ به راته کېناست او لاسونه به مې یې په لاس کې ونیول راته موسک به شو .
- ولې ؟ ته یې نه خورې که دا سې وي نو زه ځانته بیسکټ راوړم او پخپله یې خورم.
- نه نه زه یې هم خورم
پلار به وخندل په مخ به یې وټپولم ، بیا به دیګونو ته ور روان شو او په دیګ کې به یې ګیلاسونه ورټول کړل او له دکانه به ووت د دروازې خواته به چې رسیده زه به ور ووتلم او دیګ او ګیلاسونه به مې ترې واخیستل ، هغه به راته وکتل او په سر به یې ښکل کړم.
په جومات کې به مې دیګ پرېنمینځه ګیلاسونه به مې پرېمینځل خو ګیلاسونه به مې یو یو د ګلونو شاته پټ کړل ځکه هرڅوک به راتللو او په ګیلاس کې به مې یې اوبه څښلې مابه هغه بیا پرېمینځه او بیا به پکې بل اوبه څښلې. دیګونه به مې راوړل د نغري خواته به مې کېښودل پلار به د تور او پیوند واسکټ لور ته ور روان شو له جیبه به یې پیسې را وویستلې بیا به یې ماته وکتل زه پوهیدم چې اوس بیا وایي چې د آیس کریم پیسې مې ګوښې کړې دي مابه هم په پټه خو له ترې پیسې واخیستې او بیا به مې په جیب کې کېښودې. پلار به په ډېرو لاسونه ونیول او سترګې به یې راته کش کړې.
- زویه چې څه شی وخورو ښه دي ؟
- هندوانه.
پلار به بیا وخندل او سر به یې وخوځاوه پوهیدم چې اوس وایي هندوانه به سبا وخورو او حتماً به یې ویل هم. بیابه یې نو یا ښڼدې غوښتلې او یا به یې الوګان زه به هم لاړم اول به مې پیاز ، بانجان او غوړ وکتل او بیا به مخ په سبزي مارکیټ روانېدلم. په مارکیټ کې به مې د سخي لالا ددکان مخې ته پیره ونیوه او یو زرد آلو یا منه به یې راته ونیوه بیا به یې الوګان وتلل او په کڅوړه کې به یې راته واچول کله به یې له خلکو پاتې چاغې هندوانې هم راکړې او چاقو به یې راکړ

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپل تخت ترشا به يې کېنولم ما به هم په مزه مزه وخوړله بيا به چې راپورته شولم پيسې به مې ورته ونيوې هغه به وګڼلې او د آيس کريم پيسې به يې ګوښې په لاس کې راکړې ، له هغه ځايه به روان شوم د صرافو په مخ کې به د شادي آيس کريم ته ودريدم د هغه به هم چې سترګې راباندې ولګېدې تيار به يې راته برابر کړ چې ور وبه رسيدم په لاس کې به يې راته نيولی وو ما به هم موټی ور وړاندې کړ او پيسې به يې ترې ور واخيستې.

ډوډۍ به مو چې وخوړه پلار به چوکاټ رانږدې کړ او چادر به يې ټول کړ او ترسر به يې لاندې کړ کرار به يې لمر ته سترګه پټه کړه ، زه به لږ شېبه د دکان په مخ کې وګرځېدم نور به لاړم له محمد علی سره به مې توپ واهه چې آذان به وشو کوزه به مې راسره واخيسته راسره به مې ډکه دکان ته يووړه د دکان په مخ کې به مې کېښوده پلار به راپورته شو کوزې ته به يې وکتل پوهيدم چې اوس پوښتنه کوي چې لاس خو به دې پکې نه وي لګېدلی ؟ ما هم ځواب ته ځان جوړ کړ نه نه.

پلار به لمانځه ته لاړ ما به کاردستي جوړوله هره ورځ به مې يوه کاردستي جوړوله خو هره ورځ مې ښوونځي ته نه وړه د پنجشنبې په ورځ مو د کارستۍ ساعت وو په ټولو کې به ما ښې نمرې وګټلې او چې دکان ته به راورسېدم بابا ته مې ورغږ کړل

- نن يوه هم نه وه کمه

پلار به موسک شو او کار به يې پريښود

- معلومه به شي.

ټول اوړی به دغه ډول تير شو ژمی به چې ښوونځی رخصت شو نور به نو ټوله ورځ په دکان کې وم سهار به مو لږ شېبه د يخ له لاسه اور بل کړ او ځانونه به مو پرې تاوده کړل کوم پوټکي به چې ايره شوي وو ، هغه به مې نسواري کاکا ته يوړل بيا به مو په نورو لرګيو اور بل کړ چې هغه به مې بيا نسواري کاکا ته نه وړل.

ژمی به مې ستره کورتۍ اغوستې وه ، چې ګرمي به مې وشوه ځنځير به مې يې ښکته کړ پلار به بيا راونيولم ځنځير به يې راته کش کړ په

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ به يې وټپولم.
- يخ دی بچيه زکام به شې.
پلار به تل زکام وو ، سپينه ټوټه به يې لمده په جيب کې پرته وه ، چې غرمه به لمر تود شو نو زه به يې ورسره له ځنګه پرې ايستلم.
- زويه کرار خمله دا لمر ګټه لري.
- څه ګټه لري ؟
- کلسيم د زياتيدو هډوکي د پخيدو.
پلار لوستی نه وو ، خو په هر ډاکټر به يې نيوکه کوله ، ښه مې په ياد دي د کوڅې په سر کې يو ډاکټر وو ډير آرام سړی وو او هر وخت به يې په بابا پيسې باندې وې ، د دکان په سر يې ډاکټر اکرم درملتون ليکلي وو خو بابا به تېجه باله. يوه ورځ مې مخامخ ورته وويل چې ډير غوسه شو راغلم پلار ته مې وويل چې ډاکټر تېجه راته په غوسه شو هغه وخندل ويل يې چې تېجه مه ورته وايه تېجه بد نوم دی د هندو زوی ته تېجه وايي.
شپې مې هم په کرار نه وې ، لوښي به هم ما پريمنځل او الوګان هم ما پوچول پلار به يو اځې ديګ وکړ نور به راغی اوږد به وغځېده راډيو به يې چالانه کړه او سترګې به يې ورته پټې کړې. زه به يې هم له ځنګه کېناستم ، يو اځې تر دې به معطل وم چې راډيو ډنګ ډنګ وکړي او بيا يو ساز راشي او ووايي: دالندن دی ، دا د بي بي سي د پښتو خپرونه ده چې په لنډو څپو ... کيږي خپريږي.
يوه ورځ پلار راته ويلي وو چې په لندن کې يو غټ ساعت دی چې اويا ټنه وزن لري لوی ثانيه ګر او دقيقه ګر لري له ټول ښاره مالوميږي ماته به د بالاحصار غونډۍ ياده شوه چې په سر يې ستر ساعت وي او بيګ بين ورته وايي او هره شپه چې اته بجې شي ډ نګ ډنګ وکړي بيا يو ستر غږ ووايي چې دالندن دی.
چې دا ساز به خپور شو پلار به را ته موسک شو بيا به يې سترګې پټې کړې او چې خبرونه به پای ته ورسيدل نو ماته به يې وکتل.
- حالات ګډ وډ دي.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه پوهیدم چې دا به یې په ما ملنډه وهله ، هغه به راته ویل چې په ماپورې خبرونه څه اړه لري چې غوږ ورته نیسم بیا به یې وخندل او د راډیو ستنه به یې وګرځوله.
عجیبه وخت وو ؟ نه مې د افغانستان خبرونو ته سودا وه او نه هم راسره د فلسطین ، سوډان او فلاني فلاني غم وو ، نه مې د ونډو له ټیټوالي او زیاتوالي سره سودا وه او نه مې هم د فوټبال او والیبال وروستیو خبرونو ته. که پلار به خبرونو ته سترګې پټې کړې او ورته غوږ به شو له ما سره به دا فکر وو چې نن به راته کوم نکل اچوي ؟.
کله به چې واوره اوربدلې وه ، سهار به مو چې چای وڅښلو دواړو به دژمي جامې واغوستې او بامونو ته به پورته شولو ، بامونه به مو تور کړل ښې ډیرې کیسې به مو وکړې د بامونو په منځ کې به یو ځل راښکته شوو تاوده به شوو بیا به ور پورته شولو زما پارو کوچنی وو د پلار پاور غټ وو او تور سوی هم وو چې کله به مې پارو واوره ونیوه نو پلار به ویل چې هغه پارو مې غوږ کړی ندی چې غوږ شي بیا واوره پرې نه سرېښېږي.
د سرای واورې ته به چې راورسېدو نو پلار به په توپونو ویشتلم ما به هم ورسره شیلک پیل کړ یوه ورځ د دروازې خواته روان وو توپ مې پسې وویشته چې پسې غږ مې کړل راویې کتل په تندي ولګېده ، راته غوسه شو ، خو چې بېرته رانوت هیر شوي یې وو راته ویل یې چې نن به دواړه د لنډیو مسابقه کوو چې د چا ډیرې لنډۍ په یاد دي.
په هغه کې یې پسې واخیستم خو په نورو شعرونو کې ما پسې اخیستی وو زما ډیر شعرونه په یاد وو ، حتی د ابراهیم ادهم کیسې مې هم له پلاره ډیرې یاد وې ځکه ما په کتابونو کې هم لوستې خو د پلار یو اځې چې هغه یاد وې بس هغه وې نورې نه ورتلې.
بېګامو د شعرونو مسابقه وکړه خو په هغه کې یې پسې واخیستم ما فکرکاوه چې زما ډیر یاد دي خو د پلار لا ډیر یادوو ، بیا یې راته د ابراهیم ادهم نوې کیسه وکړه. چې بیا مې په خوب هم لیده عجیبه کته متېه.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهيم ادهم په تخت اوږد غځېدلی وو او د خدای ج ثنا يې ويله ، په ښکلي تخت په شاهي تخت ، هلته چې مرغی هم د هغه له اجازې پرته پر نشي وهلی د هغه چا په تخت به پروت وو چې عالم به يې فرمان ته سترګې نيولې وې او څلويښت زرينې تورې او څلويښت زرين ګرزونه به يې ترې شا او مخ ته ولاړ د هغه د کوټې بام در بيبږي. ابراهيم سترګې پرانيزي ، حيرانيږي او له ځانه سره وايي چې دا به نو څه وي ؟ بيا د کوټې چت دربيبږي هغه امر کوي چې وګوري څوک د هغه په کوټه له پاسه دربيبږي خو ساتونکي يې هيڅ هم نه مومي او راځي وايي چې هيڅ مو نه کړل پېدا ، خو چت بيا دربيبږي او ابراهيم پوښتنه کوي.

- هې ! ته څوک يې ؟

- زه يو اوښپه يم ، اوښ مې ورک شوی دی او دلته يې لټوم.

ابراهيم ورته غږ کوي

- اې ناپوهه ! ته په مانۍ کې اوښ لټوې ؟

هغه ورته په څواب کې وايي

- اې بې خبره او ته بيا په زرين تخت خدای مومې ؟

ابراهيم له حيرانۍ په ځای آرام پاتې کيږي. سهار هم چې راويښ شوم له ځان سره وچ حيران وم ډير ښکلی نکل وو.

دوهم څپرکی

د روژې مياشت:

کور مو په يوه تنګه کوڅه کې د جومات شاته وو ، شاوخوا مو ډير کورونه وو ، پلار به که هرڅومره ويل چې لاړ شه له ماشومانو سره سات تيره کړه خو زما زړه نه کېده. د پلار غوندې عادت مې اخيستی

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو ، چوپ او له ډېر بیروباره مې ښه نه راتلل ، یوه ورځ په دکان کې ناست وو ، پلار د یوې کړکۍ چوکاټ جوړاوه ، مابهر اور بل کړی وو ، کرار ورته ناست وم ، لمر هم تود وو خو د اور تودخې راته مزه راکوله ، ډېره شېبه مې چرت نیولی وو ، د پلار د مشترنګ ځښ و ځوښ مې اورېده په چوپتیا کې ترې عجبه سندره جوړه شوې وه ، پلار به هم قلم دغوږ شاته ټومبلی وو چې د مشترنګ ځښ و ځوښ به بس شو مابه ورو کتل هغه به د غوږ له شا قلم راواخیست او په چوکاټ به یې کش کړ ، یوه ورځ مې ورته وویل

- بابا ! دالرګی ولې داسې کوې ؟

- دا خو ددې لپاره چې دا مخ یې نور استادي شو .

پلار بهر راووت اور ته کېناست ، په پزه یې د یخ له لاسه وړوکي ځاځکي ښکارېده ، لاسونه یې مروړل او په سترګو کې یې اوښکې ښکارېدې په اور یې لرګي ورواچول .

- مبلې دې وکړې .

- یخ د وشو ؟

- هو ولا ډېر یخ دی .

- خو کار مه کوه بیا به یې بله ورځ وکړې .

- نه زویه روژه رانږدې ده بیا په روژه کې ډېر کار نه شم کولی .

- ولې ؟

- خو په روژه کې سړی وږی وي تږی وي ژر ستړی کیږي .

- زه خو نه ستړی کیږم .

- هو ته خو ځوان یې تکړه سړی یې

- بابا !

هغه په اور لاسونه ګرځول او پوکی یې ورته کاوه ، په سترګو کې یې دود ورغلی وو لاړې یې تیرې کړې ویې ویل

- هه زویه

- سږ کال زه هم روژه نیسم .

- نه زویه په تا نه کیږي ته تر اوسه ووړ یې .

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه نه یم وو ږ اوس خو غټ میړه یم.
پلار وخندل ، ډیر په زوره یې وخندل.
- ښه ته غټ مېړه یې ؟
- خو ته هره ورځ را ته وایې چې هله هغه کار وکړه سلامت میړه یې اوس خو.
پلار هماغه راز خندل ، د ګربت اکا دکان ته یې ورغږ کړل.
- ګربت استاده ! هو ! ګربته خبر یې ؟
مایې په خوله لاس ونیوه ، ځکه چې د ګربت اکا یوه لور وه چې هغه ته به یې ډوډۍ راوړه نو چې کله به هغه دکان ته راورسیده نو پلار به راته ویل چې بي بي خو تیره شوه ګربت اکا به هم ویل چې دا هاجره به له خیره اسد ته ودوو.
پلار بیا غږ کړل ، مایې بیا په خوله لاس ونیو ، پلار خندا واخیست.
ګربت اکا له دکانه راووت زموږ د دکان لورته را روان شو د چایو پیاله یې په لاس کې وه او له خندا شین وو.
- اسد جان بیا څه د ګلو باغې شنې کړې ؟
ما منډې ته ځان سم کړ ، خو پلار له لاسه ټینګ ونیولم. او په خندا خندا کې یې ګربت اکا ته وویل
- زما زوی وایي چې زه نور نو میړه شوی یم.
- ښه ښه شیطانه زه اوس پوه شوم ځکه دا څو ورځې داسې چوپ ګرځې ، غواړې واده وکړې هه هه اوس واده غواړې وشرمیږه زه چې ځوان وم هیڅ مې په خوله نه راتلل.
پلار له لاسه کلک نیولی وم ، او خندل یې ما پلار ته وکتل ومې ژړل.
پلار وارخطا شو ژر یې غیږې ته نږدې کړم.
- ګوره ګوره لیوني ته په ټوکو هم ژاړې. مه ژاړه لیونیه ټوکې درسره کوو ته په دې هم ژاړې.
بیا خندا واخیست.
- ته خونو میړه نه یې.
ګربت اکا خو پوهیده چې ما به ژړل بیا له پلار سره خبره نه کېده ،

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګربت اکا هم څه نه ویل کرار د پلار خوا ته ولاړ وو پلار ته یې دوه سترګې نیولې وې لکه چې له پلاره ویرېده. خندا یې هیره شوې وه ، له چای یې غړپ وکړ ما ته یې وکتل.

- نه بچی مې ژاړي نه موړ خو ټوکې کولې ، ورشه بابا ته د چای راوړه زموږ په دکان کې چای تیار وو هله بچی.

ما د پلار له غېږې ځان خوشی کړ ، او مخ په دکان مې ورمنډه کړه ، پلار ته مې چای راووړ ، راغلم ورته مخامخ کېناستم ، بیرته روژه را په یاد شوه ، پلار ته مې وویل

- ښه ګوره روژه نیسم.

- ښه سمه ده اوس خو ...

ما تیار لاس ورته پورته کړی وو ، پلار خوله ونیوله په غېږ کې ونیولم چې ښه یې زړه ته نږدې کړم ګربت اکا ته یې سترګه ووهله.

- ... میره شوی یې.

بیا مې پرې د سوکونو باران جوړ کړ ، خو اوس مې ډیر په زوره نه واهه ځکه هر ببګا به یې راته ویل چې دا ځای مې ګوره د تا د سوک له لاسه خوږ یږي دا ځای مې ستا د چیچ له لاسه ، نور مې پرې زړه نه کېده. ګربت اکا پوښتنه وکړه.

- ریښتیا روژه کله ده له خیره ؟

- سبا نه بل سبا .

- ریښتیا وایې ولا خدای د خیر کوي زما خو ټول کارونه داسې شاړ پاړ پراته دي.

بس دوه ورځې ورسته پلار سهار له نه کور چای وڅښلو نه یې په دکان کې نه یې ماته وویل چې چای ورته پوخ کړم ، په هغې ورځ مې ډیرې زارۍ ورته وکړې چې ماهم پیشنمي ته پورته کړي ، خو سهار چې راپاڅېدم نو رڼا وه پلار پیشنمی پټ کړی وو ، لږ شیبه مې ورته وژړل ، پلار د لمانځه په ځای ناست وو قران کریم یې تلاوت کاوه قران یې قات کړ او راغی له ځایه یې ورواخیستم او خواته یې ورسره کېنولم نور یې نو خپل قران ویلو زه یې د څنګه په ټول وجود ورته

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوړ وم ، او سر مې د پلار په زنګانه کېښود او بېرته ویده شوی وم.
بیا مې سترګې پورته کړې پلار لا قران تلاوت کاوه ، له ماسره به دا غم وو چې کله به دکان ته خوځیږو ، خو دا غم به راسره نه وو چې پرون مو کم کار کړی نن به ډیر کار وکړو. نن به فلانی کار کوو خو فلانی به نه کوو.
دکان ته لاړو پلار چې راباندې هرڅو وکړل ما څه نه خوړل ، پلار کرار کرار په کار اخته وو هم روژه هم یخ د پلار غوږونه تک سره شوي وو ، وروسته له غرمې خو یې غږ هم کرار شوی وو ، او تندی یې ګونځې نیولی وو ، ما یې له جیبه پیسې واخیستې لاړم یو بیسکټ مې راوړ او په میز مې کېښود. پلار یو ځل بیسکټ ته وکتل بیا یې ماته وکتل.
- وخوره اپرین سبا ته د پورته کوم.
- نه دا مې روژه ماتي ته اخیستی دی.
- وړی کېږې زویک مې یې وخت ډیر دی دا وخوره ورشه ځان ته چای هم باندې کړه.
- نه ولې د نه پورته کولم ؟
- ښه په دواړو سترګو سبا ته د پورته کوم نور څه وایې ؟
- نه ریښتیا وایې ؟
- خو مالومه ده چې ریښتیا وایم ته یې اوس وخوره بیا سبا ته دوه ونیسه ، اوس خو د هم نیمه ونیوله کنه.
ماته خندا راغله ، پلار راته وکتل او د سر په اشاره یې راته وویل
- څنګه ؟
- ته ولې دوه نه نیسې چې یوه نیسې ؟
- نه خو زه خو یوه نیسم غټه او ته وړوکی یې دوه ونیسه وړې وړې.
- نه نه مامه غلطوه زه خو څه ووړ نه یم.
- هو اوس خو کنه غټ...
- ګوره بیا خو یې نه خورم.
- ښه ښه کوچنی میړه و یې خوره.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اوس يې نو ولا که وخورم.
پلار به راسره په کوڅه کې منډې وهلې ، وخوره وخوره ما بـه ورتـه ويل چې نه يې خورم نه يې خورم بس په همدې کې مازيګر شو ، دواړه بازار ته لاړو د خدای زور ميوې او نور شيان مو واخيستل ، پلار بـه هيڅکله هـم دومـره پيسـې نـه مصرفولې نـن يـې دومـره ډېـره شـيان واخيستل.
کور ته راغلو ، پلار ديګ باندې کړ ، چې پوخ شو نو اودس يې وکړ او دواړه مخ په جومات روان شوو. جومات وچ ډک وو ، چا لمونځونه کول ، چا نفلونه کول او چا تلاوت کاوه او چا سرونه ډولۍ کړي وو او غلي ناست وو.
زه او پـلار د يـوې سـتنې خواتـه پـه لمانځـه ودرېـدو ، ماتـه لونـځ ملاصاحب يوه ورځ راښودلی وو له هغې به ورسته هره ورځ چې راغلم هغه به يو اځې راته موسک شو نور به يې په سترګو را ته اشاره وکړه چې لـونځ وکـړه .لـه پـلاره سره يوځای ښکته کېدم پورتـه کېـدم ، لـه پلاره سره مې يوځای سلام واړاوه ، ډېره شـېبه ناست وو ، جمع را نه تـېره شـوې وه ، خـو د ماښـآم جمعـې تـه نـو کښـاستو ، د پـلار خواتـه کښناستم هغه قران راوخيست ، ما پـه پـلار ډډه ولګو لـه ، کـرار کـرار ويده شوی وم.
عجيب خوب مې ليده ، هماغـه د بابـا کيسـه مـې پـه خـوب ليـده د ابراهيم ادهم کيسه.
په دښته کې مې ادهم ولېده هو ريښـتيا پـه خپلـه ادهـم. چې پـه دښـته کې د خپـل سره شوي چرګ د غوښې بـوی تـه سوچ وړی دی او فکـر کوي چې ناڅاپه پرې يو زاغ راښکته شي او ښـکار يې پورتـه کـړي ، ادهم هم پسې راپـاڅي او پـه مرغـه پسـې منـډه کـړي مرغـه لـه غونډۍ هغـه خـوا واوړي ادهـم هـم ورپسـې ځغلـي او چـې د غونـډۍ سـر تـه ورسيږي يو کس ويني چې لاسونه او پښې يې تړلي دي مارغه هما غه ښکار ورتـه ټوټـه ټوټـه پـه خولـه کې ورکوي. ادهـم هـک حيـران شـي. ورنږدې شي ، عبدالله سوداګر وي ، د هغه د ټاټوبي مشـهور سـوداګر

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله سوداګر. چې لاسونه او پښې يې تړل شوي دي ، اد هم حيران دی او ترې پوښتنه کوي

- اې عبدالله ته ولې داسې شوی يې ؟

او پداسې حال کې چې د هغه د لاسونو او پښو په پرانستلو اخته دی هغه ورته وايي:

- اې عادله پاچا ! له ګاونډي ملکه مې د مالونو کاروان را روان کړی وو پدې ځای کې يوه ډله غله دي ټول کاروان مې يې بوتلو غوښتل يې ماهم ووژني. ماورته ډېرې زارۍ وکړې چې ما مه وژنۍ او مالونه مې ټول يوسئ هغوی هم پرېښودم خو لاسونه او پښې مې رابا ندې وتړلې او ويې ويل چې که له مارغانو او نورو ځيروونکو پاتې شم نو لمر به مې هم ژوندی پرېنږدي خو دا مارغه د خدای په امر دا يوه اونۍ کېږي چې راته خوراک راوړي په سينه مې يې کيږدي او په خوله کې مې يوه يوه ټوټه راکوي ، له ګرمۍ مې هم داسې ساتي چې لاړشي بڼکې لمدې کاندي بيا راشي په سينه مې کيني او ځان وځنډي چې ګرمي او تنده مې ليرې شي.

ادهم ورته ليک ليکي چې ته لاړشه زما وزيرانو ته ووايه هغه به داغله ومومي او بيا ورته ووايه چې يو عادل پاچا غوره کړي او د نړۍ ټولو برخو ته عدل وغځوي او ورته ووايه چې نور په ماپسې نه ګرځي. خپلې جامې باسي او هغه کس ته يې وراغوندي او خپله د هغه جامې اغوندي او روانيږي.

چې سترګې مې وغړولې پلار مې سر په زنګانه ايښی وو ، او ځادر يې رابانديې هوار کړی وو ، پورته شوم ډير خجالت شوم چې په جومات کې ويده شوی وم. پورته شوم له پلار سره بهر ووتم نور نو ماښام نږدې وو ، زه لاړم اوداسه ته پلار د جومات په سپاچه کېناسته ، ډيره شيبه هلته ناست وو چې نور نو ملا راووت ، کله به يې سات ته وکتل او کله به يې د غرونو څنډې له نظره تيرې کړې ، ډيره شيبه ولاړ وو موږ هم کرار کرار ننوتلو جومات ته ، څو موږ ننوتلو چې ملا آذان وکړ ، ټولو خلکو روژه ماتوله چا خرما په لاس کې نيولې وه ، چا

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلبۍ خوړلې چا څه خوړل چا څه. زه په پلار پسې روان وم چې هغه د خرما يو کوټي را وايست ، پدې کې چا راباندې له شا لاس کېښود ور ومې کتل زموږ ګاونډی وو ، دا فارسي زبانان وو ډير ښه خلک وو ، خرما يې راته ونيوه ، ترې وامې خيسته ، څو مې هغه خوړله بل راوا ړندې شو خرما يې راته ونيوه ، صفونو ته مې وکتل پلار په مخې صف کې پاتې شوی زه شاته پاتې شوی وم بس نيت مې وتاړه او په لمانځه ودرېدم.

هغه ورځ د نورو ورځو په شان نه وه ، سهار يې هم ښکلی وو ، غرمه يې هم ښکلې وه او مازيګر يې هم ښکلی وو ، ماښام هم ، غرمه خو چوست او چالاک وم ، انتظار وو ، د ژوند شېبې شېبې يوه يوه را ته قدرمنه وبرېښېده ، يوه ورځ مې هم فکر نه وو کړی چې ګوره دا وخت تيرېږي خو په دغه ورځ مې شېبې شېبې شميرلې ، څومره خوندوره ورځ وه ، په جوماعت کې چې څه خلک وو ، زړونه يې له مينې سرشار شوي وو ، زړه يې نرۍ شوی وو ، او په خبرو کې ادب زيات شوی وو ، دهرچا په خوله ثنا روانه وه ، او هرچا په ښه سترګه يو بل ته کتل.

له جوماته راووتو ، هما غه ګاو نډي له لاسه ور ونيولم ، ورته و مې کتل ، ځوان وو ، ښکلې قواره لوړ سړی ، تور ويښتان او ښايسته سترګې يې وې.

- ګوره ګله روژه نيسې ؟

- هو.

- پس پلار ته هم ووايه اوس به درته احمد دوی ډوډۍ دروړي تاسې څه شی مه پخوئ.

- نه موږ کچالان پاخه کړي دي ، خير يوسې مننه.

ځوان موسک شو ، او سر يې وښوراوه.

- پلار پاخه کړي دي ؟

- هو.

- نه خير هغه به په پيښنمي وخورئ ، موږ چې هرڅه پاخه کړي وو ،

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به يې احمد دروړي ښه ؟

- نه خير يو سې.

نورنو روان شو ، ما پلار ته وويل ، پلار څه ونه ويل ، کور ته ننوتلو ، پلار تر شا راته وکتل ، ژر کوه چې زما اعصاب نور کار پرېږدي ، چې دا ډوډۍ وخورو او يو نسوار وکړم. احمد هم شوروا راوړه پلار ترې ډېره مننه وکړه او په آخر کې يې ورته ويل:

- ګوره بل وخت دا سې زحمت ونه باسئ.

ما کرار پلار ته وويل

- پرېږده پلاره هره ورځ يې راوړي زه اوته خو شوروا نشو پخولئ.

- نه زويه په روژه کې ځان ته پخول ستر غضب وي ته يې بل کورته هم ورليږه ډېره سخته ده.

چې ډوډۍ مو وخوړه ، پلار راډيو بنده کړه سترګې يې پټې کړې ما ته يې وويل چې يو پنځه شپږ دقيقې چوپ کېنم ، زه هم کرار چوپ کېناستم ، پلار نسوار خولې ته وا چول ، ډډه يې ووهله او سترګې يې پټې کړې.

ډېره شېبه مې يې سترګو ته کتل ، هغه خمار پروت وو ، چرت يې نيولی وو ، څه شېبه وروسته يې توفداني ورنږدې کړه او نسوار يې تف کړل ، ماته نورخوب راته پلار خواته ورنږدې کړم او څه شېبه يې زړه ته نږدې نيولی وم ، راديو ورپه ياد شوه ، څو پلار ښورېده ما په ښه راډيو را نږدې کړه او پلار ته مې ورکړه. پلار يې بيا ستنه ګرځوله چې هغه هميشنی ساز يې پيدا کړ. څه شېبه وروسته يې چيغه کړه:

- دالندن دی ، داد بي بي سي د پښتو خپرونه ده چې په لنډو څپو ... کيږي خپريږي.

بيا هغه زنګ وشو چې ماته به د بالاحصار په سر د بيګ بين ساعت ښکارېده او له هغې وروسته هم خبرونه پيل شول. ما د پلار په سينه سر ايښی وو زړه مې غوښتل د پرون بېګا په خير د ابراهيم ادهم يوه بله کيسه هم راته ولولي. پلار هم په بيړه بيړه لوسته يوځل به يې زما

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګو ته وکتل بيا به موسک شو بيا به يې دوام ورکړ.
ابراهيم ادهم په تخت ، خپه او سوچ وړی ناست دی ، د حکومت کارکوونکي ورته په احترام ولاړ دي او غلامانو ليکه جوړه کړې ده ، ساتونکي هم تيارسۍ ولاړ دي. ناڅاپه يو کس له دروازې را ننوزي او مخ د تخت په خوا وړاندې ورځي. د ساتونکو او غلامانو له ويرې خبره له خولې نه وځي او د غه کس ته هم څه نه وايي. هغه تخت ته ورنږدې کيږي. ادهم ترې پوښتنه کوي.
- هې ! ته څه غواړې ؟
- زه پدې راهرو کې تيريږم.
ابراهيم ورته وايي
- دا راهرو ندی زما ماڼۍ ده ته ليونی يې.
هغه کس ترې پوښتنه کوي.
- دا سرای او ماڼۍ پخوا د چا وو ؟
- زما د پلار
- له هغه وړاندې د چا وو ؟
- د هغه د پلار.
- له هغه وړاندې ؟
- د فلاني.
- له هغه وړاندې ؟
- دفلاني د پلار
سړي وويل:
- پس راهرو دغه ته وايي رباط دغه ته وايي چې يو راشي او بل لاړشي.
سړی دا ووايي او لاړشي ، ابراهيم پسې سترګې اړوي پسې منډې کړې کاشکي چې ويه ويني خو هغه له سترګو پناه شي.
چې هرڅو زاری به مې پلار ته وکړې چې يوه بله کيسه يې هم را ته وکړه خو هغه به ويل چې نه بله کيسه يې سبا درته کوم او همداسې به يې سينې ته نږدې کړم او زه به هم خوب يووړم.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سر مې راپورته کړ ، پلار مې سر ته ولاړ وو په مخ يې وټپولم.
- زويه که نر وې او س يې نو وخوره پيشنمې دې پورته کيږې ؟
کرار کرار راپورته شوم ، پلار په لمانځه ودرېده او زه بهر ووتم مخ او لاسونه مې پريمينځل ، راغلم له پلاره سره په خوا کې کېناستم ، سترګې راباندې پټې پټې کېدې ، خو ځومره مزه يې کوله ، ماته بې وخته خوراک مزه نه راکوله ، خو دانو عجيب خوندور وو ، بس په مزه مزه مې پرې خوله چرپوله او بيا مې پلار ته وکتل پلار له ځانه بړستن تاو کړې وه او د پښو په سر ناست وو ، د کاسې تر آخره ورسره ملګرى وم ، په آخر کې يې کاسه ماته پرېښوده.
- وخوره زويه بيا ژر وږى کيږې.
- نه نه خورم
- موړ شوې ؟
- هو
- نه زياته وخوره بيا وږى کيږې.
زه نور شاته شوم ، له پلار سره مې يوه پياله چاى هم وڅښلو او نور نو ځاى ته لاړم ، زما عادت وو لاس به مې په پلار وراچاوه ويده به شوم او سهار به هم چې راپورته شوم که به مې لاس په پلار ونه لګېده نو ژړل مې. خو پدې شپه پلار بيا ويده نه شو. زه ويده شوى وم سهار مې چې سترګې لوڅې کړې پلار پښه رانه لاندې کړې وه سترګو ته مې ځير شو.
- زويک د سهار لمونځ قضا کوې ؟ که پورته کيږې ؟
- پورته کيږم.
- هله شکر ناوخته دى.
لمونځ مې وکړ ، نور نو بيا ورغلم د پلار له څنګه کېناستم او د قران تلاوت ته مې يې غوږ ونيوه ، کرار کرار بيا ورته ويده شوى وم. چې سترګې مې راپورته کړې سر مې په بالښت ايښى وو ، پلار کور تې اغوستې وه او تهى يې تړلې.
- دکان ته به ځو که يوائې لاړ شم ؟

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه زه هم ځم.
پلار مې کورتۍ راواغوستله ، دستکشونه مې يې راپه لاس کړل ، او جرابې به يې راپه پښو کړې بهر را ووتلو ، په کوڅه کې پلار ته مخ وو زه پسې وم. زما عادت وو چې هر کله به په پلار پسې روان وم نو دهغه په ګامونو به مې پلونه ايښودل خو دهغه ډير ستر ستر پلو نه وو کله کله به رانه ګډوډ شول.
بېګا به بيا په همدې لاره را روان وو ، خو پلار به ډير مخکې وو ، زه به کرار کرار پسې را روان وم ، د پلار به هم اعصاب خراب وو ، ډير حوصله يې نه درلوده ، ما به هم ورته نشوی ويلای چې په شا مې کړه بس په پښو به پسې را روان وم.

دريېم څپرکی

دبابا غوسه:

روژه به تيرېده ، هره ورځ به په هيله پيلېده ، په هيله به ختمېده ، لمونځ هم خوړ شوی وو ، او د پلار مخ به په کتلو کې سرې آسمانونو ته ببولو ، غرمه به يې د دکان مخې ته پوزې وغوړاوه او دواړه به پرې ويده شوو. مازيګر به مو هم په خوښۍ د کان وتړلو او مخ په کور به روان شوو.
زه به چې نور کله وږې شوم نو يوه شيبه به مې هم طاقت نشو کولای ، خو اوس به مې لدې لوږې خوند اخيست ، ماښام ته به مې شيبې ګڼلې ، چې مازيګر به پلار وويل چې دکان تړو نو له خوښۍ به په جامو کې نه ځايېدم ، پلار به هم په يوه ورځ کې يوه بسته قطعه جوړوله ، پلار به قطعه يا يوه وره يا يوې دروازې او يا يوې کړکۍ ته ويل.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرڅه ښه وو ، لمر هم خوږ لګېده ، له سهاره به مې روژه په ياد وه تر ماښامه ، چې تږى به شوم د اوبو له ياده به مې خوند اخيست چې وږى به شوم نو ماښام به راته نيغ سترګو ته ودرېده ، پلار به هم چې شپبه تيرېده نو آرامېدلو به ، كرار كرار به په خپل كار اخته وو له ځانه سره به يې غنګى وهلې او مابه هم د ميز نه په لاندو پوټكو كې سات تيراوه.

روژه چې له لسمې واوښته نو پلار به ډير غوسه كېده هره ورځ به يې يو جنګ كاوه ، يوه ورځ له پيشنمې پاتې شوي وو ،سهار پلار ډير غوسه وو ، خو ماته يې څه نه ويل ، ماته يې ويل چې روژه مه نيسه خو ما ورته ويل چې ته يې نيسې زه يې هم نيسم ، پلار په تندي ښكل كړم او ويې ويل:

- نو زه خو نه وږى كيږم ، زه د تا د پاره وايم.

- نه نه وږى كيږم خير دى ، نيسم يې.

- ښه سمه ده.

نور نو دكان ته راغلو ، خو له سهاره چې څوک د كان ته راتلل پلار ورسره يوه شخړه حتماً كوله ، ډير يې نور اعصاب خراب وو ، زه هم وږى شوى وم ، ورغلم د پلار لاس مې را ونيوه ساعت ته مې وكتل لا دوه نيمې وې ، راغلم د دكان په دروازه كې كېناستم او لښته مې خوځوله ، پلار وويل:

- لښته مه خوځوه څوک به پرې خوږ كړې.

ما ورته وويل چې څوک نشته چې پرې خوږ شي. ډيره شپبه په كار اخته وو ، بيا يې د بيربار كوڅې او ما لوري ته راوكتل او ويې ويل:

- وهلكه دا لښته مه خوځوه څوک به پرې خوږ كړې.

ما څه ورته نه ويل او لښته مې هماغه راز خوځوله ، ډيره شپبه پس يې بيا راته وكتل ، خو ما باک پرې رانه ووړ ، نور يې خپل كار كاوه.

مخ مې پلار ته وو شا مې كوڅې ته وه لښته مې ښوروله چې شاته مې يوچا اخ وكړ شاته مې ور وكتل يو كس سترګو ته لاس نيولى وو لكه چې په سترګه كې يې لګېدلې وه ، پلار رامنډه كړه هغه سړى هم

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وډونګېده او له دکانه تير شو. پلار له مانه لښته واخيسته څو لښتې يې ووهلم، ډير خوږ شوم، پلار په غوسه کې راته ويل چې ځه کور ته لاړ شه. ما ويل نه ځم څو ځله يې راته وويل زه هماغلته ورته ولاړ وم، له ډيرې غوسې تور ايشېدلی وو راباندې رامنډه يې کړه او څو کلکې کلکې څپېړې يې په مخ ووهلم او له دکانه يې را وايستلم په غوسه کې يې وويل:

- ځه لاړ شه کورته.

زه سلګيو واخيستم، په قهر کې کور ته را روان شوم لا درې بجې نه وې چې پلار يې دومره پسې اخيستی وو، کرار کرار په کوڅه کې را روان وم اوښکې مې پاکولې، مور را ياده شوه، کاشکي چې مور مې وای يا مې مشره خور وای چې اوس کورته ورغلی وای په غېږ کې يې نيولی وای، اوښکې يې راباندې پاکې کړې وای او په تندي يې ښکل کړی وای بيا مې يې په سر لاس را تير کړی وای او په غېږ کې يې اوږد غځېدلی وای، ټوله کيسه مې ورته کړې وای او هغې هم راته ويلي وای چې خير دی پلار د روژې پسې اخيستی دی ژاړه مه.

دې خبرې مې ژړا يو په دوه کړه، د وياله غاړې ته روان وم هماغه لښته مې لا په لاس کې وه خوځوله مې او اوښکې مې پاکولې، د کوڅې سر ته چې ورسېدم، له شانه چا راپسې غږ کړل. د پلار غږ وو، شاته مې ورو کتل چابک راپسې را روان دی، زه د ديوال خواته ودرېدم او ژړل مې. پلار رامنډه کړه او په غېږ کې ورونيولم، د پښو په سر راته کېناست، اوښکې مې يې پاکې کړې او زړه ته يې ورنږدې کړم.

- بس ليونيه ژاړه مه، زما نو درباندې زړه کيږي چې ودې وهم خو تا نن ليونتوب کاوه ... بس ژاړه مه بچک مې يې ژاړه مه.

ما پلار ته وکتل په سترګو کې يې را ته اوښکې راګرځېدې، ما ته نوره ژړا هم راغله لاس مې ترې تاو کړل او بيا مې ورته وژړل، هغه نور هم زړه ته ورنږدې کړم.

- زما ليونيه، چې راغلې، نو له ما سره به څوک په بازار کې ګرځېدل

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او چا به راته ویل چې بابا کېک واخله بابا جلبۍ واخله. چې ته نه وې څوک به له لاسه نیسم او په بازار کې به یې ګرځوم.
بیا مې یې مخ ته وکتل کلک کلک یې په تندي مچي کړم روژه یې هم وه خو شاېې را واړوله او اشاره یې راته وکړه چې ور په شاشم. بېرته د بازار په لوري روان شو ، زه حیران شوم ولې د بازار په لوري ؟اوس خو نور ناوخته دی. څه لاره ورپه شا وم ، بیا یې له شا ښکته شوم او لاس مې یې په لاس کې ټینګ ونیوه.
لومړی سبزي مارکېټ ته لاړو ، له لاسه یې ټینګ نیولی وم ، په بیروبار کې یې په ځان پسې کش کاږلم ، او همدا خبرې یې راته کولې.
- راځه ، راځه ، زویک جارسم ، څه اخلو ؟اوس به نو خرید وکړو ، آخر زه نو یوائې کله راتللای شوای ، زه خو د ځان لپاره دا څیزونه نه اخلم ، دا خو یوائې ستا لپاره دي زما لیونکه.
بیا به یې کڅوړه په لاس را کړه ما به هم چې هرڅه خوښ شوم راټول به مې کړل ، دوه منې ، دوه کیلې ، دوه نارنجان هرڅه دوه دوه ، بیا به مې کڅوړه پلار ته ونیوله او خپله به مې لاسونه په جیبونو کې واچول ، که به مې دستکش نه وو په لاس نو پلار به راته کېناست لاسونه به مې یې په لاسونو کې ونیول او راته کوښ به یې کړل چې ښه به تاوده شول بیا به روان شولو بل د کان ته او همداسې به له سبزي مارکیټه ووتلو او د کور په لور به په بیرو بار کوڅه ورسم شولو ، پلار ته به مې بیا زارۍ شروع کړې.
- خیردی د ابراهیم ادهم یوه کیسه.
- خو هغه د بېګا برخه ده.
- نه هغه د اوس برخه.
- ښه سمه ده.
زه به د پلار په خوا کې روان وم خو فکر به مې په کیسه کې وو یوه یوه صحنه به مې یې له سترګو تېرېده او خوند به مې ترې اخیست.
- ښه سمه ده نو غوږ شه یوه ورځ ابراهیم ادهم د خپلې ماڼۍ په یوه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوښه کې ولاړ وو ، لاندې يې د يو فقير سيل کاوه ، هغه لږه ډوډۍ له جيبه راوايستله او ويې خوړله بيا يې پسې اوبه وڅښلې او کرار يوې خواته وغځېده او ويده شو.

ابراهيم ادهم له ځانه سره وويل: ياخدايه ! چې په دومره لږه ډوډۍ ګذاره کيږي او په دومره لږ او بو تنده ماتيږي او پداسې آسانه ټوله ستړيا ليرې کيږي او آرام خوب راځي پس دا دومره جاه جلال د څه لپاره دی ؟ چې د مرګ په وخت کې له سختۍ او تکليف پرته بله هيڅ ګټه نلري.

پلار به اسويلی وکړ لاس به مې يې په لاس کې تخته کړ او و به يې ويل:

- يا خدايه دا آدميان د ولې دومره وږي پيدا کړي دي ؟ څوک له سهاره تر ماښامه د ګېډې د مړولو لپاره غلاوې کوي ، څوک خلک وژني ، څوک دروغ وايي څوک په يو نا مه په بل نا مه په خلکو ظلم کوي.

بيا موسک شو سر يې وخوځاوه بيا يې وويل.

- د دغه ګېټې لپاره څوک دا هرڅه کوي ، څوک په کوچنۍ سويه ظلم کوي د خلکو مالونه خوري څوک په لوړه سويه له يو ملکه ځي د خپلې ګېډې لپاره د نورو حقوق تر پښو لاندې کوي څوک د خپلې ګېډې د مړولو لپاره يو کس په لاره کې د روي پيسې تر اخلي او خوشی کوي يې څوک سلامت ملکونه کوچوي.

بيا به يې ماته وکتل ورځې به يې راته کش کړې او دواړو به وخندل.

ډير عجيب وخت وو ، مينه مو هومره نه وه کمزورې چې په آسانه وشليږي ، کينه مو هم هسې پخه نه وه چې ديوال مو تر منځ پور ته کړي. پلار مور واله هم کوله او پلار تابه يې هم کاوه. د ښکلو خبرو به راباندې ځای نه کېده. خو د بدو خبرو ټپونه هم ژر رغېدل.

نه به مو د بل چا په کار کې لاس وا هه او نه به د بل چا دنيا ، کور او مال ومنال ته غله وو او نه به مو هم په بل چا داسې ګمان کاوه. نه مو د چا بد غوښتل او نه مو په بل چا کې داسې څه ليدل.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه به هر سهار په ښكلي ګاډي كې بازار ته راتللو نه به مو په ښكلي دفتر كې د بنډل بنډل پيسو سيل كاوه ، نه مو د شاهانه خوراكو تمه درلوده او نه مو هم له دې په زيات څه فكر كاوه خو تر ټولو به مو ړ خوشحاله مالومېدو .

نه به مو د ښكلي قصر د لرلو هيله درلوده او نه به خپل كور له چا را ته كم برېښېده . نه مو بې ځايه هيلې درلودې او نه مو د چاخوا ته لاس په خواست اوږد كړى وو . پلار خو كه به هر فكر كاوه خو ما به نه د راتلونكې په اړه سر خوږاوه او نه به هم د بازار د نوو نخچو په فكر كې وم .

عجيبه وخت وو ؟ هغه وخت به مو په يوه ګوله مړى هم قناعت كاوه ، د كور په سپين لوغړن دسترخوان كې ډوډۍ به څومره مزه كوله ؟ د چايو مزه به د ټول غزني په رسټورانونو كې نه پيدا كېده . هغه رقم هم ژوند كېده ، له هغې هم آسانه كېده او لاساده .

له پلار سره به كله مرور كله پخلا وم ، پلار به هم كله غوسه كله خوشحال وو ، كله به يې خندل او كله به يې بيا تندى ګونځى وو . كله به چې په ښه فكر كې وو نو موسكا به يې په خوله خپره وه او كه به يې فكر لږ ګډوډ وو نو بيا يې راته په نامه غږ نه كاوه يوائې به له څنګه به يې وويل .

- وهلكه څه شوي ...

چا به راته بد بد نه كتل ، د پلار په پورنو مې سر نه خوږاوه او نه پلار تر پور لاندې وو . قناعت مو له ژوندہ لاس چا پير كړى وو او كله كله به يې د مينې په تندي ښكل كړو .

څلورم څپركى

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختر:

لس ورځې لا اختر ته پاتې وې ، سهار پلار و يل چې نن به ځو تا ته کالي وګنډو ، دکان مو وتړلو ، ما پلار له لاسه ونيو او د محمد علي دوی دکان ته مې بوتلو ، محمد علي هم د پلار په څنګ کې ناست وو ، د پلار يې هم دهغه په شان پيته پوزه وه ، محمد علي يې له پلار او پلار يې له محمد علي ښه سړی وو ، زما ډير ملګری وو ، خو کله کله به يې هزارګي خبرې کولې چې نه به پرې پوهيدم خو چې پښتو خبرې به يې کولې له ماهم شرين په پښتو ګرېده. پلار په دکان کې وګرځېده ، ما ته يې غږ کړل.
- اسده زويه کوم رنګ دې خوښ دی ؟
- کوم چې دتا خوښ وي.
محمد علي مې له لاسه خوشی کړ او د پلار خوا ته ورغلم ، ډيره شېبه په رختونو کې وګرځېدو ، پلار به راته ويل خوښ کړه ما به هغه ته ويل چې خوښ يې کړه آخر پلار وويل:
- ليونيه زه خو يې ځانته نه اخلم خو تاته يې اخلم.
- اول يې ته ځان ته واخله بيا يې زه هم اخلم.
پلار سر وخوځاوه بيا يې پټ راته وويل:
- ليونيه زما خو شته دي تاته يې کړم.
- خو زما هم شته دي ، کابلۍ خاله دوه جوړه راته استولي دي.
- نه هغه او دا فرق کوي زه يې درته کوم ، اختر ته سړی نوي کالي کوي.
- خو ته يې هم وکړه.
پلار سر وخوځاوه ، ډيره شېبه اخته وو بيا يې له لاسه ورکش کړم.
- راشه دادي ما مې ځانته رنګ خوښ کړ اوس يې ته خوښ کړه.
پلار سپين رنګ خوښ کړی وو ، د محمد علي پلار ته يې ويل چې له هماغه يې ورته ګز کړي. نور يې نو زه په دکان کې پريښودم او خپله د

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد علي له پلار سره په خبرو اخته شو ، زه هم راغلم خواته يې ودريدم.
- زه هم همدا رنګ غواړم.
- دا د سپين ږيرو دی ليونيه ته بل رنګ خوښ کړه.
- نه زه غواړم چې د اختر په ورځ مې جامې ستارقم وي.
پلار د محمد علي پلار ته وکتل او ويې خندل ، هغه هم سر وخوځاوه په سر مې يې لاس راتير کړ او پلار ته يې وکتل.
- خدای دې درته لوی کړي ، بس سپين رنګ ورته واخله ، نور به نو بيخي پرښته ښکاري.
پلار موسک شو او د سر په اشارې يې وويل چې سمه ده ، زه هم خوشحاله وم ، له دکانه راووتلو ، نور نو په خياط پسې ګرځېدو ، پلار په چرت کې روان وو ، له لاسه يې نيولی وم ، په لارې کې يې راته وکتل او سر يې وخوځاوه اسويلی يې وکړ او ويې ويل:
- مور د ډيرې ښکلې جامې ګنډلې ، کاشکې چې يوځل هغې درته ګنډلې وای.
- هغه نو خياطه هم وه ؟
- هو. خياطي يې ذده وه.
- نه جامې يې د هم راته نه ګنډلی چې ژوندۍ وای.
پلار نور څه ونه ويل ، په بيرو بار کې تيز روان وو زه يې هم له لاسه نيولی وم او په شاوخوا دکانونو کې يې په خياطۍ پسې سترګې ګرځولې. زما په يوه لوحه سترګې ولګېدې چې پرې ليکلي وو آدم خان خياطي او ګلدوزي ، پلار مې له لاسه کش کړ ، او په ګوته مې دکان ورته وښود ، دکان ته ورغلو ، څه شېبه د خياط په انتظار کېناستو ، خياط راغی له روغبړ ورسته يې لومړی د پلار ناف واخيست بيا يې ماته غږ کړل. پلار يو مخ همدا ټينګار کاوه ، ښکلي يې ورته وګنډه غاړه ورته جوړه کړه. ښه يې ورته ښکلې کړه.
نورنو هره ورځ اختر ته انتظار وو ، پلار ډير راته وو يل چې ا ختر ته لاړشم کابل ته د کابلۍ خاله کره خو ما ويل نه يابه دواړه ځو يا نه ځم ،

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې شپې همداسې تيرېدې ، ملا هم ختم وکړ ، ټول قران کريم مو ختم کړ. بېګا به کله پلار ويده پريښودم يوا ځې به تراويح ته لاړ خو چې راويښ به شوم پسې وربه غللم او له ډيرې غوسې به مې يوا ځې لمونځ کړ. خو چې په تراويح به ودرېدلم عجيب احساس به مې کاوه ، ښکلی احساس ، عجيب آرمونکی ، نورکله به سخت خوب راتللو خو اوس مې هيڅ د خوب او ستړيا احساس نه کاوه ، د جومات فضا ، د ملا غږ ، د جومات حال او هوا به بلې دنيا ته يووړم ، هيڅ مې زړه نه غوښتل چې تراويح د تمامې شي ، د ګاونډيو کورونو ماشومانو به له تراويح وروسته ساتيری کاوه خو زما له هيڅ سره نه لګېده يوا ځې دا مې خوښېدل چې په پلار پسې وروسته روان وم او لاړ شو کورته ، کور هم پلار اوږد وغځېږي زه يې په سينه سر کيږدم.

وروستۍ روژه وه زه په دکان کې ناست وم ، پلار کالي واغوستل او خياطۍ ته لاړ ، زه ډيره شېبه په چرت کې ناست وم ، کاشکي کابل ته تللی وای ، خاله مې ليدلې وای ، آمنه ، زرلښت ، نورزيه او کامران مې ليدلي وای. کابلۍ خاله مې ښه ښځه وه ، يوځای مشره وه ، مشره لوريې زرلښت نومېده ، بيا يې زوی وو کامران بله لوريې آمنه نومېده او کشرۍ لور يې نورزيه نومېده. آمنه زما همزولې هم وه او ټولګي واله مې هم وه.

پلار خوشحاله را روان وو ، کالي يې په لاس کې وو ، راغی خوا ته مې کېناست.

- به به دا به سبا راته واغوندي بډنګ به شي بډنګ.

دکان مو وختي بند کړ ، بازار ته لاړو کلچې ، کيک ، ميوې او ډير ځيزونه مو واخيستل خو د نورو خلکو په څير نه موږ يوا ځې يوه يوه کيلو واخيستل ځکه يوا ځې وو که مو ډير اخيستلای بيا خرابېدل ، کور ته راغلو ، زه ډير ستړی وم ، کرار په کوټه کې وغځېدم ، د سبا فکر راسره وو ، چې چېرته چېرته لاړ شم ؟ څوک څوک ووينم ؟ خو هيڅوک داسې په نظر نه راتلل چې ورشم نه مو په ټول ښار کې خپل درلود. يوا ځې اکرم او اسلان دوی وو ، خو له هغوی زما او د پلار

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو بدراتلل ډېر کبرجن خلک وو. که به يې کورته ورغلم نو داسې فکر يې کاوه چې خيرات ته ورغلی يم، زامن او لورګانې به يې ليرې رانه ګرځېدل. مشرې لور خو به يې وحشي بللم، ويل يې چې په نجارۍ کې لوی شوی يې ته خدای زده څه بلا يې؟
زه ويده شوی وم، چې سترګې مې وغړولې پلار کوټه راپاکوله، بهر يې ټول ځايونه پاک کړي وو په مايې څادر غوړلی وو او لګيا وو کار يې کاوه. زه هم ورسره اخته شوم، ټوله ورځ مو په کله په شوخۍ کله په کار کله په منډو کله په ټوکو تيره کړه. پلار په کوټه کې ولاړ وو چاقو يې راوړ په تير کې يې يو لوی سوری په چاقو غوڅ کړ ما ته يې ويل.
- بس دا به يادګار وي د وروستۍ روژې وروستۍ شپې.
عجيبه احساس مې کاوه، روژه داسې ژر ژر تيره شوه، کاشکې نوره هم وای څومره راحت وو، د ورځې به لاړو تر بېګا به ښکلي اخته وو نه مو په خوراک کې چرت وو نه مو په اوبو کې يوائينی غم د ماخوستن وو چې درې څلور ډوله خوراکونه به مو جوړ کړل خو بيا به رانه پاتې شول.
ټوله شپه خوب نه راتللو، کله به په ځای کې کېناستم او زړه به غوښتل چې ژر سهار شي او جامې په تن کړم او بهر لاړ شم په ټولو کورونو وګرځم، له همدې سره راسره دا فکر پيدا شو چې لومړی به چېرته ځم؟ هرڅومره چرت مې وواهه چې له پلاره پرته که چيرته ځم د محمد علي دوی کورته ځم هغه يو څه ليرې وو خو حتماً به ورځم.
پلار ته مې ځان ورنږدې کړ.
- بابا!
- قربان.
- خوب نه راځي.
- نکل غواړې که لږ کيسه.
- نه نکل.
- نه ورکړه د ابراهيم ادهم لنډه کيسه به درته ولولم نور ويده شه.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښه سمه ده.
پلار به کیسه لوسته خو ما په سترګو کتله، تابه ویل چې خپله زه هم له ادهم سره یوځای روان یم، ډیر لذت مې ترې اخیسته.
- غوږ یې ؟
- هو.
- ښه نو یوه ورځ ابراهیم ادهم په ښکار پسې روانیږي، کله چې د ښتې ته وتلی دی نو یوه هوسۍویني او په هغې پسې درومي، په لاره کې هوسۍ ورته مخ راګرځولی دی او په خبرو راغلې ده.
- ته به هیڅکله هم ما ښکار نکړای شې، زه راغلې یم چې یو اځې تابوځم.
ابراهیم بیا سرخوځوي او ترې راګرځي. بل خوا مخ کوي هم داسې یو حالت ویني یو بل څه هم د ښکار لپاره تاکي خو هغه هم همدا ټکي ورته وایي. نور نو ابراهیم ادهم وآیي چې زه نور نو بس د پاچایۍ نه یم بس زه دادي له تاسې سره ځم.
پلار به چوپ شو ما به سکوت مات کړ.
- ښه بیا ؟
- خو بیا نو ابراهیم ادهم د بلخ تخت خوشې کړاو د خپلو ګناهونو د معاف لپاره یې شپه او ورځ په غرونو کې خدای ته زارۍ کولې او بیا پسې روان شو او مکې ته لاړ.
نور نو کرار کرار ویده شوی وم خو د شپې مې یوځل بیا په خوب ولېده. خو سهار چې راپورته شوم، څه مې زړه نه غوښتل، پلار راته نوي کالي را واخیستل او دواړو سپین نوي کالي واغوستل، پلار به ماته وکتل او موسک به شو. بس ټوله خوښي مې هلته د هغه په نظر کې پیدا کولای شوه، پلار به چې کله راته لیرې شو او کله مې یې له نږدې د کالیو سیل کاوه بس داسې احساس مې کاوه چې ټولې دنیا مې کالي لیدلي دي، نور به مې تنده ما ته شوه او زړه مې نور څه نه غوښتل.
خو دواړو په ګډه چای وڅښلو کلچې او کیک مو سره وخوړل. پلار

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم پورته شو ماته يې کالي راښکاره کړل بيا پورته شو له کوټ بنده يې دواړې کورتۍ راښکته کړې ، ماته يې هم خپله کورتۍ را واغو ستله او خپله يې هم کورتۍ واغوستل. يو دستمال يې ماته را کړ او يو يې په خپل جيب کې واچاوه بيا يې راته وکتل.

- څنګه زويه چېرته د زړه کېږي چې لاړ شو ؟

- چې چېرته ته ځې ؟

- راځه يو ځل به دې د ترور کورته ورشو بيا چې ته هرځاى تللې ځو به.

ماورته په خوله څه نه ويل خو له هغې او دهغې له زامنو مې ښه نه راتلل. له کوره ووتلو ، ټوله دنيا نوي بوى ښکلي او عطرين بوى په سر اخيستې وه ، تا به ويل چې هيڅ ځاى هم د ښکلو نجونو ا تڼ نشته او د شرابو د کړنګ سندره هم معنويت په ځان کې حل کړې ده.

بهر ډير خلک نه ښکارېدل ، يو يو څوک به مالومېده نوې جامې به يې اغوستې وې او ښکلي بوټونه او ځانونه به يې ډير جوړ کړي وو ، ما د پلار لاس نيولى وو او د پلار خبرو ته غوږ وم.

هغه به تل راته د ابراهيم ادهم کيسې کولې ، چې څرنګه يې ستر تاج او تخت پريښود او څرنګه تر مکې پورې لاړ. پلار به يې هره کيسه په خوند خوند سره کوله.

د ترور دوى کور ته ورورسيدلو ، څلور پنځه موټرو نه يې د دروازې په مخ کې ولاړ وو ، لا سم لمر نه وو تود شوى خو خلک يې بيا اختر مبارکۍ ته رارسېدلي وو ، موږ هم کوټې ته ننوتلو ، ډير خلک ناست وو ، د اسلان پلار هم د کوټې په بل سر کې ناست وو په زوره زوره يې خندل.

زه او پلار کو ټې ته ننوتلو خو هيڅوک هم له ځايه پورته نه شول ، ټولو راسره په لاسو او ناستو روغبړ وکړ. د اسلان پلار هم يو ا ځې لاس را اوږد کړ او دومره يې وويل

- سلام ستړي مشئ اختر مبارک

نور يې نو بيا ډډه ولګوله ، ما پلار ته وکتل خو پلار آرام د وره خوا ته په يوه توشکه کېناست ، يو کس راغى او چاى يې راته واچاوه کلچې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې راته په مخکې کېښودې ، هیڅ له موږ سره خبره نه کوله ، ټول خلک په زوره زوره غږېدل او له یوې او بلې خوا یې سره ویشتې خو د پلار د ترکانۍ په اړه هیڅ هم ونه ویل چې ډېر ښه کار دی او ښه ګټه لري ، یا ډېر پاک کسب دی او ډېر ثواب لري خو د تجارت او قوماندانانو په ستاینه یې خولې ستړې کړې ، ځینو به داسې د زړه له تله وخندل چې تا به ویل ستونی به یې پاره شي خو بیا به یې په سترګو کې له ډېرې خوښۍ اوښکې وځلېدې او ډډه به یې ولګوله.
پلار ډېره شېبه پکې سترګې واړولې راواړولې ، خبرو ته یې غوږ ونیوه خو نور یې نو طاقت ونه شو کړار له ځا یه پاڅېده ، ټولو خلکو ورته وکتل خو هیڅوک هم ورته پورته نشول پلار خدای پاماني وکړه خو د اسلان دوی پلار یوائې دومره وویل چې خدای مو مل ، نور یې نو بیا پکول په ځمکه کېښود او ستره خوله یې په خندا خلاصه شوه.
بهر راووتلو ، ماشومانو ماته وکتل نور یې نو خپلې لوبې پیل کړې ، زه ورته هیڅ غوندې ښکارېدم خو په زړه کې مې ویل چې ډېر له تاسې زیات ارزښت لرم خو تاسې به نه پو هیږئ که نور هیڅ نه وي په خپل پلار خو ګران یم ، په لارې روان وو ، ما غوښتل له پلاره پوښتنه وکړم چې د ترور په اړه څه فکر کوي ما فکر کاوه چې اوس به یې نو ترې حتماً بد راځي خو هغه ویل چې نه بس هر څوک ځانګړي باور نه لري ښایي هغه به زموږ په اړه بل فکر کوي.
بېرته مخ په کور روان شولو پلار هرڅو راته وویل چې زه د خپلو ټولګیوالو کورته لاړ شم خو ما ویل چې نه نه ځم زړه مې نه غوښتل چې لاړ شم.
کور ته راغلو ، ډېره شېبه له ځانه سره په فکر کې وم ، خو پلار چای ایشولی وو ، خندان کوټې ته راننوت.
- بهبه داسې چای چې نشه لري نشه.
دواړو چای وڅیښ ، عجیبه وه په دومره وختونو کې ګاونډیان راغلل هغوی اختر مبارکۍ ته راغلي وو ، ډېره شېبه سره کېنا ستو خبرې مو وکړې ، ټولو د پلار صفت کاوه ، چا ویل چې ډېر بې غرضه سړی دی

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ویل ډیر مسلمان سړی دی چا څه ویل چا څه ؟
ما سپېنین ډېره شېبه بهر کېناستم ، د دروازې تر مخ مې د ماشومانو د لوبو سیل کاوه ، عجیبه شور او مستي په هغه لوبو کې پرته وي ؟ ډیره خوندوره وي ، ډیره په زړه پورې هم وي.
ورځ همداسې بېګا کېدله ، زه د دروازې په خوله کې ناست وم او د ژوند ګرمې سندرې ته مې غوږ نیولی وو ، چې په یوه پلمه بله پلمه یې ځانته د خوشحالۍ فرصت ورکاوه ، د اختر په نامه ، هو د اختر په نامه یې کارونه پرېښودل او جشنونه یې جوړول څو د ژوند په ستړوونکو بوختیاوو کې د لاس او پښو وهلو قدرت ونه بایلي.
په همدې فکر کې وم چې اخترنو د څه لپاره ؟ څوک څوک به ورته ډیر خوشالیږي او په چا به له سره اختر نه وي ، که څوک مور ولري هره ورځ به ورته اختر وي ، که څوک ښه دوستان ولري ، ښه کارونه کوي... بس نور ستړی شوم ور پورته شوم له ماشومانو سره مې فوټبال پیل کړ چې یو وخت پلار له دروازې راغږ کړل.
- بس دی زویه ورشه اودس وکړه ځه د لمانځه وخت دی جومات ته به ځو.
لمر تـه مې وکتل ریښتیا هم ډیر ناوخته وو بس نورنو ننوتم ، چې اودس مې کاوه پوه شوم چې نورنو اختر تیر دی او هرڅه بیر ته عادي شوي دي نوره نو خندا راغله سر مې وخوځاوه په پلار پسې را ووتم.

پنځم څپرکی

د ښځې اوښکې:

اختر تیر شو ، ډیر ژر هیر شو ، دریمه څلورمه ورځ مو دکان پرانست

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

، بیرته د ژوند تل تکرارېدونکې سندره پیل شوه ، خو ښې بیرته په ژوند تیت شوه ، خو یوائینی فرق مو چې کړی وو هغه دا وو چې نوې جامې مو نو پیدا کړې وې او چې وابه مې غوستې نو لکه پلار هسې به ښکارېدم چې دغې مسئلې به مې فکر براوه.
ژمی به اوږد شو ، هره ورځ به مې پارو په لاس کې وو او شوې واوره به مې توروله ، له ساړه به مې وجود ځیږ وو ، پلار به چې بازار ته لاړ رنګارنګ دستکشونه او کورتۍ به یې راته راوړې خو ماته یې خوند نه راکاوه ، له واورې به مې زړه تنګ وو ، کور به یوائې وم ، که به دکان ته هم لاړو د یخ له لاسه به طاقت نه راتللو.
سهار به چې دکان ته ورسېدو ، پلار به د اور ټیمګی د دکان مخ ته را وایستلو او اور به یې پکې بل کړ ، پلار به یې یوې خواته او زه بلې خواته کېناستلو ، د اور لمبې به کرار کرار جګې شوې پلار به لاسونه وموښل او پورته به شو کار به یې شروع کړ ، ما به هم کله په اور ساتیری کاوه او کله به مې په واورو کې د پټ بازار او د کانونو سیل کاوه.
یوه ورځ د دکان مخې ته له پلار سره ناست وم ، یوې ښځې ماشوم له لاسه نیولی وو او دکان ته راغلل ، پلار ته یې ویل چې یو پایروک راته جوړ کړه ، ما یې زوی ته وکتل غټ سړی وو نو هغه پایروک څه کاوه ؟ پوښتنه مې ترې وکړه.
- پایروک ته غواړې ؟ ته خو نږدې زما همزولی یې ؟
مور یې وخندل او دستکشونه یې لاسه وایستل او بیا یې زوی په تندي ښکل کړ او ماته یې وکتل.
- نه زویه دا ندی بل له ده کوچنی دی هغه ته یې جوړوم.
- ماویل که ده ته یې جوړوې دا خو نږدې زما همزولی دی.
ماشوم ماته وکتل ویې خندل.
- خو زه هم پرې سات تیروم نو څه پروا لري ؟
ماته خندا راغله خو بیا پایروک راته یاد شو ریښتیا هم ډیر ښه څیز وي کاشکي ماته هم پلار جوړ کړی وای او په کور کې مې پرې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتيرى کولاى.
ماشوم ډېر ښکلي واړه دستکشونه په لاس کړي وو خو زما پلاستيکي وو زما خوښ نه وو دغه ډېر ښکلي وو ډېر زړه مې ورته وشو ماشوم ته مې وويل
- دا دستکشونه دې چېرته اخيستي دي ؟
- مور مې راته جوړ کړي دي.
مايې مورته وکتل څه مهربانه ښځه وه چې دغه ماشوم ته يې داسې ښکلي دستکشونه جوړ کړي وو هغې ماته وکتل.
- خوښ دشول زويه ؟
- هو.
پلار ته مې وکتل.
- پلاره نن مازيګر به راته حتما دغه دستکشونه اخلې.
- په دواړو سترګو صبر زه يې وګورم.
پلار د ماشوم دستکشونه وکتل او بيا يې ما ته سر وښوراوه. ښځې زما په سر لاس کېښود او ويې ويل.
- زه به يې درته جوړ کړم زويه. ستا مور يې نشي جوړولاى ؟
زه حيران شوم ، ومې خندل.
- زما مور کله شته.
ښځې ځان ته ورنږدې کړم ، په سر مې يې لاس راتير کړ او ويې ويل
- ښه سمه ده زه يې درته حتماً جوړوم خو په دې شرط چې بابا دې راته ښکلى پايروک جوړ کړي.
پلار وخندل او زموږ خوا ته يې را وکتل.
- په دواړو سترګو ، خو تاسې زحمت مه باسئ زه يې ورته په بازار کې اخلم.
ښځه او ماشوم روان شول ، نور مازيګر هم وو ، پلار سبزي مارکيټ ته لاړ او زه په دکان کې کېناستلم ، څه شېبه وروسته پلار راورسېده خو دستکشونه يې نه وو راوړي. دکان مو بند کړ او مخ د کور په خوا لاړو.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسخوتن چې خبرونه ختم شول ، پلار راته ویل چې د چا نکل درته واچوم ما ورته وویل چې نکل نه غواړم ، ډیره شېبه یې خواته ناست وم بیا مې ترې پوښتنه وکړه.
- پلاره مور مې څه نومېده ؟
- هوسۍ خدای د پرې رحم وکړي.
- څوک وه ؟
پلار وخندل او خواته یې ورنږدې کړم.
- څوک وه ؟ خو یوه ښځه وه ډیره ښه ښځه وه ته پرې ډیر ګران وې ، سهار به چې له خوبه راپاڅېده په غېږ کې به یې ونیولې او شپه به هم چې ویده کېده زړه ته به یې نږدې ونیولې او سترګې به یې پټې شوې.
- څرنګه وه ؟ کاشکې مالیدلې وای.
- کټه مټه لکه ته هسې وه ، او ستا په شان یې ژر ژړل هم. خدای د پرې رحم وکړي.
د پلار په سترګو کې اوښکې راوګرځېدې ، زه یې خواته ورنږدې کړم او په سر یې ښکل کړم ، ډیره شېبه چوپ وو ، څه یې نه ویل ، زه پورته شوم کتابونه مې راواخیستل او د دیوال خواته په درس ویلو بوخت شوم ، پلار به کله ماته وکتل او کله به په چرت کې لاړ.
هغه شپه مې ترسهار مور په خوب لیده ، خو سهار چې پاڅېدم مخ مې یې په یاد نه وو چې څرنګه مخ یې وو ؟ سهار بیا دکان ته لاړو او ورځ هماغه شان تیره شوه ، کله اور ته ناست کله هم د بازار په چیکړ کوڅوکې هغې خواته او دېخواته وځغلېدم.
همداسې به شپه هم تیره شوه بیا به سهار په دکان کې وو ، پلار به کله پیسې اخیستې او کله به یې له سره کار ونه کړ او ټوله ورځ به همداسې تیره شوه.
یوه ورځ بیا هماغه ښځه او ماشوم راغلل ، پلار یې هم پایروک جوړ کړی وو او وړاندې یې په لرګو کې ایښی وو ، چې ښځه مې ولیده ورغلم او پایروک مې راواخیسته ، دښځې چې په ماسترګې ولګېدې ، نو راغله څان ته یې ورنږدې کړم او په سر مې یې لاس

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتیر کړ او بیا مې سترګو ته ځیر شوه.
- واخله زویه د ستکش مې درته وا وبدل.
ډیر ښکلي وو له خوشحالۍ په جامو کې نه ځایېدم، په لاس مې کړل له خوښۍ الوتلم، پلار راته وکتل هغه هم خوشحاله شو، او راغی لاسونه مې یې ور ونیول او په خپل مخ پورې یې وموښل بیا یې په مخ وټپولم.
- دادي دا یې دستکشان نور څه غواړې ؟واه واه
ښځه هم خوشحاله وه، ماهغه ماشوم ته وکتل هغه حیران را ته کتل. ښځې پلار ته پیسې ور وړاندې کړې خو پلار نه اخیستې هغوی په خپلو کې سره مننې شروع کړې. ماشوم ماته وکتل او را ته ویې ویل:
- ته رینښتیا مور نه لرې ؟
- هو.
ماشوم ډیره شېبه راته وکتل او بیا لاړ د خپلې مور لمن یې ونیوله، زه هم د خپل پلار خوا ته راغلم او په پوټکو کې مې ورته پرلاتې ووهلې، د پلار په پیوند پیوند بوټ مې ساتیری کاوه، هغې ښځې ډیره شېبه راته وکتل بیا یې پلار ته وکتل.
- هغه مو زوی دی ؟
- هو
- خدای د یې درته وساتي. رینښتیا مور یې وفات شوې ده ؟
- هو خدای د پرې رحم وکړي.
- اوس که وړاندې.
- نه د هغه نه په یاد یږي.
- بل څوک لري ؟
- نه یوا ځې زه او دی تنها او سیږو.
ښځې بیا ماته وکتل ماد پلار بوټ د هغه له پښې راوایست او بیرته مې ور په پښو کې پورته مې پلار ته وکتل هغه لاس غوټه کړي وو او په سینه یې نیولي وو، په سترګو کې یې اوښکې راوګرځېدې،

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې لومړی پلار ته وکتل بیا یې ماته وکتل راوړاندې شوه په تندي یې ښکل کړم لږ شیبه راته ولاړه وه دهغې هم په سترګو کې اوښکې راوګرځېدې ، پایروک یې په لاس کې واخیست ، ماشوم یې له لاسه ونیو او له دکانه ووتل.

اوس راته د پلار کیسه یاده شي ، هغه راته یوه شپه کیسه کوله ، لومړی به مې دهغه له عارفانه کیسو ښه نه راتلل خو وروسته وروسته مې په زړه کېناستې چې په هغې کې د ابراهیم ادهم کیسې وې ډېرې ښکلې وې.

یوه شپه یې څنګ ته ناست وم ورته ومې ویل چې داسې کیسه را ته وکړې چې پلار او زوی دواړه وې پکې هغه موسک شو ویل یې ښه ده نو غوږ شه.

ابراهیم ادهم د بلخ باچا وو ، هغه چې کله تخت پرېښود ، په غرونو او رغونو لاړ ، بس نور یې ځان د خلکو له سترګو پنا کړ. په سختۍ سره یې د شام دښتې کچ کړې او مخ په مکه یې لاره لنډوله.

وایي چې دمکې خلک او مشران چې خبر شول ، ابراهیم ادهم غواړي مکې ته ورشي نو دهغه د ښه راغلاست لپاره له مکې ووتل ، ابراهیم ادهم چې اوس هغه شان ، شوکت اودبدبه ورسره نه وو چا نه شو پېژندلای بې له خپل رعیت نه نو د مکې مشران یې هم د دښتې لور ته د ښه راغلاست په تمه ووتل او ورته انتظار شول.

ابراهیم ادهم چې له لیرې ولیدل نو پوه شو چې کیسه څنګه ده ځان سره یې وپیچه او په بیروبار کې وړاندې تیریده ، د مشرانو په مخ کې یې له یو افسر څخه پوښتنه وکړه.

- تاسې ولې دلته ټول شوي یاست ؟

- د بلخ پاچا ابراهیم ادهم مکې ته راځي.

وایي ابراهیم ادهم وخندل او افسر ته یې وویل

- ښه ښه هغه لیونی یادوې ؟

وایي افسر په مخ په څپیړه وواهه او ورته ویې ویل

- هغه د مځکې په سر له عادلو پاچاهانو څخه یو دی ته وایې چې هغه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونی. څه ورک شه.
ابراهیم ادهم وخندل او مخ په وړاندې روان شو او ځان یې مکې ته ورساوه.
وایی کله چې ابراهیم ادهم تاج او تخت پرېښود یو زوی یې هم درلود، چې هغه وخت ډېر کوچنی وو، زوی یې چې کله غټ شو نو مور ته یې وویل چې پلار مې چېرته دی؟ هغې ورته وویل چې پلار د ورک شوی دی، زوی یې هر ځای پسې ولټاوه او هرڅوک یې پسې وپوښتل. ترڅو چې یوه ورځ یو چا ورته وویل.
- ما په خپلو سترګو ولېد، زه یې پېژنم په خپله وو.
- چېرته وو؟
- په مکې کې.
نو ریې نو زوی او مور سره د یوې قافلې را روان شول مخ د مکې په لور. زوی یې ډېره تمه درلوده چې خپل پلار ووینې، مکې ته راورسېدل او یوځای یې سکونت پیل کړ. زوی سباته لاړ حرم ته ترڅو ووینې چې پلار یې رېښتیا شته کنه؟
ډېره شېبه یې په حرم کې سترګې واړولې، داسې څوک په نظر ورنغی چې پلار به یې وي، له یو کس جاروکښ څخه یې پوښتنه وکړه.
- ته ابراهیم ادهم پېژنې؟
- هو هغه زموږ ملګری دی.
- چېرته دی؟
- اوس تللی دی په خسو پسې. خس راوړي.
- چېرته تللی دی؟
- پورې دښتې ته وتلی دی.
هلک پسې روانېږي، په دښته کې یو بوډا مومي، چې په ضعیف بدن یې ستر پېټی په شا کړی دی مخ یې لمرو نو سوځولی دی او له ستړیا یې په مخ خولې ښکاري. هلک له شا پسې روان وو سپین ږیري بوډا هم په سختۍ سره ځان تر مکې ورساوه.
زوی یې چې دا صحنه ولیده ډېر یې وژړل بېګا یې مور ته تو له کیسه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړه ، هغې هم ډير ورسره وژړل سبا ته يې له مور سره يوځای لاړو کله چې حرم ته ورورسېدل چې د ښځې يې په ابراهيم ادهم سترګې ولګېدې ورمنډه يې کړې او خپل زوی يې له لاسه ونيوه.

مور يې زوی ته وويل.

-زويه دا ستا پلار دی ، دا ستا پلار دی.

زوی هم وژړل او ابراهيم ادهم هم وژړل ، بيا يې له زويه مخ وګرځاوه او لاس يې په دعا خدای ته پورته کړل.

-اې د لويې او دکمال خاونده ! ته مې ستا مينه په زړه کې ژوندۍ وساتې د بل چا مينه مې په زړه کې غځېدو ته مه پرېږده.

نور به پلار چوپ شو ، او سترګې به يې پټې کړې ، بيا به يې ما ته وکتل ور نږدې به يې کړم په تندي به يې ښکل کړم او مخامخ به يې راته وکتل.

-ولې دداسې زوی مينه پرېښودل لکه ستا هم آسانه ندي.

زه به هم ورته موسک شوم نور به دواړه چوپ کېناستو.

شپږم خپرکی

اووه ټګان

نور نو به په ژمي کې هم څه نه وو پاتې ، خو زما چې پرې زړه نه کېده چې ختم شي يو اځې د شپې دښکلو نکلونو په خاطر پلار به د ابراهيم ادهم دنکلونو ترڅنګ نور ښکلي نکلونه هم راته اچول چې له خندا به مې ورته زړه وخوږېده ، ياره د ټولې دنيا له فلمونو به ښکلي وو ، د اووه ټګانو نکل تر اوسه مې هم دومره خوږ فلم په دنيا کې ندی ليدلی.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار به پورته شو بستره به يې وغړوله ، زه به يې ځانته ورننږدې کړم ، سر به مې يې په ځنګل کېښود ، او مخ به مې هغه ته کړ ، هغه بـه مې لومړی سترګو ته وکتل بيا به مې يې په سر لاس راتير کړ.
کله به چې له پلاره مرور شوم نو پلار به راته يوه کيسه کوله چې له سره به ترپايه ورته خندېدم ، په هغه کې يوه کلمه ډيره خندوونکې وه (هله پلاره دود مې کيږي» دا يوه کيسه وه چې يو پلار او يو زوی په يوه بړستن کې پراته وو ، کله به چې د پلار باد مات شو نو زوی به چېغه کړې (هله پلاره دود مې کيږي» . زه به هم پلار ځانته ورننږدې کړم په تندي به يې ښکل کړم.
- دود دې نه کيږي ؟
بيا به مې وخندل
- نه ، ژر کړه نکل راته اچوې کنه ؟
- د چا نکل غواړې ؟
- د اووتګانو .
پلار به موسک شو په مخ به يې وټپولم او بيا به يې نو راډيو بنده کړه چراغ به يې بند کړ او له لږې چوپتيا وروسته به يې نکل شروع کړ.
- وونه وو د خدای کړه وو ، د بنده ورته کاته وو . يوه کونډه وه ، يويې زوی وو چې خلکو به پک باله او پکان خو تاتـه معلوم دي چې شوخ وي.
مابه وخندل او ښه ښه به مې کول د پلار تاوده او خواږه تنفس بـه مې په ټول بدن منګول خښنه کړې وه او له خولې يې راوتونکې هرې کلمې زما په زړه کې د تلوسې له اتڼ سره ځان غورځاوه ، چې پلار به لږ ځنډ وکړ او يابه خوب ورغی نو لاس به مې يې په لاسونو کې تخته کړل ، هغه به بيا دوام ورکړ.
- کونډه او پک داسې غريبان وو چې مه يې کوه پوښتنه ، په کور کې يې هيڅ نه درلودل ، عيد په رارسيدو وو نه يې کالي درلودل او نه يې هم د قربانۍ لپاره څه درلودل کونډه ډيره خپه وه ، چې يوه ورځ د کونډې ورور ورته يو سپرلی راووست هغه يې کونډې ته ورکړ چې دا

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخله او قرباني يې کړه. کونډې له خپل ورور څخه ډېره مننه وکړه او چې ورور يې لاړ نو زوی ته يې وويل چې دا سېرلی بوځه او په بازار کې يې وپلوره چې هرڅومره پيسې يې شوې ټولې ماته راوړه چې تا ته کالي پرې واخلم او د ماشومانو لپاره عيدي. زوی وويل چې سمه ده. سېرلی يې بازار ته راووست، دکتار دکانونو له مخې تيرېده او سېرلی يې له پړي نيولی وو. لومړي دکاندار ورته غږ کړ.

- اې دا سپی د چېرته له پړي نيولی دی ګوره وبه د خوري!

پک ورته وخندل ويې ويل.

- نادېده! سپی ندی دا سېرلی دی.

دکاندار بيا وخندل او په لوړ آواز يې وويل.

- نادېده خو ته يې چې تر اوسه لا سپی او سېرلی نه پېژنې.

پک حيران شو، خو څه يې ونه ويل، بل دکاندار ته ورورسېده، هغه هم په حيرانۍ ورته وکتل او بيا يې وخندل.

- هې ليونيه! دا سپی د چېرته روان کړی دی؟ ګوره وبه د خوري ته څومره نادېده يې خوشې يې کړه.

پک ورته وکتل، دا هم لومړني ته ورته وو خو له هغه مشر وو څه يې ورته ونه ويل خو په زړه کې ورسره ويره پيدا شوه چې ښايي رېښتيا هم دا سپی وي. له دغه دکانداره هم تير شو دريم ته ورورسېده، هغه تر دې دوه نورو لږ مشر مالومېده هغه هم ورته راغږ کړل.

- هې په دا سپي څه کوې خوشې يې کړه!

- دا سپی نه دی دا سېرلی دی پلورم يې.

- نه دا سېرلی نه دی ته تر اوسه دغه ډول سپي نه پېژنې؟

هغه سړي سر ورته وخوځاوه او څه يې ورته ونه ويل دکان ته ننوت پک له دې دکانه هم تير شو څلورم دکان ته ورسېده، هغه هم همداسې ورته وويل په همدې قسم له پنځم دکانه هم تير شو او له شپږمه دکانه هم تير شو اووم دکان ته چې ورورسيده يو سپين ږيری پکې ناست وو، سپين ږيري هم په حيرانۍ سره وکتل.

- زويه دا سپی د ولې له پړي نيولی دی خوشې يې کړه هسې نه وبه دې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

داړي ؟
- ریښتیا دا سپی دی ؟
- نو زه درته په سپینه ږیره دروغ وایم ؟
یک سېرلی ژر له پړي خوشی کړ او سپین ږیري یې پړی ونیوه یک ته
یې وویل چې زه دا اوس شرم له دې ځایه دا ډېر خطري دی له دې لېرې
ګرځه ، یک په منډه منډه کورته راغی ، په لاره کې ورسره چرت پیدا
شو چې مور به هره ورځ ورته ویل چې ته د ټګانو بازار ته ځې او
غولوي دې. له ځانه سره یې وویل چې ښایي دا یې راسره ټګي کړې
وي ؟
کورته چې ورسېده ، مور یې په ډېرې خوښۍ ترې پوښتنه وکړه.
- په څو دخرڅ کړ بچیه ؟
- ولا قیمت یې معلوم نشو مامله (قرض » یې رانه واخیست.
کونډه سخته غوسه شوه او ویل یې چې ژر لاړ شه پیسې ترې راوړه که
نه وي نو بېرته سېرلی راوله خو یک ویل چې نه سبا ورځم پیسې
راکوي. مور ډېره غوسه وه ویل یې چې یو زوی لرم هغه هم هرڅوک
وغولوي.
سبا ته یک د کوچیانو کېږدیو ته لاړ ، ډېره شېبه یې یوې کوچۍ ته
زارۍ وکړې چې یوځل د جامې راکړه هلته یوه جینۍ خواره لوڅه
ناسته ده کالي یې نشته بېرته یې درته راوړم ، جینۍ کالي ورکړي
دي خو ورته ویلي یې دي چې که دې خیمې ته رانه وړل کور ته درپسې
درځم. یک د مور غاړکۍ (امېل » او ټیکونه پټ کړل او د کوچۍ
جامې یې واغوستې بازار ته ورغی. لومړي دکاندار پوښتنه ترې
وکړه.
- څوک یې ؟
- د کوچیانو له کډو پاتې شوې یم یواځې یم.
هغه دکاندار ورته وویل چې راځه زه به د راسره کور ته بوځم ښځه مې
شه. خو یک لدې هم تیر شو دوهم دکان ته ورسېده هغه ورته وویل
- زما سره واده وکړه زه به دې ښه ساتم دا د تیر دکان واله زما کشر

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور دی ډیر تنګ دی او ښه سړی ندی زه به دې ډیره ښه وساتم.
لدې هم تیر شو هر یو همداسې ورته ویل چې دا د تیر د کان وا له زما کشر ورور دی. بالاخره وروستي دکان ته راورسېده ، په دکان کې هماغه سپین ږیری ناست وو هغه ورته وویل

- نه دا ټول زما زامن دي دا یو هم په واده کولو نه ارزي ټوله ورځ ناست دي تنګي کوي له ماسره واده وکړه د ټولې دارایۍ مالکه به مې شې ښه به دې هم ساتم.

پک ورته وویل چې سمه ده ، په دکان کې لږ ساعت ورسره ناست وو مخ ته یې پلو نیولی وو سپین ږیري یې زامن راټول کړل او ورته ویې ویل

- زامنو دا پېغله به ستاسې مور جوړیږي ښه به یې ساتئ

ټولو زامنو په یو غږ ورته وویل چې سمه ده ، هر زوی ورته یوه یوه تحفه واخیسته ، ټول کورته راغلل سپین ږیري کور پک ته وویل چې اوس به د زامنو په مخ کې نکاح وتړو . پک ورته وویل چې ولې یواځې دزامنو په وړاندې سپین ږیري ورته وویل چې موږ نور دوستان نه لرو . شپه یې نکاح ولوستل شوه ، دشپې سپین ږیري ورته وویل چې له ماسره به په یوه بستره کې بیدیږې پک ورته وویل چې زموږ رواج دی تر درې ورځو پورې له خاوند سره نه بیدیږو. سپین ږیري ورسره ومنله ، سبا ته یې زامن ټول بازار ته لاړل ، پک ځان خپه نیولی وو ، سپین ږیري به چې هرڅو مره ترې پو ښتنه وکړه پک به ورته ځواب نه وایه. تر دوه ورځو پورې ترې مرور وو ، په دریمه ورځ چې یې زامن له کوره ووتل سپین ږیري ورته وویل چې ولې خپه یې ؟
پک ورته وویل چې خپه په دې یم چې زه څرنګه د کور میرمن یم چې نه مې کور لیدلی نه یې په کوټو او دروازو بلده یم ؟ سپین ږیري ورته وویل چې راځه زه اوس درته ټولې کوټې ښایم او ټولې کلي ګانې درکوم. پک خوشحاله شو ورسره پورته شو ، د ټولو کوټو کلي ګانې یې ورکړې او د ټولو صندقونو کلي ګانې یې هم ورته وښودلې. خو یوه کوټه یې ورته ونه ښودله. پک په ژړا شو ویې ویل چې دا کوټه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې راته نه ښايې زه خو ددې کور ميرمن يم.
سپين ږيري د هغه کوټې دراوزه ورته خلاصه کړه ، پټ يې ورته وويل چې دا کوټه چاته مه خلاصوه ځکه دا پټه کوټه ده. پک ترې پوښتنه وکړه چې ولې پټه ده ؟ سپين ږيري ورته وويل چې په دې کوټه کې دار دی. پک ورته وويل چې دار څه شی وي ؟ هغه ورته وويل چې دا پړی د سړي په غاړه کې وراچوو او وژنو يې. پک ورته وويل چې دا خو ډير ښه دی که کورته کومه د ښو زيوراتو والا ښځه راتلله زه به يې دلته ځړوم او ټول زيورات به يې تاته درکوم. سپين ږيری خوشاله شو او پک ته يې آپرين وويل. پک بيا ترې پوښتنه وکړه چې څرنګه سړی ځوک پرې ځوړندوي ؟ سپين ږيري پړی په غاړه کې وا چاوه او ورته ويې ويل چې کله د سړي په غاړه کې داسې پړی وراچوې بيا به هغه پړي داسې راکاږې. پک د پړي سر ونيوه او راکش يې کړ سپين ږيری پورته شو او په چيغو يې شروع وکړه. پک له سره ټيکری وغورځاوه او ورته ويې ويل
- هه هه سېرلې څښتن درلود کنه ؟
داسې يې وډباوه چې پوښتنه يې مه کوه ، بيا لاړ او د صندقونو ټولې پيسې او طلاوې يې راټولې کړې او کورته لاړ. کورته چې ورسېده مور يې ترې پوښتنه وکړه چې پيسې يې در کړې ؟ کنه ؟ پک ورته وويل
- هو دريمه برخه يې راکړې ويل يې چې پاتې به بيا ګورو.
پيسې يې ټولې مورته ورکړې ، مور له خوشحالۍ پورته پورته کېده ويل يې چې غلط شوی به وي خو پک ويل چې نه هغه سېرلی داسې سېرلی نه وو هغه ډير قيمت لري.
ټګان چې بېګا کورته راغلل ، چې د دار په کوټه کې يې د پلار د ځګيروي غږ لګيږي ټول حيران شول ، ورغلل که ګوري چې پلار يې په دار ځوړند دی ، پوښتنه يې ترې وکړه چې ولې ؟ سپين ږيري ورته ويل چې هغه کوچۍ نه وه د سېرلې څښتن وو د سېرلې !. ټول حيران شول او يو بل ته يې وکتل ټولو ويل چې پيدا کوي به يې او داسې به

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې وهي چې څه يې کوي. خو پلار ويل چې اوس دا خبرې پرېږدې ورشئ ډاکټر راته راولئ چې مرم.
پلار به چوپ شو ، لږ شېبه به ما هم غوږ نيولی وو چې دوام به ورکړي خو لکه چې ويده غوندې به وو بيا به مې له خوبه ويښ وکړ.
- بيا څنګه وشول ؟
پلار به بېرته ويښ شو او سره سم به شو
- هه په کوم ځای کې وو ؟
- په ډاکټر پسې ګرځېده.
- هه ښه ، نو يک هم ولاړ يو زيارت ته د زيارت مينجور ته يې وويل چې ته د يو اځې د څو شپو لپاره دا جامې او جام راکړه دا پورې رمه زما ده دغه ځايه يکې ځم بېرته په منډه راځم ملنګ هم چې څو پيسې ترې واخيستې نو جامې يې ورکړې ، يک جامې واغوستې او جام يې ورسره راواخيست نيغ راغی د ټګانو د کور خواته چې کشرى ټګ يې وليد چې له کوره ووت نو په يوه لاره ورته راوګرځېده او له ليرې يې غږ پرې وکړ
- هول ! هو ځوانه چېرته داسې تيز روان يې ؟ ټول مشکلات خدای حلوي که يو اځې د دپلار غم درسره دی مه وارخطا کېږه خدای به يې جوړ کړي زه درسره قول کوم
ټګ هک حيران شو چې دا څرنګه ښه ملنګ دی علم غيب هم لري راغی د ملنګ لاسونه يې ښکل کړل او ورته ويې ويل چې يوځل مې پلار وويني ګوندې وي چې خدای يې ښه کړي يک ورسره ومنله او ورسره روان شو ، چې کورته ورسيدل نو پلار يې په کټ کې اوږد غځېدلی وو او ځګيروي يې ختل ، يک چې ورته ودرېده نو سر يې وښوراوه او خواشيني يې څرګنده کړه. په کومو ځايونو چې يې وهلی وو په هغه ځای به يې لاس کيښود بيا به يې ورته وويل
- دا ځای د درد کوي ؟
سپين ږيري به ويل هو هو همدا ځای دی ، ټول زامن خوشحاله وو چې داسې ملنګ يې راوستی د درد ځايونه هم ورته معلوم دي. چې شپه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه زامنو ته يې وويل چې ما ته د اوداسه او به راوړئ نور تاسې لاړ شئ چې سهار راشئ نو پلار به مو داسې رک روغ وي چې د کان ته به هم درسره لاړشي ، ټول ټګان په خوشحالۍ سره ووتل ، چې نيمه شپه شوه ، پک سوټې پرې راوګرځاوه ښه ورته ځير شو بيا يې پوښتنه ترې وکړه .

- نامرده ! سبرلې ځښتن درلود کنه ؟

داسې يې وډباوه چې نور له اخه توخه وغورځېده او څه شتمني يې چې ورسره وه ترې راټوله يې کړه او مخ په کور لاړ . کور يې مورته ويل چې د پور بله برخه هم راوختله خو ډيره پاتې ده هغه ته ځو ورځې وروسته ورځم که خير وو .

بله ورځ په چل کې ورغی د شاوخوا کورنو له خلکو يې وپوښتل چې ټګان څه شوي دي ؟ هغوی ورته ويلي دي چې لدې ځايه يې يو ليرې ځای ته کډه کړې ده . خو دې خلکو ته يې ځای نه وو معلوم په بازار کې له يو دکانداره پوښتنه کړې ده چې ټګان چېرته تللي دي ؟ په مايې يو څه پيسې وې د خورانو کور يې نه وو . يو دکاندار ورته وويل چې هغه له يو پکه ډير وريريدلي دي فلاني غره ته تللي دي هلته اوسي . پک پسې روان شوی دی . د ټګانو خيمو ته چې ورسيدلی دی ، ښکته يو کوچی مالونه پيايي د کوچي سره د يو کمر په سر ناست دی . کوچي ته وايي

- ياره کوچيان سخت بې غيرته دي ، ډير ژر ويريږي .

- نه دا دروغ ده کوچيان له هيڅ څه نه ويريږي .

- خو داخو ته وايې چې نه ويريږي ، هغه بله ورځ يو کوچی وو ما ورته وويل چې ورشه هغه کسانو ته يو اځې يوه چيغه وروکړه ، ورچيغې يې نه شو کړای .

- نه دا به ځوک وو کوچيان له هيڅ څه نه ويريږي ، دا تاسې ځايان ياست چې ويريږئ .

ډيره شېبه يې کوچئ باټ کړ چې هرڅو به يې ورته ويل کوچی به چارجېده آخر يې ورته وويل

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو ښه که ریښتیا وایې او ریښتیا نه ویر پرېږ نو که نرو ې د هغه خیمې خواته ورشه له نږدې یوه چیغه ورو کړه.
- دا خو څه سخته خبره نده ، څه ورته ووایم ؟
- فقط دومره ورته ووایه چې: سپرلې ځښتن درلود کنه ؟
پک د کمر په سر ورته کېناست ، کوچی کیږدۍ ته ښه نږدې ورغی ورچیغه یې کړه
- سپرلې ځښتن درلود کنه ؟
لدې سره شپږ واړو ټکانو پسې رامنډه کړه سوټي یې په لاسونو کې وو او په کوچي پسې یې منډې وهلې کوچي هم د ډاره ترې منډې وهلې. پک راغی د سپین ږیري تخت ته ودرېده ، سپین ږیری ورته په ژړا شو ویې ویل چې ما ګوره ټول دکانونه او شته پلورلي دي هغه پیسې مې دادي تر کټ لاندې مه یې اخله. خو پک ښه وډباوه او پیسې یې ترې راټولې کړې له هغه ځایه رابښکته شو د کوچي رمه یې ورسره تر مخ کړه ، څه اشرفۍ یې په لمن کې نیولې او نورې یې په خره بار کړې ، یو ځای یې په رمه لیوه ورګډ شو ، پک ورغی له لکۍ یې ټینګ ونیو ، چې لیوه به له یوې خوا ورته خوله راډیخوا کړه پک به یې لکۍ ورهغې خواته کړه که دې بلې خواته به یې کړه پک به یې هم لکۍ ورهغې خواته کړه ، همداسې اخته وو چې یو ملک راغی له خپلې لور سره په اس سپور وو آس یې ودراوه او د پک په تماشه بوخت شو ورته ویې خندل او ویې ویل
- دا څه کوې ؟
- څنګه څه کوم ، ته څه کوې ؟
- دا څه لیونتوب دی وبه دخوري ؟
- نو ته نه وینې چې اشرفۍ تویوي که ومې هم خوري نو څه پروا لري بیا دا دخوړلو والاندی په لمن کې مې اشرفۍ نه ګورې دا لیوه اشرفۍ تویوي.
ملک ورته حیران شو ویل یې چې نیم ساعت یې ماته راکوې ؟ پک ورته وویل چې نه یوائې پنځه دقیقې یې درکولای شم ځکه چې زه هم

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیر غریب یم. ملک ورغی یک ورته د لیوه لکۍ ور کړه او ور ته ویې ویل چې ډیره ټینګه یې ونیسه که د خوشې کړه نو ا شرفۍ نه تو یوي. پک راغی په اس له پیغلې سره سپور شو که ګوري چې لیوه په ملک مخ وروګرځاوه ویې خوړلو ، پک اس ، جینۍ رمه او پیسې را بار کړل او راغی کورته.

مور یې ترې پوښتنه وکړه

- زویه پور در وختلو ؟

- هو مورې دا پیسې او رمه او اس یې راکړل چې پوره نشوه نو دا لور یې هم راته واده کړه نور نو خلاص په خلاص شو.

نور به نو پلار هم کیسه پریښوده ، ماته به هم خوب راغی او کرار به یې له څنګه اوړد وغځېدلم او کله به له پلاره مخکې ویده شوم کله به مې لږ شېبه د پلار سا ایستلو ته غوږ ونیو ه او زه به هم ورسره ویده شوی وم.

اووم څپرکی

د پلار ناروغي

بس نو څو اوړي او څو ژمي همداسې تیرېدل ، اوړی به له پلار سره په دکان کې هم اختـه وم او ښوونځي ته به هم تللم ، ژمی به هم عادي او بې شوره تیریده هره شپه به نکل وو او هره شپه به یوه نوې کیسه. خو څه شی چې راته عجیب وو دا وو چې څومره لویېدم نو مسئولیتونه به مې زیاتېدل څومره به چې لویېدم نو په هغومره اندازه به مې د مسئولیت احساس هم زیاتېده ، هره ورځ به په دې فکر کې وم چې خدایه ! کوچنی چې وم څومره مې قدر زیات وو ، څو مره مې سات

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیر وو .
په دې دوه کلونو کې غیر له کابلۍ خاله نه څوک په موږ ونه ګرځېدل یوازې کابلۍ خاله او له هر چا مې پکې زیا ته آمنه ویاده شوه ، هغه ښه نجلۍ وه له ماسره یې ډیره جوړه وه ، هغه نورو به راپورې خندل خو هغې هیڅکله هم راپورې نه خندل ، هغه به یې خپل پلار او مور نابغه بلله ، خو بیا یې هم کبر له زرلښت او نورزیې کم وو .
پلار کرار کرار کمزوری کېدو ، زما هم ښوونځی نور نږدې کېدو ، ورځ په ورځ ژوند نوې ښه خپلوله ، هرڅه به د یوې ورځ په نسبت بلې ته راته بدل ښکارېدل ، نور هغه لرګي راته د لوبو سامان نه ښکارېده ، نوربه په پټوکو کې نه رغړېدلم او نور مې د چای جوشې سندرې نه اورېدې یا به مې زړه غوښتل وایې ورم خو وخت به نه وو .
یوه ورځ له ښوونځي راغلم ، پلار په دکان کې پروت وو ، ګېډې ته یې لاس نیولی وو او زیګروی یې کاوه ، ډیر وارخطا شوم ، زړه مې غوښتل په زوره زوره ورته چیغې کړم او ورته ووایم چې تر اوسه به تاته په بازار کې بې له ماګرځېدل بې مزې وو اوس نو ته هم پورته شه له لاسه مې ونیسه او په بازار کې مې وګرځوه ، په سترګو کې مې اوښکې وګرځېدې خو پلار له لاسه ور ونیولم او موسک شو .
- لیونکه ، دا که خدای مه کړه زه درته سخت ناروغ شم چې ته به څه لیونتوب کوې ؟ خیر خیریت دی پورته مې کړه او کرار کرار دکان بند کړه نن به وختي کور ته لاړ شو .
- نه ډاکټر ته ځو .
- نه نه ماته خپله ناروغي مالومه ده د ډاکټر خبره نده ځه کورته .
ډیر مې ورسره تاو کړل خو پلار ټینګار کاوه چې ځو به کور ته ، کور ته ورسره روان شوم ، په لارې کرار کرار روان وو ، زه هیڅ نه پوهیدم چې څرنګه ورسره وکړم ، کا شکي را په شا شوی وای . لدې سره به هغه وختونه راپه یاد شول ، چې هغه ته به ورپه شا وم او له غاړې به مې یې لاس تاو کړي وو کله به یې په اوږو کېنولی وم او ما به یې په سر کلک لای نیولي وو ، کله به مې پښې پرې وښورولې او هغه به

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې هم پښوته لاس راووړ او وبه يې چيچلم.
پلار راته کتل.
- په څه چرتونو کې يې ؟ وهلکه ماويل دکان دې بند کړ کنه ؟
- هه ؟ هو ... هو زما فکر نه وو.
له هماغې کوڅې تيريدو چې يوه ورځ له پلاره مرور شوی وم او کور ته پرې تللم ، پلار له وروسته راپسې غږ کړ او بيا چې راورسېد نو په غيږ کې يې ونيولم او راته ويې ويل.
- زما ليونيه ، چې راغلې ، نو له ماسره به ځوک په بازار کې ګرځېدل او چا به راته ويل چې بابا کېک واخله بابا جلبې واخله. چې ته نه وې ځوک به له لاسه نيسم او په بازار کې به يې ګرځوم.
بيا مې د پلار څيرې ته وکتل اوس ډير ضعيف شوی وو په مخ کې يې ګونځې غځېدلې وې او غږ يې هم ريږدېده ، ښکلې سترګې يې پکې لوېدلې وې او غاښونه يې هم نوريو ښکارېده ، همداسې يې څېرې ته ځير وم چې پلار راته سر وخوځاوه.
- څه دي ؟ بچک ؟
- څه نه هسې پلاره ماويل ګوره دا ناروغي به د ډاکټر وي ؟
- نه نه درځه سرپسې مه ګرځوه ستا درسونه څرنګه وو ؟
- ښه وو ډير ښه وو.
- ښه شکر دی سږ به بيا دوهمه نمره ټينګه کړې او که له خيره او لې ته دې په نيت کې دي ؟
- نه اوله خو د هزاره وو ده ډير کوښښي دي ، ښې حافظې هم لري همدا دوهمه مې که ټينګه کړه ښه به وي.
کور ته ورسېدو ، پلار په کوټه کې اوږد وغځېده ، له سترړيا او درده يې اوږد اسويلی وکړ ماته به هغه وخت راياد شو چې دواړه به راغلو زه په کوټه کې ويده شوی وم پلار به ديګ کاوه يا به يې کار کاوه زه به چې را ويښ شوم نو خپل څادر به يې راباندې هوار کړی وو ، د مچې لوندوالی به مې يې لا په تندي حس کاوه سترګې به مې وموښلې او بهر به ورته راووتم ، خو اوس نو ضعيف وو يواځې به يې ماته

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې نیولې وې اولکه دهغه هم چې کار زړه غواړي نو هرڅه ته به يې سترګو کتل او د کار تمه به يې کوله.
ما خوستن يې ډيره شېبه له سر سره ناست وم ، زړه مې غوښتل چې دهغه په خير ډيرې کيسې ورته وکړم ، د ابراهيم ادهم ، د اووه ټګا نو نورې ببلابېلې ، زړه مې غوښتل د هغه په خير يې سر په خپله سينه کېږدم او چې ښه ويده شو نرم يې له سينې ښکته کړم څادر پرې وغوړم او له څنګه يې ويده شم بيا يې سهار هم پخپله پورته کړم.
چې شېبه تېرېدله د پلار وضعيت خرابېده ، زه هم وارخطا کېدم ، پلار يوائې دا ناري وهلې چې زه وارخطا نشم ، بس تل يې ډاډګيرنه راکوله خو ما دوه سترګې په هغه کې ګنډلې وې او زړه مې ورته سوځېده ، چې شېبه تيرېده تبه يې زياتېده او اله ګويي يې کوله.
لږ شېبه مې يې په تندي سړې سړې توتې ايښودې بيا يې پورته راته وکتل ، زما هم نوره ورته ژړا نه درېده ښه مې ورته وژړل او په تندي مې ښکل کړ ، هغه ورو ځې سره کش کړې او لاړې يې تبرې کړې په لړزېدلي غږ يې وويل.
- زويه له څراغه مې ښه نه راځي ، ټپ ټپ کوي.
- خو تياره ده.
- پورته شمې بلې کړه.
زه هم پورته شوم شمې مې بلې کړې ، خو د شمو رڼا هم همداسې ټپ ټپ کېدله لکه د څراغ ډيره شېبه پلار شمو ته وکتل او بيا يې اوښکې پاکې کړې ، زه يې ورنږدې کړم او نور نو کرار کرار راته په خبرو لګيا شو.
- زويه دا شمې وينې ؟
- هو پلاره وينم يې.
- ګوره چې دا مواد به لومړی له کومه شوي وي ؟ بيا به چېرته وړل شوي وي ؟ بيا به څرنګه سره تېل شوي وي بيا به څرنګه ترې شمې جوړې شوې وي ؟ او بيا به په څومره لاسونو ګرځېدلې وي او بيا به ستا لاسونو ته در رسېدلې وي ؟ او تا هم دادي پرې اور بل کړ رڼا يې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړه ، تمامه به شي بیا به بله راواخلي رونبانه به یې کړي او هغه به درته رڼا کوي ، هغه چې ختمه شي بله به راواخلي او بله به یې کړي رڼا به کوي خو د هغه نورو به کوم اثر هم پاتې نه وي ، بیرته به هغه لومړني مواد هم ترې نه وي پاتې ، یوائې لږ ځای به غوړ کړي او هغه به هم ډیر ژر پاک شي او نښې به یې له منځه لاړې شي.
پلار به بیا دمه وکړه ، ماته به یې وکتل بیا به یې کتار شمې له نظره تیرې کړې ، بیا به یې غاړه تازه کړه او دوام به یې ورکړ.
- موږ هم کټ مټ لکه دغه شمې هسې یو ، یوه ورځ د آدم شمه هم بله وه ، د حوا ، د نوح ، د ابراهیم ، د موسی ، عیسی ، محمد او ستاد ابراهیم ادهم ، خو هغه اوس ټول خاورې دي رڼا یې کړې او بیرته یې شمه خاموش شوې ده ، زه هم ژوندی وم ، ډیرې هسکې ټیټې مې ولیدلې ، خوږې ترخې ، مینه ، کرکه ، ظلم ، زاری ښه بد خو یوه ورځ به مې شمه مړه شي ، بیا به ستا نوبت وي ، ستا شمه هم همداسې یوه ورځ بله شوې ده وړوکی وې لوی به شې خوارۀ به ووینې ، سختی به ووینې ظلم به ووینې او همداسې به یوه ورځ له دې دنیا سترګې پټوې ، دا شمې کمې ندي بله شمه هم بله ده ډیرې شمې بلې دي څوک ...
د پلار خبره به کله کله ډب شوه ، زما هم له سترګو اوښکو لارې جوړې کړې وې ، پلار ته مې دوه سترګې نیولې وې او هرې خبرې ته یې د زړه په غوږونو غوږ وم. ډیره شېبه چوپتیا خپره وه ، پلار به کله ډیره شېبه سترګې پټې ونیوې او کله به یې ماته کتل ، بیا به یې سترګې وغړولې او موسک به شو.
- ښه نو لدې څه ذده کوې ؟
زما به ستونی کنګل وو ، څه مې له خولې نه وتل ډیره شېبه وروسته مې ځواب ورکړ.
- هو لدې دا ذده کوم چې موږ هم لکه شمې یو ، یوه ورځ به مو رڼا خاموشه وي او څوک به مو رڼا ته په اوربل کې ګلونه نه سموي ، څوک به مو رڼا ته تلاوت نه کوي څوک به مو رڼا ته سوچونه نه وهي او وروسته له ډیرو کړو وړو رڼا ګانو ، پوکیو او شمالونو به نور خپله

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ختم شوي وو او رښا به مو کراره کراره یا نا څاپي مړه کیږي او نور به څه راپکې نه وي چې څوک مو بیا رښا ته کیني او یا راباندې خپل کور ښکلی کړي.
پلار مې لاس ور ونیو او په خپلو لاسونو کې یې ټینګ کړ ، پورته یې راته وکتل او بیا یې خپلو خبرو ته دوام ورکړ.
- هو بلکل ، تا هم شمې راوړې ، ماته دې پرې رښا جوړه کړه په حقیقت کې تا دغه شمو ته اړتیا درلوده خو هغه چا چې ستا شمه یې روښانه کړې ده ستا رښا ته هیڅ اړتیا نلري هغه ډیر ستر ذات دی.
بیا لږه شېبه چوپ وو او بیا یې دوام ورکړ.
- ستا رښا په حقیقت کې عبادت دی ، هغه خدای ته پیدا کړی یې چې عبادت وکړې ، دا په حقیقت کې ستا رښا ده ، ښه کارونه وکړې ، ظلم ونه کړې ، دروغ ونه وایې ، دچا مال و نه خورې او خلاصه د نړۍ په سر ټول ښه کارونه وکړې او له بدو کارو ځان وساتې دا ستا رښا ده او دا ستا په درد خوري.
زه یې سترګو ته ځیر وم ، داسې پخې پخې خبرې یې کولې چې توبه ، نور یې نو کرار کرارې سترګې وتړل شوې ، زه یې هم له څنګه وغځېدم او د شمو لمبو ته مې چرت ونیو ، دپلار یوه یوه خبره مې له ذهنه تیریده او په یوه یوه خبره مې یې غور کاوه.

اتم څپرکی

دقناعت درس:

دقانع ډوډۍ پخه ده
لاس یې ډک خوله یې خوږه ده

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حريص کاسه چپه ده
لاس يې تش خوله يې سپيره ده
مابه چې نوی بکس يا نوی څيز وغوښت پلار به همدا ويل چې د قانع ډوډۍ پخه ده ، لاس يې ډک خوله يې خوږه ده ، د حريص کاسه چپه ده ، لاس يې تش خوله يې سپيره ده ، بيا به موسک شو او خپل کار ته به يې دوام ورکړ.
يوه ورځ له ښوونځي راغلم ، پلار ډير ستړی وو ، ناروغي يې لا پوره نه وه ښه شوې ، زما په لېدو د کار په ميز تکيه شو او راته ځير شو.
- ښه ښه راغلې ؟ څه غورې وې ؟
- خير خيريت وو ، ستا ناروغي څنګه ده ؟
- هی بد نه يم ، زويک به اوس يو چای دم کړې کنه ؟
- ولې نه په سترګو.
له دې ناروغۍ سره پلار ډير راباندې ګران شوی وو ، هره خبره به مې يې د زړه په غوږو اورېده ، ډير مې زړه غو ښتل چې پلار هرڅه وايي زه پرې عمل وکړم خو کله کله به راباندې همزولي بريالي شول او فوټبال ته به يې بوتلم چې رابه غلم پلار به يو څه خواشينی وو اوس مې نو نيت وکړ چې هيڅکله به فوټبال ته هم نه ځم.
چای مې دم کړ ، راغلم دکان ته ، ډيره شببه سره ناست وو ، دا چرت راسره پيدا شو ، که خدای مه کړه دا پلار له لاسه ورکړم څه به کوم ؟ نور خو نو هيڅوک هم نه لرم. بيا به مې له ځانه سره ويل چې خدايه سل کاله نور عمر هم ورکړه ، يا پروردګاره پاکه ربه.
پلار هم چای څښلو ماته يې کتل ، بيا موسک شو او پورته شو ، واسکټ يې راواخيست له جيبه يې پيسې را وايستلې.
- ورشه بچيه يو پاو کلچې ځان ته راوړه نن مې ديګ درته نه دی پرې ايښی.
دې خبرې يې راباندې سخت بد تاثير وکړ ، چې ښوونځي ته به تللم ښه ډير وخت به هم وو خو هيڅ به مې نه پخول پلار خوارکي به الوګان راوړي وو او خدای خبر چې هغه به ترې څومره خوړل نوره برخه به يې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته پرې ایښې وه اوس یې چې دا د درته راوړه کلمه ووې سخته خوا مې ورته بده شوه خپله یې هم ډوډۍ نه وه خوړلې خو په پیسو یې زړه نه وو شوی مگر ماته یې پیسې راوایستې ، پیسې مې ترې واخیستې او بهر ووتلم.

په لارې هم راسره همدا چرتونه وو ، تر کله به داسې غریبان وو ، تر کله به د پلار ترکانې وي او خدای خبر چې څه پیسې هم پیدا کوي کنه ؟ هغه هم بیا زما د بوټونو جامو ، کتابونو او قلمونو خوراک شي.

چې راغلم پلار ډیر خوشحاله وو ، کلچو ته یې وکتل پیاله یې کیښوده ، څو مې کلچې په ځمکه ایښودې یوه یې ترې ور واخیسته ، بیا یې ماته وکتل.

- وخوره ولاسړې وړې کیږي ورځې اوږدې دي.

دریمه کلچه یې هم ور واخیسته نور نو شاته کېناسته ، ځان به یې هغې او دې خواته بوختاوه ، چې گواکې زه خو نور موړ شوم ، زما له ستوني نه تیرېده کڅوره مې تاو کړه ځنگ ته مې کیښوده پلار کڅوړې ته وکتل.

- ولې یې نه خورې ؟ وخوره.

- موړ شوم ، بس مزه نه راکوي ، موړ یم.

- وخوره ورک شه سهار دې هم چندان چای نه وو څښلی.

په زړه کې مې ویل چې زه خو یواځې ښونځي ته لاړم تا خو کار هم کړی دی. نور مې نو ځان بلې خواته بوخت کړ چې پلار بیا کڅوړه رانږدې کړه او کلچه یې ترې ورپورته کړه بیا یې ماته ونیوه خو ماترې وانه خیسته ، پلار په احتیاط احتیاط یوڅو ترې وخوړې پاتې یې تاو کړې برې یې په لرگو کې کیښودې.

اوس پلار ډیر کنجوس شوی وو ، که به چا داسې کارونه کول نو پلار به کنجوس باله خو ځان ته یې فکر نه وو ، ماته خو خیر خو خپل ځان ته یې یوه پیسه هم په څه نه ورکوله. بوټونه یې د دوه کالونو زاړه وو ، جامې به یې نوې څومره نه اغوستې په هرڅه یې زړه بېرانېده.

جامې مې بدلې کړې ، میشترنگ مې راواخیست او له پلاره سره

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخته شوم ، ډېره شېبه يې د ښونځي په اړه پوښتنې وکړې وروسته مې ورته وويل.

- پلاره کنجوس څرنګه وي.

هغه وخندل.

- داسې وي لکه زه.

- نه داسې مې نه ويلې.

- خو خير زه لږ ورته يم.

- نه ما ويل چې ته کنجوس کنجوس هرچاته وايې نو څرنګه بايد سړی وي چې کنجوس خلک ورته ونه وايي.

پلار يو چوکاټ راپورته کړ او سکنه او څټک يې راواخيستل او په چوکاټ کې په سوري کولو اخته شو.

- يو کنجوس وي ، يو قانع ، دومره هم بايد سړی نه وي بې باکه چې څه مال ومنال لري د يوې چړچې شي. ځکه سړی خپل توان ويني وايي له خپلو څړو سره پښې غځوه ، نو د خپلو څړو سره چې څوک پښې غځوي هغه ته کنجوس نه وايي. او څوک چې دخدای زور پيسې ولري او بيا هم نه په غلا بندوي نه په چور نه په تالان او نه يې دخپل کور او اولاد نفقه کوي هغه ته وايي کنجوس ، او د کنجوسانو دنيا هيڅکله هم نه زياتيږي او شکر به يې هيڅکله هم په خوله وانه وړي.

ډېره شېبه سره چوپ وو ، پلار چوکاټ بسته کړ ، بيا يې ماته وروځې کش کړې.

- ښه نورې غورې وکړه.

- د ابراهيم ادهم يوه کيسه خو راته وکړه.

- نه لرم حوصله راسره نشته ، ستړی يم بيا به يې بله ورځ درته وکړم.

- نه خو اوس يې چې راته وکړې سترتيا به دې وتښتي.

- شيطانه.

ډېره شېبه اخته وو ، بهر ووت کوزه يې په لاس کې واخيسته بېرته راغی ، کوزه يې لمر ته کېښوده او لاسونه يې بډې وهل.

- ناوخته دی.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نو شروع کوې يې
- رېښتيا هو نن مې يې يوه ډېره ښه کيسه ياد ته راغلې دا هغه د کور په کتاب کې نشته ده.
- ښه تاچې تر اوسه دا کيسې راته کولې کور کتاب دی ؟
- نو څه فکر کړې چې ابراهيم ادهم زما همعصر وو ليونيه.
- ښه دا نوې کيسه يې راته وکړه.
- ښه نو غوږ شه وايي چې يوه ورځ ابراهيم ادهم په ښکار پسې تللی وو ، وايي چې ډير په ښکار پسې وګرځېده زړه يې غوښتل يوه ښه هوسۍ ښکار کړي ، ډيره شيبه په غره کې وګرځېده ، تر څو چې يوه هوسۍ يې ګير کړه ، ډير خوشاله شو خپل تير او کمان يې سره سم کړل او په هغه هوسۍ پسې روان شو.
هوسۍ چې يې خواته رانږدې شوه نو ابراهيم اد هم غو ښتل چې نور خپل تير له کمانه خوشی کړي او هغه پرې وويلي چې پدې وخت کې دخدای په قدرت سره هو سۍ په خبرو راغلې ده او د حال په ژبه يې ويلي دي:
- اې سلطان ابراهيم ادهمه ! زما تيونه وګوره چې شيدې لرم ، زه درې واړه بچيان لرم د غره په يو غار کې مې خو شي کړي دي او زه راوتلې يم تر څو يو څه وخورم او خپلو بچو ته مې خوراک يو سم.
وايي چې ابراهيم ادهم د هوسۍ په دغه خبرو ډير حيران شو او خپله څه غذا چې يې درلوده د هوسۍ په مخ کې يې کېښوده او خپله ترې بيرته لاړ.
هو خو کيسه همدومره وه کنه.
ماوخندل ، پلار بياسر وخوځاوه ، او د جامو لور ته روان شو.
- زويه هيڅکله هم ځان حقدار مه ګڼه ، په لږ څه قناعت وکړه ، په دنيا کې ډير څه او ډير څوک له تا وږي شته ډير خلک له تا زيات اړ من دي او که دهغوی مرسته وکړې دا طبيعي ده چې د پنځون ستر ښتن تاهم داسې نه پريږدي او دا د طبيعت قانون دی چې تاته به يې هم پاداش رسيږي.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور نو لمر ژېړ شوی وو ، دواړو جامې واغوستې دکان مو بند کړ او کرار کرار مخ په کور روان شو .

نهم څپرکی

د آمنې راتګ:

نور نو دولسم ټولګي ته رسېدلی وم ، د پلار د ترکاڼۍ مزه هم په تلو وه ، کار به يې هم ډير نشو کولای ، زه به چې غرمه راغلم بيا به تر بېګا له پلار سره په ترکاڼۍ کې اخته وم ، ماخوستن به مې هم نور د پلار نکلونه له ياده وتلي وو ، رياضي او فيزيک داسې راته سخت وو چې مه يې کوه پوښتنه.
يوه ورځ له ښوونځي راغلم ، چې ګورم دکان بند وو ، د ګربت اکا دکان ته ورغلم ، هغه په کار اخته وو د دکان له دروازې مې ورغږ کړل.
- ګربت اکا زموږ پلار څه شو ؟
- هغه لاړو کورته لکه چې يو ميلمه مو راغلی وو ، له هغه سره کور ته لاړ ، ماته يې ويل چې اسد راغی کورته يې راواستوه.
هک حيران شوم ، دا به څوک راغلي وي ؟ له ځانه سره مې ويل چې کاشکي د کابل خاله وي آمنه هم ورسره راغلې وي. په لارې چټک چټک روان وم ، ډيرپه دې لاره يواځې نه وم تللی تل به راسره پلار هم روان وو ، دواړو به تر کوره څوکيسې وکړې ، خو اوس به پلار په خپله هم ويل چې نور مې مزه نشته ريښتيا هم نور يې چندان مزه نه وه ، ژر به غوسه کېده ، خبرې يې ډيرې نشو کولی ، زما له درسونو سره يې چرت خراب وو هره ورځ به يې ويل چې که زه کابل ته پوهنتون ته لاړ شم نو هغه به څه کوي ، زما هم زړه دربېده چې څرنګه به پوهنتون

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ځم ؟ کله به مې ویل چې پلار هم را سره لاړ شي کابل ته کله به مې ویل چې پوهنتون به نه وایم خو هیڅ یو هم نه آراموم.
په همدې فکرونو کې وم چې کور ته ورسېدم ، د کور ترمخې یو موټر ولاړ وو ، دا لومړی ځل وو چې زموږ د کور مخې ته موټر ولاړ وو ، له ځانه سره مې وویل چې حتماً د کابل خاله ده بل څوک ندي بس له ډېرې خوشحالۍ الوتلم.
د کوټې دروازه مې پرانستله وای پخپله وه ، خاله وه ، آمنه وه نورزیه کامران او پلار یې وو. ورغلم خاله په غېږ کې ونیولم او په تندي یې ښکل کړم ، له رحیمي کاکا سره مې هم ستړې مشي وکړل کامران مې هم په غېږ کې ونیو ، خو نوبت آمنې ته وررسېد ، ډېره شببه مې ورته وکتل او ورته مې خندل ، ډېر خوشحاله وم ډېره شېبه سره کېناستلو خاله پوښتنې کولې. رحیمي کاکا او پلار هم مجلس کاوه خاله ډېره راته خوشحاله وه.
- دا د هوسۍ خوارکۍ یوائینۍ هیله وه چې زوی یې...
نور یې نو ژړا ستونی ونیو ، خبره یې بدله کړه او له پلار سره په مجلس بوخته شوه. آمنې هم ماته کتل ، موسکه کېده او کله کله به یې آرامه پوښتنه وکړه.
- په څووم ټولګي کې یې ؟
- نو زړه دې دی چې ناکام شوی وم ؟
- ښه ماویل چې که چېرته دې کوم ټوپ وهلی ، پلار دې هومره غورې کولې ماویل نو له پوهنتون هم تیر شوی یې ؟
ما ورته وخندل نور مې څه ونه ویل.
کله به مې د رحیمي کاکا او کله هم د خاله پوښتنو ته ځوابونه ویل او کله به هم آمنه له نظره تیره کړه ، ډېر پخوا اوس مې کم کم یادیدل چې ما او آمنې به په کوڅه کې د ټوپونو مسابقه کوله دهغې په ویښتانو کې یوه شانه وه چې ټوپ به یې کړ هغه به خلاصه شوه بیا به نیم ساعت په هغه اخته وو چې ټینګه به شوه نو بیا به یې ټوپ ووا هه که به خلاصه شانه کور ته راغله مور به یې ورته غوسه وه. هغه و خت به

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لنډ سور کميس اغوستی وو او ويښتان به يې تر شاتړلي وو ، له هماغه اوله ډيره ښکلې وه ، ډيره نازولې وه چا به ورته دوهمه خبره کوله هغې به بيا په ژړا شروع کړې وه. خو اوس بدله شوې وه. تورې غټې غټې سترګې چې سرخي يې خوني توب يوه په دوه کړی وو ، لوړه پزه سپين مخ خو ويښتان يې په ټيکري کې وو اوس يې هغه سور کميس نه وو په تن اوس يې نو نوی کابلی موډ کاوه ، خو هغه وخت به نه زما زړه د غوښېدو وو نه به د هغې نيت وو چې د چا زړه هسې پاره کړي مګر اوس بدله وه نظر يې لکه د موسی امسا هسې ټولول کول لکه د عيسی معجزه ژوندي کول يې کول...

ما يې همدا سې سترګو ته کتل چې هغه موسکه شوه مور ته يې وکتل ، ماهم ځان سره سم کړ فکر مې شو د هغې مور ما ته کتل. ما ورته وخندل.

- وبخښی چای څښی ؟

- نه زو يه زه اوس خپله پورته کېږم چای به دم کړم.

ما بيا آمنې ته وکتل په زړه کې مې وويل چې کاش آمنه پورته شي چای وکړي خو نه هسې هم نه وه آمنه دومره نازولې وه چې چای يې له سره پيژندلو نه چې څرنګه يې پخوي.

خاله بهر وا يستلم ، ډيره شېبه په هغه بله خو نه کې سره ناست وو ، پوښتنې يې کولې او د خپل ځان په اړه يې ويل کله به يې د زرلښت غورې کولې چې په پوهنتون کې اول نمره شوې وه ، ماته يې يوا ځې په درس ټينګار کاوه. ډيره شېبه موهلته غورې وکړې ماورته د پلار د ناروغی، وويل ډيره خوا شينې شوه ويل يې چې ماته مو نو ولې حال نه را استاوه خو ما ورته وويل چې څرنګه مو درته حال استولی وای. په دې کې آمنه هم راغله ، مور يې ورته وکتل نور يې نو له ماسره خبرې کولې خو زما پام يوا ځې آمنې ته وو د هغې حرکاتو ته پورته کېدا ته کتلو ته يې چوپتياته بس زړه مې غو ښتل يوا ځې آمنې ته وګورم او بس.

خاله شپه وکړه بېګا تر ډيره ناست وو زه آمنه او کامران سره يوې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواته شو نورزیه ویده شوې وه پلار خاله او رحیمي کاکا هم خپلې کیسې کولې رحیمي کاکا پلار ته ویل چې دا کور خرڅ کړه په کابل کې یو ښکلی کور واخله نور به نو اسد هم درسره وي پوهنتون به هم وایې خپله به هم هلته کار کوې په کابل کې کار ډیر دی خو پلار ورسره نه منله.

آمنې له ما پوښتنې کولې، کله په درس کې کله هم د ملګرو او ښوونځي په اړه ما هم ترې پوښتنې کولې. نرمه لهجه خوږې خبرې یې زما په ذهن کې پاتې کېدې ډیره ښېبه سره وغږیدو ما ورته ویل چې کومه پوهنځۍ وایې هغې ویل چې غواړي ډاکټره شي خو زما له ډاکټرۍ ښه نه راتلل ما غوښتل چې حقوق ولولم له سیاست سره مې جوړه وه. آمنې وخندل

- ښه غواړې څارنوال صاحب شې؟

- هو نو ته غواړې چې ډاکټره صاحبه شې؟

دواړو وخندل، کامران ویل چې غواړي انجنیر شي خو آمنې ورته وخندل.

- ورکه انجنیر مه کیږه شرم دی خلک به څه وایي چې درې خویندې ډاکټرانې دي پلار ډاکټر دی او یو زوی غواړي انجنیر شي.

شپه عجیبه تیره شوه، ډیره ښه شپه زړه مې غوښتل چې ویده نه شو او ترسهاره له آمنې سره مجلس وکړم، زه ورته د ابراهیم ادهم کیسې وکړم او هغه هم راته چوپ ناسته وي سترګو ته مې ګوري او موسکه وي.

سباته جمعه وه زړه مې ښه وو ګوندې آمنه ټوله ورځ له موږ کره وي زړه مې غوښتل چې سبا هم پاتې شي... خو چې چای مو وڅښلو نو رحیمي کاکا ویل چې نور نو ځي. زه ډیر خپه وم خاله ته مې وکتل هغه هم راواړاندې شوه او په سر مې یې لاس راتیر کړ.

- خاله پاتې شئ خو سبا به لاړ شئ.

- نه قربان باید لاړ شو زرلښت یو اځې پاتې ده د تره کره یې ده نن باید ورشو.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خیر دی مازیګر لاړ شئ.
- نه بیا به ګورو یوه بله ورځ بیا راځو.
نورنو کرار کرار ووتل ، په موټر کې سپاره شول. آمنې ته ډیره راته لاس خوځاوه چې موټر له سترګو پنا کېده آمنه مې زړه راننوته لا خوږه کېده او راباندې ګرانېده.
بېرته راغلم کور ته له پلار سره اوږد وغځېدم پلار اسویلی وکړ او پیاله یې ورنږدې کړه.
- خاله دې خیر یوسي ، دا یوچای یې دم کړ هم توره یې وکړه.
- خاله ښه ښځه ده.
- ولا رحیمي هم بد سړی ندی یوائې لږ پیسه دوسته دی.
- خو ته خپله وایې چې سړی باید قانع وي او دا هڅه هم وکړي چې ټول مال ومنال د یوې چرچې نه کړي ؟
- نه ډاکټر یې پدې کیسو کې ندی هغه که قانع وای له ما او تا سره به یې لږ څه مرسته کړې وای حد اقل دومره خو یې کولی شو چې ما او تابې په یوه کور کې اړولي وای ما یو دکان نیولی وای کار مې کولی او تا هم راته پوهنتون ویلی.
نورنو د پلار دا سندرې پیل شوې چې ډاکټر ولا مرسته نه کوي او څه څه خو زما په زړه آمنه راننوته او بل ډول یې تسخیر کړی وم. پلار پورته شو یو کتاب یې راواخیست او مخ ته یې ونیو.
- پلاره تاخو دا ډیر وخت کتاب له یاده ویستلی وو ، ریښتیا هغه د ابراهیم ادهم د کیسو کتاب چېرته دی ؟
- نشته دی اوس.
- همدا په لاس کې خو د نوی کتاب دی ؟
- دا فارسي دی ، هغه په پښتو دی.
- ښه خو دا راکړه.
- ته ولې خپل کتابونه نه لولې ؟
- نه یوځل دا له نظره تیروم بیرته یې درکوم.
پلار ماته کتاب ونیو نور یې په ځان څادر راکش کړ او سترګه یې پټه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه ببرته سره وخوځېده سر يې راپورته کړ.
- وهلکه بې د ابراهيم ادهم له کيسو نورې هم ښې کيسې شته غواړې درته ويې لولم ؟
- نه دومره ندي ښې.
- نو غوږ شه يوه په زړه پورې کيسه درته ولولم ، دا تر دې ډاکټره رايادة شوه چې دومره سترې خبرې يې کولې.
وايي په يو ځای کې يوه زړه ښځه وه چې په دښته کې يې مالونه څرول ، هره ورځ به چې د باچا کاروان تيريده هغه به ورته ولاړه وه او د باچا احترام به يې کاوه ، بله ورځ په يوه غو ندۍ ولاړه ده د باچا کاروان چې يې وليده نو لاندې يې ورته راغږ کړل.
- هې ! دا باچا ته خو مې يو عرض حتماً ورسوئ.
وايي هغه ساتونکي حيران شوي دي چې دغه ښځه خو به هره ورځ د باچا د احترام لپاره وه او کله به يې ژړل او کله به يې خاورو کې پښې غځولې وې د باچا ستاينه به يې کوله ولې داسې په غرور سره خبرې کوي ؟
- وايه ورته وبه يې رسوو
- نه نن مهمه خبره ده ، حتماً به يې ورته رسوئ.
- ښه په دواړو سترګو وايه کنه.
- ورته ووايه چې زما زوی ځوان دی دا لور به دې ورته واده نکړې ؟
وايي ساتونکي سخت حيران شول چې دا ښځه څومره بد له شوې ده داسې په کبر کبر کې خبرې کوي ؟ وايي چې دا خبره تر باچا پورې ورسېده ، باچا وايي موسک شو او امر يې وکړ چې ور شئ په کوم ځای چې دا ښځه ناسته وه هغه ځای وپلټئ. وايي چې کله يې هغه ځای وپلټلو ترې لاندې خزانه وه.
- ښه.
- خونوره نو کيسه همدومره وه ، دا غټې غټې خبرې دنيا په خلکو کوي همدوره بس.
- نو دې څه فايده وکړه ، ولا بابا سخت مې د خزانې د کيسو سره لګي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورې دې نه دي په یاد ؟

- په یاد مې دي.

- خو یوه بله راته ووایه.

- سمه ده د ښېګا برخه هم خلاصه شوه او په دې شرط چې ته به هم را ته یوه کیسه لولې.

- سمه ده.

- نو وایي چې یو کس وو ډېره ارزو یې درلوده چې خزانه ومومي او پیسه داره شي د ورځې به هم ورسره همدا چرت وو او د شپې به هم ورسره همدا چرت وو ، یوه شپه یې خوب ولیده چې یو کس ورته وایي چې زه مامور شوی یم چې تا ته خزانه وښییم سړی ډېر خوشحاله شوی دی نو وایي چې هغه کس ورته وویل چې غشی او لیندۍ درسره واخله هغه پورې غونډۍ ته لاړ شه غشی په لیندۍ کې کېږده او خوشی یې کړه چې هر ځای وغورځېده نو هلته به خزانه وي سړی ډېر خوشحاله شوی دی سبا ته غونډۍ ته تللی دی غشی یې په لیندۍ کې ایښی دی کش کړې ده او غشی یې خوشی کړی دی غشی وړاندې یو ځای لګېدلی دی سړی ورغلی دی په ډېره لیوالتیا یې هغه ځای پلټلی دی خو هیڅ یې هم ندي میندلي ، څو څو ځله یې یوې او بلې خوا ته غشی ویشتی دی او هغه ځایونه یې پلټلي دي خو څه یې ندي میندلي ډېره غوسه ورغلې ده. ښېګا یې بیا هغه سړی په خوب لیدلی دی په غوسه کې یې ورته ویلي دي چې ولې دې غلط ادرس راکړی وو ، هغه کس ورته ویلي وو چې ما غلط ادرس نه وو درکړی دا پروسه دې غلطه پرمخ بېولې ده. غشی په لیندۍ کې کېږده ، لیندۍ بې له دې چې کش کړې نو غشی پرېږده چې غشی هر ځای ولګېده نو خزانه هماغلته ده. سړی سبا بیا له کلنګ ، بېلچې او غشي او لیندۍ سره د غونډۍ سر ته ختلی دی. غشی یې په لیندۍ کې ایښی دی او بې لدې چې کش یې کړي نو پرې ایښی یې دی غشی یې په خپلو پښو کې غورځېدلی دی ، ژر ژر یې هغه ځای پلټلی دی که ګوري چې خزانه هماغلته ده. سړي له ځانه سره سر ښورولی دی او ویلي یې دي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې داسې تر پښو لاندې وو غشي ته ضرورت څه وو.
هې هې نو داسې غورې دي، ته هم خويشتنداره اوسه...
- ښه سمه ده، ښه کيسه وه بده نه وه.
- نوبت دې دی.
- زما يوه په ياد ده که دې نه وي اورېدلې.
- ته وايه.
- وايي چې د عبدالملک بن مروان په وخت کې يو جنګي سردار وو چې ډير شتمن هم وو يوه ورځ ورته عبدالملک بن مروان حکم وکړ چې له پوځونو سره لاړ شي او په روم کې وجنګيږي، سردار يې هم مني بيا ورځي د يو سوداګر زوی ته چې ښه نيک خويه او صالح ځوان دی هغه ته وايي چې زه د روم جنګ ته ځم، زه خپل مالونه تاته امانت سپارم که زه راغلم نو زما مالونه به راته وسپارې او که رانغلم نو لس برخې يې ستا او پاتې به مې خپل اولاد ته ورکړې او بې لدې چې ترې کوم سند واخلي مخ په روم لاړ. وايي چې دغه سردار هم په جنګ کې ووژل شو، مودې تيرېدې د دغه سردار اولاد بې پيسو شول او تصميم يې ونيو چې عبدالملک بن مروان ته د پيسو يو غوښتنليک وليکي، کله چې دغه غوښتنليک پاچا ته ورسېده هغه وويل چې ځوک چې ووژل شي د هغه نور معاش هم پرې کيږي دا سردار ډير پخوا وژل شوی دی. له بلې خوا د سوداګر پلار هم پدې قضيه خبر شو زوی ته يې وويل چې اوس خو هغه سردار وژل شوی دی دا پيسې ماته راکړه زه اوس څه پيسې په لاس کې نلرم خو زوی يې ورته ويلي دي چې سر به درکړم مګر دا امانت به درنکړم. لنډه يې دا چې بله ورځ د سوداګر زوی د سردار د کورنۍ له وضعې خبريږي نو زامن يې راغواړي او ورته ټوله کيسه کوي بيا ورته وايي چې که ترې لس برخې راکوئ هم خپله خوښه موده که يې نه راکوئ هم خپل مال مو دی زه پرې کوم کار نلرم. وايي چې زامنو يې لسمه برخه ورکړه او نورې پيسې يې يوړې. بله ورځ پاچا دد غه سردار د زامنو د حال پوښتنه کوي ځوک ورته وايي چې دهغوی وضعه اوس ډيره ښه شوې ده نو

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالملک بن مروان حکم کوي چې دا هلکان راولی تر څو ترې دا پوښتنه وکړم چې په لږ وخت کې يې دا دومره پيسې له کومه کړې هغوی خو ماته غوښتنلیک لیکلی وو. وایي چې د دغه سردار زامنو ورته ټوله کیسه وکړه عبدالملک بن مروان د سوداګر زوی چې اوس غریب شوی هم وو راوغوښت او د ټولې پاچاهۍ د خزانې مشر يې مقرر کړ وایي چې دومره شتمن شو چې په بغداد څه چې په ټولو نږدې ښاټوبو کې ترې شتمن او معتبر سړی نه وو دا ددې لپاره چې په امانت کې يې خیانت نه وو کړی. ته هم پلاره په امانت ټینګ اوسه.
دواړو وخندل نور نو پلار بیا په سر څادر راکش کړ او کرار ویده شو ماته هم خوب راغی ویده شوم خو له آمنې سره ناست وم او سره خندل مو.

لسم څپرکی

له مینې د پلار خبرېدا:

بس نور ورځ په ورځ سره حیرانېدم، له یوې خوا به مې زړه غوښتل چې آمنه مې لېدلې وای له بلې خوا مې له پلاره زړه نه کېده، له بلې خوا مې په ازموینو هم چندان باور نه درلود، خدای خبر چې پوهنتون او ازموینې به څرنګه شي؟ بس په همدې سوچونو کې به ښونځي ته لاړم او په همدې سوچونو کې به بیرته راغلم.
یوه ورځ په دکان کې له پلار سره په کار اخته وم، سوچ مې په آمنه کې وو له هغې سره په خبرو لګیا وم دهغې مخ ته مې کتل او زړه مې غوښتل چې ورسره یوائې وم، کله هغه راته وژاړي کله ورته زه وژاړم، له ځانه سره به مې فکر شو عجیب لیونې خیالو نه دي؟ په همدې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکرونو کې وم چې پلار په شا وټپولم.
- وهلکه عاشق يې که څه بلا وايم چې ازموينې د ځرنګه شوې ؟
- نورې تمامې دي ، سبا نه بله ورځ د قرآن کريم او حديث شريف ازموينه ده نور نو تمام.
- ښه ولا ښه شو نور نو خوبو نه ريښتيا کېدو ته نږدې دي هه سبا بله ورځ به مې زوی ډاکټر صاحب وي به به.
- نه ، بابايو څه شی مې په زړه کې دي درته ويې وايم ؟
- وايه کنه.
- زړه مې نه غواړي چې پوهنتون ته لاړشم ،يعني فکر کوم چې پوهنتون به ونه شم ويلی.
پلار وخندل قلم يې د غوږ له شا څخه را واخيست او په چوکاټ يې سترګه پټه کړه بيا موسک شو ماته يې وکتل.
- ګوره زويه ته نن هغه ځوک يې چې پرون يې دې فکر کاوه او سبا به هغه ځوک وې چې نن يې فکر کوې پس فکر وکړه چې ويلی يې شې نو ويلی يې هم شې.
پلار عجبه درنه خبره وکړه ، همداسې مې بس په ذهن کې په شور او تاندې پاتې شوه بيا يې په مخ وټپولم او سترګه يې راته ووهله.
- زويه هر څه ته چې غواړې ورسېږې عاشقانه هڅه وکړه ، هڅه له تا رسېدل يې په خدای دي ته هڅه کوه او د زړه له تله هڅه کوه هله به يې نتيجې ګورې بې نتيجې نه پاتې کيږې.
- خو تابه هم هڅه کړې وه اوس به مو ولې په کابل کې کور نه درلودلای.
- ګوره بچک دوه مسئلې دي يو دا چې دا د طبيعت قانون ندی چې ټول خلک شتمن وي او په کابل کې دې کورونه ولري ، دوهم دا چې شهيد سردار محمدداوود خان ويلي دي: تصميم شرط اول موفقيت است. بچک چې تصميم ونيسې بيا عاشقانه هڅه وکړې او د ميړې هوډ ولرې په هيڅ ميدان کې به ماته ونه خورې ، که غواړې چې ترکاڼ شې که غواړې چې ستر سوداګر يا هم پاچا نو که هڅه وکړې نو ښايي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ورسېږي که ونه رسيږي مزه يې حتماً ګوري ور ته نږدې خو به شي.
- ولا که داسې آسانه وي نو خدای مې دې يوبل هدف ته هم ورسوي.
- لکه کوم ؟
- هغه نو تاته نه وايم.
- بچک په ژوند کې له مور او پلار پرته تر ټولو ښه ، د ډاډ ور او ګټور محرم بل نشته ، ما لوی کړی يې بچک د کونې په رګونو دې پوهيږم. دوارو وخندل ، بيا راته ځير شو.
- ښه نو هزاره ده ، پښتنه ده تاجکه ده او که کومه جټه مټه ده ؟
ما وخندل يو ځل مې ځان پرې تيراوه ، خو بيا مې فکر شو دا مې دوهم ځل وو چې پلار ته دروغ وايم يو بل ځل مې هم ورته دروغ ويلي وو له ځانه سره مې په خپله تصميم نيولی وو بيا مې له ځانه سره قسم کړی وو چې هيڅ څه به مې له پلاره پټ نه وي ، خودا مسئله ډيره راته خجالتوونکې وه.
- نشم ويلی.
- ښه ښه پوه شوم.
- نو څوک ده ؟
- هه دا خو نو معلومه شوه چې څوک خو شته دي ؟ای شيطانه.
- نه نشته دي ما بل څه يادول.
- پوه شوم پوه شوم ، ګوره زويه ! ته اوس غټ سړی يې په خپله په خپل کار ښه پوهيږې ، دخپل ځان لپاره به نور پخپله تصميم نيسې ، په ژوند کې څو شيزونه ډير قوي وي چې يوه يې هم د سکس قوه ده ، زويه دا دهر انسان اړتيا ده ولې هيڅکله هم لنډه ځمکه مه وينه ، اوږد فکر کوه اوږده راتلونکې په نظر کې نيسه ته دوه ورځې ژوند نه کوې او نه هم د يوې ياڅوشيبو خندا لپاره پيدا شوی يې ، پس پدې اړه به هم يوه ورځ تصميم نيسې خو داسې تصميم ونيسه چې د عمر تر پايه پرې ډاډه وې.
د پلار خبرې راته يو څه تسکين راکړ نو مې جرآت پيدا کړ.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نو درته وو ايم ؟
- نه زه يې پيژنم.
- څوک ده ؟
- د خاله لور دې ؟
- هو
پلار څه شيبه په فکر کې وو ، نور يې نو ساعت ته وکتل.
- درځه دا اوږده فکرونه دي ، دداسې مسئلو په اړه هيڅکله هم په لږ وخت کې تصميم مه نيسه او ټينګار هم پرې مه کوه چې د نورو لومړيتوبونو مخه دې نيسي.
دکان مو بند کړ ، مخ په کور روان شولو ، پلار ترمخ وو زه له شانه ، فکر مې سره ګډوډ وو هرڅه مې پلار ته ويلي وو خو دا سوچونه مې هغه ته نشو ويلی چې څرنګه پوهنتون ته لاړ شم او څرنګه هغه يو ائې پريږدم ؟
په لارې مې ترې د ابراهيم ادهم کيسه وغوښته ، پلار راته وکتل او موسک شو.
- ياره تاخو بيخي زه د ابراهيم ادهم د کيسو ګنج وليدم ولا ختمې شوې نورې مې ندي په ياد.
- خير دی هره ورځ داسې وايې بيا يوه ياد ته درځي.
- نور نو ته هم د فکر کولو يې ، دلوستلو يې او دذده کولو يې يوه به راته ته وايې يوه زه.
- سمه ده.
- نو پس صبر چې زه يوه را په ياد کړم... هه وايي چې ابراهيم اد هم عادل او مهربانه پاچا وو چې ډير کله به د خپل رعيت د حال معلومولو لپاره په بدلو جامو کې ښار ته تللو او د خلکو حال به يې له نږدې کتلو.
يوه ورځ په بدله قواره په يوه تنګه کوڅه کې تيريده چې په کوڅه کې يې په يو پنځه کلن ماشوم سترګې ونښتې چې يو زوړ کميس يې اغوستی وو په خاورو کې ناست وو کله به يې ژړل او کله به يې خندل

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

، کله به يې خاورې په وږو موټو کې راپورته کړې او په سر به يې وشيندلې. دې صحنې ابراهيم ادهم ته خوند ورکړ او څو دقيقې ورته ودرېده.
ډيره شېبه ورته حيران ولاړ وو له ځانه سره يې وو يل: ياخدايه ! دا څه اسرار دي چې زه يې له دغه واړه ماشومه وينم ، کله ژاړي او کله هم له ځانه سره خاندي ؟ بيا يې نيت وکړ چې ورنږدې شي او پوښتنه يې وکړي. له اس څخه ښکته شو او ماشوم ته ورغی. چې په دې شېبه کې ماشوم بيا په ژړا پيل وکړ او ابراهيم ادهم ترې پوښتنه وکړه چې ولې کله ژاړې او کله خاندې ؟
هغه پنځه کلن ماشوم يې په مخ لاس راکش کړ او له اوښکو په ډ کو سترګو کې ابراهيم ادهم ته وکتل او ويې ويل: اې سلطان ابراهيم ادهمه ! زه خو ددې لپاره خاندم چې زما او ستا روح د اسرارو په نړۍ کې سره نږدې وو چې تا له ځانه سره وويل چې زه دغه ماشوم ته سلام ورکړم او کنه ؟
سلطان ابراهيم ادهم خپل شاوخوا ته وکتل چې په کوڅه کې له هغه او ماشوم پرته بل څوک نه وو بيا يې وويل: ګلمه ته څه پوهېږې ؟ چې زه ابراهيم ادهم يم ؟
ماشوم بيا وخندل او ويې ويل: اې پاچا زه په همدې خاطر خاندم چې وايې څرنګه دې وپېژندلم ؟ دا دخدای اسرار دي چې زه پو هيږم او ته نه. ابراهيم ادهم وويل: ښه نو دا ژاړې بيا ولې ؟ ماشوم ځواب ورکړ: اې ابراهيم ادهمه ! کله چې زما مور د پخلي لپاره اور بلوي نو لومړی واړه واړه لرګي راټولوي بيا پرې ستر لرګي ږدي او بيا اور ورته کوي کله چې واړه لرګي اور واخلي نو وروسته بيا ستر لرګي هم سوځي اوس زه ويرېږم چې خدای ناخواسته زموږ وړو له لاسه غټان ونه سوځي او په همدې خاطر هم ژاړم.
ابراهيم ادهم بيا پوښتنه وکړه: نو دا خاورې ولې په سر شيندې ؟
ماشوم ځواب ورکړ چې اې سلطانه ! زه ددې لپاره خاورې په خپل سر شيندم چې ددې وړتيا او لياقت نه لرم چې په هغې له پاسه پښې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیږدم او وګرځم نو له همدې کبله یې په سر ا چوم. ویل کیږي چې دا ماشوم حضرت امام مالک رض وو.

پلار راته وکتل او موسک شو.

- ځه ورک شه نور دې نو ستړی کړم اوس به نو دیګ هم ته کړې او کالي به هم پریمنځې.

- سمه ده.

- وایه کنه اوس ستا نوبت دی.

- ښه سمه ده خو که د ذده نه وي.

- ښه وایه.

- وايي چې ابراهیم ادهم چې کله پا چایي پرېښوده او مخ د مکې په لوري روان شو نو ډیر ځایونه یې مزدوري وکړې، یو ځل په یو ځای کې د انارو په یو باغ کې باغبان شو او ځان یې د باغ خاوند ته ورو نه پیژانده. یوه ورځ د باغ خاوند باغ ته ورغلی دی او ابراهیم ادهم ته یې ویلي دي چې ورشه یو ښه شرین انار راوړه، ابراهیم ادهم تللی دی یو انار یې ورته راوړی دی کله چې د باغ خاوند هغه خوړلی دی نو ادهم ته یې ویلي دي چې ورشه شرین راوړه دا شرین نه وو. ابراهیم ادهم بیا تللی دی بل انار یې ورته راوړی دی هغه چې یې خوړلی دی بیا یې ادهم ته ویلي دي چې دا هم شرین نه وو، ته څرنګه باغبان یې چې دومره وخت دې په دې باغ کې هم تیر شو تر او سه دې د باغ خواږه او تروش انار ندي پیژندلي؟ ابراهیم ادهم ورته وویل چې زه باغ ساتم د انارو په مزه نه پوهیږم ځکه چې نه مې ده کتلې. وايي چې د باغ څښتن دا واوریدل نو ویې ویل چې پس ته نو ابراهیم ادهم یې.

- ښه

- خو ختمه شوه.

- دا کیسه له کومه شوې ده؟

- نو زه څه خبر یم په یو کتاب کې مې لوستې ده.

- دا له ابراهیم ادهمه په خپله نقل شوې ده دا کیسه خپله هغه کړې ده.

- په دې یې نو نه پوهیدم.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پاتې هم لري.
- هغه څرنګه ؟
- لدې ځایه تللی دی بل ځای مزدور شوی دی...
- ښه نو.
- ولاوس مې په وس کې نشته ځه ژر کوه دیګ وکړه ، چې کالي هم دواړه پریمینځو.
- ښه سمه ده.

یوولسم څپرکی

پوهنتون ته تګ:

بېګامې له ځانه سره سترګې پټې کړې وې ، ډیره شېبه مې فکر کاوه ، یا خدایه ! زه به سبا څم پوهنتون ته پلار ته به دیګ څوک کوي ؟ بې له ما به څرنګه خوب ورځي ؟ او څرنګه به یې یادیږم ؟ یا خدا یه ! زه دې همداسې پیدا کړی یم بې پلاره به څرنګه خوب راځي ؟څرنګه به بې له پلاره ډوډۍ خورم ؟ او څرنګه به بې له هغه ژوند کوم ؟ درسونه مې هم سخت دي ؟ پلار هم ضعیف دی؟ بس په همدې فکرو نو کې د پلار خواته غځېدلی وم ، چې پلار راډیو بنده کړه او پورته شو.
- زویه کالي دې سم کړل ؟
زما ستونی غریو نیولی وو ، پلار ته مې وکتل او بیا مې وړا ندې دستکول ته وکتل.
- هو.
- بهبه نور نو اسدجان د مسافرۍ شو ، خدایه ! څومره لوی یې دا زما ارزو وه چې یوه ورځ وګورم زوی مې پخپله چېرته ځي پخپله ځان ته

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر کوي او په خپله د خپل ژوند او راتلونکي فکر کوي. بچک دا ډير لوی ويار دی ته نور غټ شوی يې.

- خو ماته سخته ښکاري.

- ليونکه، تر قيامته به دې د پلار په خوا کې وې ؟ دا انسانان ټول همدا سې دي، دا قانون دی، ته تر اوسه لدې قانونه بې خبره پاتې يې ؟ تر اوسه پدې نه پوهيږې چې هر سړی پيدا دی خپل خپل کار لره کنه ؟

پلار موسک شو بيا يې په مخ وټپولم، خو زما فکر خراب وو، له يوې خوا به مې پدې چرت سم شو چې آمنه به ووينم لږ ترلږه يو ځل خو به يې ووينم څومره به راته خوشاله شي. زه به هم ورته ډيرې د ګلو باغې شنې کړم هغه به هم راته غورې وکړي آخر هغه هم خپل مقصد ته ونه رسېده غوښتل يې ډاکتره شي خو خدای خبر چې اوس به نو څه کوي کور به کيني که به څه کوي ؟ زه د هغې په ځای ډاکتر کيږم خندا راغله او موسک شوم. پلار راته وروځې کش کړې او ويې خندل.

- چېرته رسيدلی يې ؟ ګوره پام کوه دا د ځمکې خلکو ته هم لږ لږ ګوره دومره هم تيز مه ځه، دوهمه ګړبته، هغه يوه ورځ چرت نيولی وو چې ور ننوتلم نو را پورته شو راته غوسه شو ماويل چې څه خبره ده ويل يې چې نور يې نو د جرمني د الوتکې ټيکټ کړی وو او مخ په جرمني روانېده چې زه يې مزاحم شوم.

پلار ډيره شېبه تسکين را کړ، په کابل خو زه بلد وم، خو بيا يې هم ډيرې لارې ګودرې راته وښودې زه ډير ورته شله وم چې هغه هم راسره لاړ شي خو هغه به ځان په بله کړ سر به يې ګراوه او راته موسک به شو.

- ډاريږې چې ورک به شې ؟

- نه څه وړو خو نه يم.

پلار خندا واخيست.

- هو اوس خو نو غټ ميړه يې.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماهم وخندل خو اوس نو هغه وختونه تیر وو چې په دې خبره به مې ورسره جنګونه کول.

- ګوره زویه چې په خپله لاړ شې دا ښه ده ، زه هم په یو دوه اونیو کې حتماً دربانديې ګرځم او بل دا چې ته به له خیره نور غټ سړی شوی وې ډاکټر صاحب به وې په ترکانۍ پلار به شرمیږي هسې دې ولې آبرو وړم.

ماته غوسه راغله خو بیا مې همداسې وخت له ځانه سره انځور کړ خو بیا مې له ځانه سره وویل چې یو ځل سړی له یو چا پیدا کیږي هغه یې لویوي بیا یې په قواره وشرمیږي دا به هسې معنی لري لکه چې پخپل خلقت شرمیږي دا به نو څومره پست انسان وي ؟.

ټوله شپه مې رنګ رنګ خوبونه لیدل ، سبا مې دستکول راواخیسته ، پلار هم راسره را روان شو ، په لارې یې راته نور هم ډیر نصیحتونه وکړل ، دخدای زور پیسې یې هم په جیب کې راواچو لې بیا یې را ته وویل.

- زویه باور وکړه چې راباندې ګران یې ، خو ته هم زما لپاره په خپلو درسونو کې کوښښ وکړه چې هرڅومره پیسې دې په کار بدلې حال رااستوه زه یې درته استوم چې هیڅکله هم له ډاکټرخیلو پیسې ونه غواړې هرڅه درته زه اخلم.

رنګارنګ فکرونه راسره وو ، له یوې خوا خوښي ، له بلې خوا له پلاره خدای پامانې ډیر عجیب حالت وو ، پلار ته مې وکتل او موسک شوم پلار هم وروځې کش کړې په سر مې یې لاس راتیر کړ.

- وایه زویه هیڅ خبره په زړه کې مه ساته بیا ژوبلیږي.

ما وخندل عجبې خبرې به یې کولې هرډول حالت به یې له سړي په یو یادوه خبرو کې لیرې کاوه کله کله به مې له ځانه سره ویل چې زما پلار یواځې خدای د زوی د روزلو لپاره پیدا کړی دی ، آخر بیخي جادوګر پلار دی.

- پلاره خیر دی پوهیږم چې حوصله درسره نشته خو دا یوه غوښتنه یواځې یوه غوښتنه.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- وایه بچک ته سراسر غوښتنه یې.
- یوه د ابراهیم...
- په دوارو سترګو بچک تیاری نیسه چې دا یې یوڅه سخته ده باید ټوله دې په یاد وي.
- سمه ده.
- غوږ شه.
- غوږ یم.
- وایي چې ابراهیم ادهم ناست وو یو کس ور ته راغی او ور ته ویې ویل چې اې شیخه ما په خپل ځان ډیر زیات ظلم کړی دی ماته داسې یوه خبره وکړه چې لکه امام یې له ځانه سره ګرځوم. ابراهیم ادهم ورته وویل: که له ما نه دا شپږ خویونه یاد کړې نو بیا به در ته هیڅ هم زیان ونه رسوي.
لومړی: دا چې ګناه وکړې نو د خدای روزي مه خوره. هغه کس وویل چې دا نو څرنګه ممکنه ده څه شی چې په عالم کې دي ټول د هغه ښتن دي نو زه به داسې څه د خوراک لپاره له کومه کړم چې هغه نه وي پیدا کړي؟ ابراهیم ادهم ورته وویل چې پس دا به نو ښه وي چې هم یې رزق خورې او هم یې له قوانینو سرغړونه کوې او ګناه کوې؟
دوهم: دا چې ګناه وکړې نو د خدای له ملکه بهر شه. سړي وویل چې دا خو ډیره سخته ده شرق او غرب هرځای چې فکر کوې د هغه ملک دی نو چیرته لاړ شم؟ ابراهیم ادهم ورته وویل پس نو دا به ښه وي چې د هغه په ملک کې اوسې او ګناهکار اوسې؟
دریم: دا چې ګناه کوې نو داسې ځای یې وکړه چې خدای دې ونه ویني. هغه کس ورته وویل چې دا کله ممکنه ده چې یو کار وکړم او له خدایه پټ وي له هغه چا چې عالم غیب السموات ولارض دی. ابراهیم ادهم وویل نو ستا په نظر دا ښه خبره ده چې د هغه رزق خورې په ملک کې یې اوسې او له هغه ونه شرمیږې او ګناه وکړې؟
څلورم دا چې کله درته ملک الملک ستاد روح اخیستو له راغی نو ورته ووایه چې ماته وخت راکړه ترڅو توبه وکړم. هغه سړي وویل چې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه به هيڅکله له ما دا قبول نکړي. ا براهيم ادهم وويل چې پس ته چې نشې کولای چې مللک الملک ديوې شېبې لپاره له ځانه ليرې کړې نو پس وړاندې لدې چې راشي نو توبه وکړه.
پنځم دا چې کله درته نکير او منکر راشي دواړه له ځانه ليرې کړه هغه سړي وويل چې هيڅکله به زه دا سې کار ونه کړای شم، ا براهيم ادهم وويل پس دهغوی ځوابونه ورته چمتو کړه.
شپږم دا چې کله له قيامته ورسته فرمان راشي چې ګنهګاران بوځئ دوژخ ته، ته ورسره مه ځه هغه سړي وويل چې آيا شونې به وي چې زه په پرښتو غالب شم ؟ ابراهيم وويل چې پس تولـه کيسه همدا سې ده لکه دا ودې چې ويل. وايي چې هغه کس توبه وکړه او شپږکلونه په توبه کې وو ترڅو يې له دنيا سترګې پټې کړې.
پلار ماته وکتل، په سترګو کې يې اوښکې راوګرځېدې، لاس مې يې ورونيو او په لاس کې يې تخته کړ.
- زويه هر کار چې کوې نو معنويت له ياده مه باسه، دين ته پوره پام کوه، له هرډول اضطرابه به خلاص وې په ځان به متکي وې او تل به ډاډه وې.
پلار بس چې ځومره غږېده خبرې يې اغيزناکې کېدلې، نور نو د موټرو اډې ته رارسېدلي وو، په تندي يې ښکل کړم او نور رانه روان شو.
کله چې يې راته شا شوه په اهميت يې پوه شوم، پلار پلار... پلار پلار. عجيبه کلمه ده ؟ څومره رازونه پکې نغښتي دي ؟ خو حيف چې په اهميت يې نه پوهيږم.
نور مې نو په موټر کې د پلار په کيسه فکر کاوه او آمنه مې جګه سترګو ته ولاړه وه فکر کولو ته يې نه پريښودم له بلې خوا مې پوهنتون په نظر کې وو او کله کله خو به مې نورنور څيزونه هم ياد ته راتلل، له ځانه سره مې وويل چې په څوکلونو کې مسئوليتونه څومره ډير شول، بايد فکر وکړم. بايد فکر وکړم، په دې سږ کال کې مې مسئوليتونه څومره ډير شوي دي ؟ خدای خبر که خدای موږ ته

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې قوي ذهن نه وای راکړئ نو دوه کاله ورسته خو به مې سر چاودېدلی وای.
لدې سره زموږ د يوې ښوونکې خبره رايادو شوه ، په ټولګي کې يې سترګې ګرځولې ماته يې سترګې ونيوې.
- اسد جان د افغانستان د سلو ولسواليو نومونه به ياد کړې.
ما وخندل.
- مګر د انسان ذهن څومره قوي دی ؟
- ډير قوي دی ډير قوی دی ، افلاطون د خپل ذهن په سلو کې له پنځه ويشت برخو استفاده کړې وه پاتې يې همداسې بې کاره پروت وو.
اوس مې يې دا خبره سمه نه يادېده چې هغې افلا طون وښود که بل څوک بس په همدې فکرونو کې وم له وړوکتو به نيو لې د ښوونځې ، دکان او هر ځای يوه يوه صحنه مې له سترګو تېرېده ، له ځانه سره مې وويل چې عجيب دی د دنيا قانون هم ، که پخوا نې نه وای اوس به موږ څرنګه ژوند کولو ، ګوره دا د پخوانو تجربې دي چې نن موږ پرې تر دغه ځايه راسېدلي يو. ښه کارونه يې تکراروو او نورې ښېګنې پرې مومو او له بدو يې ځان ساتو ترڅو له ډيرو بدو ځان وساتو. نور مې نو پلار سترګو ته ودرېده د هغه يوه يوه خبره مې له ذهنه تېرېده ، بيا مې آمنه يادو شوه او همدسې مې ذهن سرګردانه ګرځېده او دسترې ژوند په ګرم ښار يې وزرونه خلاص کړي وو ماهم ورسره ددغه ښار ګرمې سندرې ته غوږ کيښود او کرار کرار مې سترګې سره ورغلې وې چې يو سوالګر مې د فکر نړۍ سره وخوځوله ، سترګې مې ورپورته کړې چې سوالګر خير خير راته وکتل سخت ترې ووېرېدم يو خو عجيب جامې هم وې بل يې بل رنګ کتل ډير ترې وډار شولم ، د پلار کيسه مې رايادو شوه هغې نور هم وويرولم.
پلار کيسه کوله وايي يو پاچا وو ډيره دبدبه يې درلوده ، ډير ظالم او بې رحمه پاچا هم وو ، يوه ورځ يې تصميم ونيو چې په يوه ميله له ښاره بهر ووځي ، ښه تياری يې ونيو ، د خدای زور اسونه او شان او شوکت يې ورسره برابر کړل په ډيره خوښۍ له ښاره مخ په بهر روان

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو ، کله چې له ښاره وتلو نو په لاره کې يو سوالګر ورته ودرېده ،
لاس يې ورته وخوځاوه او ورته ويل يې چې صبر وکړه پاچا په ډېر کبر
کې ورته ودرېده.
- څه دي ؟
- په غوږ کې يې درته وايم.
وايي پاچا ته ډېره غوسه ورغله بيا يې په ډېر غرور غوږ ورنږدې کړ.
- وايه.
هغه سوالګر يې وايي کرار په غوږ کې وويل.
- زه عزاريل يم غواړم چې روح د واخلم.
وايي چې پاچا يوځل بيا ورته وکتل ، په چرت کې شو بيا يې ځير ځير
ورته وکتل ، نور يې ورته په زاريو پيل وکړ.
- دومره مجال راکړه چې بيرته کور ته لاړ شم ، اولادونه مې ووينم او
دوه رکعته لمونځ وکړم.
وايي سوالګر ورته وويل.
- نه ماته امر شوی دی.
پاچا چې ورته هرڅومره زارۍ وکړې خو هغه سرې ونه منله ، وايي
ځای په ځای يې ترې روح واخيست او له اس څخه راوغورځېده او
سوالګر له سترګو پنا شو.
په همدې چرتونو کې وم ، سوالګر ته مې نيغې سترګې نيولې وې ،
خو هغه موسک شو له ما تير شو بل ته يې لاس ونيو. ما سترګې پټې
کړې ، خولې رابانديې ماتې شوې وې ، عجيبه وورېدم بيا راته د
ابراهيم ادهم قيصه ياده شوه چې بايد هيڅکله هم خدای سړی هير نه
کړي ، ځکه نه ملک الملک له ځانه شړلی شو ، نه مو هم له نيکر او
منکر سره زور رسي نه هم په قيامت کې د دوزخ له عذابه ځان ژغورلی
شو ، څه ښه وخت دی دتوبې لپاره څه ښه فرصت دی ، بس همداسې
مې په چرتونو کې سترګه پټه شوې وه.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوولسم څپرکی

پوهنتون

بس چې ورځ تیرېده نو زړه مې تنګېده ، په کوټه کې راسره ملګري به خوشحاله وو ، ښايي هم نوی يې کابل ليدلی وو او چې مازې به له درسه راغلو بهر به ووتل ، د پوهنتون ليليه راته عجيبه ښکارېده ، د سپلو ډوډۍ بېګانۍ نخودي او لوبيايي ډوډۍ چې وردګ به پرې ماښام ټوقې شروع کړې مګر کتابونه به وغوړېدل ، ځان مې عجيب احساساوه يو اځې خو په عين حال کې به مې داسې احساس کاوه لکه چې د ټول هيواد کورنۍ مې راسره دي خو يو اځې پلار به مې چې ياد شو نو هر څه به مې له ياده ووتل ، چې کوټې ته به راغلم نو ديګو نه به مې چې پريمنځل ، کار به مې چې کاوه او بيا به چې ويده کېدم پلار به مې نيغ سترګو ته ودرېده ، دهغه ښکلې خبرې ښکلې کيسې او ښکلي نصيحتونه.

په تخت ناست وم کتاب مې په لاس کې وو ، چرت مې ګډوډ وو يو وردګ ملګری مې راننوت ، تل به يې خوله له خندا ډکه وه ، اوږده نرۍ لوړه قواره يې ډيره په زړه پورې وه ، موږ به ډاکټر زړګی باله او تل به مو پرې ټوقې کولې ، خو دهغه له ټوقو به مو پنا غوښته چې يوځل به يې په ټوقو شروع وکړه بيا به نو د چا پلار هم ترې نشو خلاصېدی.

لوښي يې پريمنځلي وو ، په ميز يې کيښودل ، لاسونه يې په دستمال وچ کړل ، هينداره يې مخ ته ونيوه او په ږمنځ پسې يې هغه خوا دې خوا کتل بيا يې شوخي پيل کړه.

- وهلکه ، رنځوره ، ناروغه په زړه ويشتله غزني چيه راځه بهرلاړ شو لږ سترګې به خوږې کړو دا دکابل نجونې دې انتظار کوي وآيي چې په کوټه ننوتلی دی راودې وځي يادېږي مو.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ډاکټر زړګی وروځي هغه يې بس دی.
- نه زړګی نو د څه شي دی ، دغزني چي غوندې قوارې چې نجونې يې سلامي، ته کتار ولاړې وي نه راوځي او زړګی وروباسئ ظالمانو په دا ښو مغزونو .. پورته پورته غزني چيه نن به راباندې ځان ووهي.
- پرې مې ږده وروړک مې يې اعصاب مې ګډوډ دي درسونه خو دې خپله وليدل ؟
- بلا پدې درسونو پسې کړې پورته وايم چې حوصله نوره نشته که نه وي ګوره بيا خو نو پوهيږې.
زړګی ډير مسلمان ځوان وو ، تل به يې د قران تلاوت کاوه ، يو لمونځ يې بې جمعې نه کاوه خو په عين حال کې د هغه خبره سخت د خو لې چړپند وو چې څه به يې وويل بس ويل يې. بهر به چې ووتلو نو يا به د کارته پروان تر جوماته لاړو يا به مو د سپلو په مخ کې منډې وکړې او بيرته به سترې سترې کوټې ته راتلو ، هغه په سترګو هسې ښکاريده تا به ويل چې له سره به درسونه نه وايي خو په ټولګي کې يې بيا څوک د هغه خبره بچو نه وو چې ترې کړت وو هي ، په انګليسي يې رواني خبرې کولې ، عربي خو يې په ټيکه اخيستې وه اردو يې هم کله کله ويله او روسي خو يې نو د سياست په اړخ کې تکيه ګاه وه ډير تکړه ځوان وو ، هغه به ماته ويل
- ډير روی غزني چی يې.
د روي معنی چالاکه ده هغه به هر چاته ويل چې فلانی روی دی.
خلاصه په زور يې ورسره بهر وايستلم ، خو زما چکر ته زړه نه کيده درې مياشتې مې پلار نه وو ليدلی وو ، يوه مياشت وړاندې د خاله دوی کره لاړم آمنه مې وليدله ، ريښتيا يې هم راته وژړل له ډيرې خوښۍ يې وژړل بيا پټه بلې کوټې ته لاړه ، ډاکټر راته ويل چې پلار راته ليک استولی دی ، پلار په ليک کې ډير ښيزونه راته ليکلي وو ، ټولې يې ښکلې کلمې ليکلې وې ، د هغه خط ډير رنګ بنګ خط وو ، يو اځې يې يو څو ټکي ښه ذده وو ، چوکاټ ، ته دري ، څنګ دري ، پله ، سردري ، کچالک او داسې نور چې هغه به يې د خپل کار لپاره

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه زړه ښيري ښيرې کتابچه کې نوټ کول.
مازيګر مې زړه تنګ وو ، راغلم کتابونه مې راواخيستل ، آمنې مې له هرڅه غيړه چاپيره کړې وه ، دشپې مې هم دهغې سترګې په خوب لېدلې دورځې مې هم دهغې خبرې ، کتل او حرکات له نظره تېرېدل.
په تخت اوږد غځېدلی وم چې ډاکټر زړګی راننوت ، له خوښۍ يې پورته پورته ټوپونه وهل.
- ښه بالاخره ماهم وليد ، ياخدايه ته يې ورته وساتې دواړه ځو مره يو بل ته ورته دي څومره ښه دي وای وای.
- څه خبره ده وه وردګه ولې دې بيا اډونو بخار کړی دی ؟
- پرېږده دا خبرې ، زيری به مې څه شی وي ؟
- د څه شي زيری ؟
- ووايه زيری به مې څه شی وي ؟
- ښه خو چې څه دغوښتل کنه ووايه ؟
- د ابراهيم ادهم سيوری راغلی دی.
- هې ؟ ريښتيا وايې ؟
- ولا باالله.
بس راټوپ مې کړل ، ياخدايه ! دا څرنګه شېبه ده ؟ ډاکټر زړګي زما ټولې کيسې اورېدلې وې هغه به زما پلار د ابراهيم ادهم سيوری با له کله کله به يې ماته هم ويل چې د ابراهيم ادهم سيوری. بهر راووتلم که ګورم چې ډاکټر رحيمي د موټر په مخ کې ولاړ دی او په محصلينو کې ګوري.
- سلام.
- سلام سلام جوړ پخير. بهبهب
ما شاوخوا کتل ، ډېر خپه شوم ، پلار چې نه وي تا په بلاوهم ، وخورې دا ستره خبټه او تنګه دريشي له ځانه سره غوسه راغله ، چې له شانه راباندې چا لاس کېښود ور ومې کتل چې پلار وو ، له ډېرې خوښۍ مې ورته وژړل ، ډېره شېبه مې په غېږ کې نيولی وو ، او ورته ومې ژړل پلار هم ډېره شېبه خپله ژړا سره قابو کوله وروسته يې راته

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل.

- ګوره ليوني ته څه په لندن کې خو نه اوسې درې مياشتې کيږي چې نه مې وې ليدلی.

خو زما په دې خبرو سر نه خلاصېده ، ډيره شېبه مې مخامخ ورته وکتل ، هغه پلار نه وو چې په ترکانۍ کې به يې لنډ کميس او ستر پرتوګ اغوستی وو ، هماغه د اختر جامې يې اغوستې وې او توره لنګی يې هم تړلې وه ، ډير ښکلی شوی وو ، خو له قوارې يې مالومېده چې ډير ضعيف شوی وو . ډاکټر راته مخامخ وکتل موسک شو.

- ګوره ورته واړه ته خوار ؟ ورشه انډيوالانو ته ووايه چې نن شپه بل ځای ځې ، ځه ورشه هله بچو.

بس له ډيرې خوښۍ مې داسې منډې راوکړې چې مه يې کوه پوښتنه ، ډاکټر زړګی مې له ډيرې خوښۍ کلک مچي کړ او ورته و مې ويل چې زه نن شپه ځم د خاله دوی کور ته مې هغه هم موسک شو څه يې ونه ويل.

ماښام د خاله دوی په کور کې وو ، زه ډيره شېبه د پلار خواته ناست وم ، د پلار نصيحتونو ته مې غوږ نيولی وو ، آمنه هم مخامخ ناسته وه ، خولې ته يې ټيکری نيولی وو موسکه موسکه کېده ، ډيره شېبه مې کله په هغې کې ستر ګې ګنډلې او کله به د پلار مخ ته ځير وم ، ډاکټر ته نور خوب ورغی هغه اجازه وغوښته او ووتلو ، ما پلار ته کتل ، ورته موسک شوم.

- پلاره د ابراهيم ادهم نوې کيسه دې راته ليکلې او که همداسې يې راته وايې ؟

پلار په زوره وخندل ، د آمنې خندا مې نور هغه د چا خبره د زړه د کوټې تير مات کړ ، خاله هم په خندا له بهره راننوته ، يوځل يې ماته وکتل بيا يې پلار ته وکتل چې له خندا خوشېده او بيا يې آمنې ته وکتل ، آمنې هم ټيکری په خوله ومنډلو او مور ته يې وکتل په خندا کې يې ورته وويل.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

-آخې مورې کوچنې پلار پیدا کړی دی د ابراهیم ادهم کیسه ترې غواړي.
خاله هم له خندا شنه شوه ، ډیره شیبه ولاړه وه بیا یې چای جوشې ټولې کړې او مخ په بهر ووته ، ما آمنې ته وکتل ، هغې شاوخوا وکتل بیا یې په پلار کې سترګې وګنډلې چې پلار نسوار توف کاوه هغې سترګه ووهله او موسکه شوه له کوټې ووتله.
نور نو زه او پلار یوا ځې پاتې شو ، پلار را ته ډیرې غورې کړې ، د کور په اړه د دکان او ترکانۍ په اړه څه کارونه یې چې کړي وو ، کوم پورونه چې راختلي وو ، کوم پورونه یې چې اوس په خلکو باندې شوي وو ، ډیره شیبه راته وغږېده ، نور نو دخوب وخت وو ، خاله راغله او به یې راوړې نور نو هغه لاړه موږ یې په کوټه کې پریښودلو ، بیا مې پلار ته وکتل او هغه هم راته موسک شو.
-ښه نورې څه غورې دي ، کابل درته څرنګه دی ؟
-بس بد ندی.
-سات دې تیر دی کنه ؟
-هو ښه یم بس له درسونو سره بوخت یم.
ډیر مې زړه غوښتل چې په خوا کې یې وغځېږم او د اوو ټګانو نکل راته وکړي یا هم د ابراهیم ادهم یوه نوې کیسه راته ولولي خو نور نو له ځانه شرمیدم ، غټ میړه یم ، غټ میړه یم.
سهار هم پلار ویل چې ځینې ځینې څیزونه اخلي نور نو کور ته روانیږي ، زما پرې زړه نه کېده چې ترې خدای پاماني وکړم ، سهار یې راته په جیب لاس وواهه بیا یې دخدای زور پیسې راته ونیوې ما پیسو ته وکتل خندا راغله.
-هغه پخوانۍ مې هم لاندې مصرف کړې.
-بد دې کول، کنجوسي مه کوه ، کله کله چې بازار ته ځې له همزولو ځان مه ټیټوه ، که د ترکانۍ زوی یې خپل شخصیت خو دې جلا دی.
-نه بابا کاشکې د نړۍ ټول انسانان تا غوندې وی.
-هو نور به نو عجب اتڼ جوړ وای.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې هم وخندولم او په خندا مې ترې خدای پاماني واخیسته ، نور نو پلار هم لاړ او زه هم لیلیې ته راغلم ، ډیر مې زړه غوښتل چې هیڅکله هم ترې جدا نشم ، خو بیا به مې د پلار هماغه خبره رایاده شوه چې دا د طبیعت قانون دی څومره چې پرمختګ کوې هومره به د مینې مزې هم سستیږي او هومره به سرګردانۍ ډیریږي.

دیارلسم څپرکی

آمنې ته لیک:

له یوې خوا ورځ په ورځ درسونه سختېدل له بلې خوا د پلار یاد وو ، د آمنې یاد وو ، هیڅ نه پوهېدم لکه لیونی کیږم چې داسې احساس مې کاوه چې ژوند پوچې په سر اخیستی ، کله به مې له ځانه سره ویل چې پوهنتون به هم ونه ویلی شم ، کله به مې ویل چې که آمنه زما نصیب نشوه نو په هغه ورځ به ځان وژنم کله به څه فکرونه وو کله څه ؟ خو بیا به مې د پلار خبره رایاده شوه چې ویل یې ته نن هغه څوک یې چې ته پرون هغه څوک وې چې نن ورځې درته انتظآر کاوه او نن ورځ هغه څوک یې چې سبا درته انتظار کوي او سبا به هم هغه څوک یې چې نن یې فکر کوې ، پس مثبت فکر کوه او هڅه کوه ، بیا مې خپلې کتابچې ته وکتل په وقایه مې یې لیکلي وو ، راتلونکی په هغه چا پورې اړه لري چې هیله یې لري او په هغه ټینګ ولاړ وي ، له ځانه مې سر وخوځاوه او نور مې ځان ته ډاډ ورکاوه ریښتیا هم پرون مې فکر کاوه چې پوهنتون ته به څم دادي پوهنتون مې یو سمستر ختم کړ او باید وړاندې فکر وکړم زه کولای شم ریښتیا هم کولای شم.

یوه ورځ مې کتاب راسره واخیست ، په چمن کې ورسره پریوتم ، خو درس خوند نه راکاوه ، زړه مې غوښتل چې د آمنې په اړه فکر وکړم ، څرنګه به ورته خپله مینه ووایم ، آیا هغه هم راسره همداسې مینه لري

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

؟خوچې د هغې حرکات به رایاد شول نو بیا به مې له ځانه سره وویل چې هغه به هم لکه زه اوس په ما کې فکر کوي. قلم او کاغذ مې راواخیست ، زړه مې غوښتل دومره اوږد لیک ور ته ولیکم چې دوه ورځې یې لولې.
مینې ، سلامونه ، درښتونه او ښکې هیلې
وروسته:
ډیر وخت مې زړه غوښتل چې دومره اوږد لیک در ته ولیکم چې دوه ورځې یې لولې ، زړه مې غوښتل چې په زړه کې مې ستا د خندا او ستا د خیرې تصویر په کاغذ درته ولیکم او درته وایې ستوم ، زړه مې غوښتل چې خپلې ټولې ارزوګانې درته ولیکم او درته وایې ستوم ، زړه مې غوښتل چې داسې لیک درته ولیکم چې تر اوسه په نړۍ کې هیچا هم نه وي لیکلی ، او زړه مې غواړي چې ته هم داسې لیک راته ولیکې چې خپلې ټولې مینې دې پکې انځور کړې وي ټولې ارزوګانې ، خوښۍ او د زړه ټول حال.
میاشت وړاندې چې له پلار سره درغلی وم ، تا راپورې وخندل چې ماله پلاره د ابراهیم ادهم کیسه وغوښته ، زړه مې غواړي چې له پلار وروسته راته ته کیسه ولولې ستا په خوا کې ویده شم او ته راته نصیحت وکړې ، زما هره خبره واورې او بیا موسکه شې.
زه د ارزو څوک یم ، پلار ارزومن روزلی یم او تل مثبت فکر کوم ، زړه مې پخوا هم راته ویلي دي چې یوه ورځ به مې خدای نصیب کړي چې ستا خندا نوره زما محرم وي زما خندا تا ته محرم وي ، ته زما تکیه وې او زه ستا تکیه وم ، زړه مې غواړي چې هرځومره مې زړه مات شي ته یې ورغوې او زړه مې غواړي چې هرڅو مره د زړه مات شي زه یې ورغوم ، زړه مې غواړي چې د ابراهیم اد هم غوندې ستا د مینې کعبې ته د شام دښتې درکچ کړم او زړه مې غواړي چې پښې یېلی ، خیرې ګریوان او پاره پاره جامه دې تر دره ځان ورسوم او زړه ستا د مینې له چینې داسې سېرابه کړم لکه ابراهیم ادهم چې موړ وو ، زړه مې غواړي چې ستا مینه مې په زړه کې د هر پیل او پای وا کداره وي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او زړه مې غواړي چې هر اول او آخر ستا په نوم کړم ، زړه مې غواړي چې یو اځې ستا ناز او کرشمې مې په زړه کې د خوښۍ اتڼ و کړي او یو اځې ته مې د مرګ سلګۍ وګورې ، زړه مې غواړي چې یو اځې ته مې د ژوند د خطیر سفر ملګرې وې او ستا مینه مې په زړه کې انرژي او توان وزیږوي زړه مې غواړي چې...

چې کاغذ ته مې وکتل ریښتیا دوهمه پاڼه مې هم ډکه کړې وه نور مې نو خبره راټوله کړه خو زړه مې غوښتل چې ډیر څه ورته ولیکم.

ګوره دا لیک چې دې ولوست په همدغه کتاب کې بېرته لیک راته ولیکه ، زړه مې غواړي چې یو اځې هماغه لیک مې نور د هرڅه ځواب وي ، ګوره د ځواب په تمه یم ، د جمعې په ورځ درځم لیک به دې حتماً لیکلی وي او د همدغه کتاب په منځ کې به دې ایښی وي.

کاغذ مې قات کړ په کتاب کې مې کیښود ، نور درس هم مزه نه راکوله له هغه ځایه راپورته شوم ، په چرت کې وم که کاغذ یې پلار وګوري ، مور یا یې هم خور وګوري څه به وایي ؟ نه بې له هغې به یې بل هیڅ ته هم نه ورکوم.

جامې مې واغوستې د آمنې دوی د کور لور ته روان شوم ، عجیب احساس مې کاوه ، زړه مې غوښتل چې ژر یې راته ځواب لیکلی وای ژر یې لوستلی وای او ژر یې بېرته کاغذ په لاس را کړی وی ، کور ته یې ورغلم ، زنګ مې وواهه ، خپله آمنه وه ، له خوښۍ الوتلم.

- بلې ؟

- آمنې زه یم اسد ، ګوره یو ځل خپله را ووځه کار مې دی درسره.

- په دواړو سترګو درغلم ، ریښتیا راځه کور ته کنه.

- نه ته راشه لو مړی تا سره کار لرم.

زړه مې دربېده ، څو راوتله ، څوځله مې په ځان آیت کر سي چوپ کړه ، یاخدایه اوس خبرې را نه هیرې نشي ، څه ورته ووایم ، په همدې سوچونو کې ولاړ وم چې آمنې دروازه خلاصه کړه ، موسکه او جادوګره قواره یې را ښکاره شوه ، سترګې مې یې خونې سرو غټو غټو سترګو ته ونیوې او داسې مې ورته وکتل لکه له موسکې قوارې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې چې په زړه کې تصویرونه اخلم.
- به به ستر ګې مو روښانه ، د پلار ماشوم وګوره ، سترې مشې راځه کور ته.
- نه نه ځم ، بس بېرته ځم یواځې دا کتاب مې راوړی دی.
- د چا دی ؟
- ستا لپاره.
- زما لپاره ؟
تندی یې ګونځې کړ کتاب یې ور واخیست بیا یې واړاوه ، په منځ کې یې کاغذ ته پام شو راوایې خیست ، زه وچ حیران شوم اوس څرنګه کوې.
- نه نه ګوره دا دلته مه ګوره ، یواځې ستا لپاره دی چې بل څوک یې ونه ګوري کور به یې وګورې.
- څه دي پکې ؟
- ته یې وګوره ته هم همدومره ولیکه لا زیات.
- څه شی ولیکم ؟
- ته دا ولوله بیا به پوه شې زه اوس ځم.
- پاتې شه خاله هم کور ده چای وڅښه بیا به لاړ شې.
- نه مننه درسونه لرم ، خدای پامان.
- مخې ته مو ښادی.
ورته و مې کتل ستر ګې یې تتې کړې ویې خندل لاس یې وخوځاوه او دروازه یې بنده کړه ، نور نو مخ په پوهنتون روان شوم عجیبه احساس مې کاوه لکه چې اډونه مې سپک شوي وي خو اندېښنې مې کرارې کرارې زیاتېدې د هغې یوه یوه خبره رایادېده.
- څه دي پکې ؟
- څه شی ولیکم.
- پاتې شه خاله هم کور ده چای وڅښه بیا به لاړ شې.
- مخې ته مو ښادی.
په چرتونو کې پوهنتون ته لاړم ، ټوله شپه مې هغه په خوب لیده ، کله

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

به مې يې ليک په خوب ليده چې اوږد ليک يې را ته ليکلی وي. سبا ته پنج شنبه وه ، په درس له سره ونه پوهېدم ، يواځې هغه مې سترګو ته ولاړه وه ، د هغې خندا ، شوخي او ښکلې سترګې ، که به مې استاد ته کتل ، ذده کوونکو تختې او هر څه ته د هغې تصوير مې ليده ، نه مې ځان غړولی شو او نه مې هم يواځې په هغې فکر کولای شو.
بېګا مې هم همدا سې چرت خراب وو ، سبا ته د جمعې ورځ وه ، سبا ته ورتللم له ځانه سره مې بس همدا ويل چې څه به يې راته ليکلي وي ؟ مينه ناک ليک به وي ، غمجنوونکی ښکلی او که به يې څه ليکلي وي ؟.
سبا مې زړه ټوپونه وهل بس ځان مې تيار کړ او د خاله دوی د کور په لوري مې مخه واخيسته ، زنګ مې وواهه ، زړه مې ډبېده اوس به هم آمنه وي وايي به چې څوک يې ؟ په همدې چرتونو کې ولاړ وم چې خاله غږ کړل.
- څوک يې ؟
- زه يم اسد .
- به به راځه راځه.
چې ورننوتم ، خاله په سرای کې لمر ته پښې غځولې وې ، زرلښت او نورزيه يې هم خواته ناستې وې چای يې څښلو ، چې ور ورسېدم کامران له کوټې وليدم رامنډه يې کړه.
- نامرده.
سخت وډار شولم ، له ځانه سره مې وويل چې لکه چې هغه ليک يې ليدلی دی که څه بلا خو بيا مې زړه ولګېده.
- هغه بله ورځ راغلی وې پټ تللی وې تاويل چې خپل نوټونه به درکړم ، راوړي دې دي.
- نه قران له ياده مې ووتل.
- ځه ته هم که خير وو څوک ډاکټر کېږې ليونی به شې.
د خاله خواته کېناستم ، چای يې را ته واچاوه ، خو ما په آمنه پسې سترګې غړولې ، چې لږ وروسته له کوټې راووته په برنډه روانه وه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته ويې کتل هيڅ غږ يې هم ونه کړ لکه خپه چې وي په بله کوټه ننوته ، ما له ځانه سره فکر وکړ چې لکه چې لاړم تباه برباد شوم ، خاله راته خبرې کولې خو په يوه خبره يې هم پوه نشوم.

- څنګه زويه وايم درسونه دې ښه دي ؟
- هه ښه دي بد ندي.
- څنګه داسې سره اوتر يې لکه چې درسونه درباندې ډير دي ؟
- هو ولا له پلاره هم نه يم خبر تاسې ته يې څه حال ندی را استولی ؟
- نه جوړ او روغ دی.
- رخصتۍ مو کله دي ؟
- نور نو نږدې دي.
- ښه له خيره بيا نو زه هم درسره ځم يو چکر ځم د غزني زيارتونو ته ډيره موده نه يم تللې.

ډيره شيبه يې خبرې وکړې ، زه حيران وم اوس څه وکړم ، نور مې نو تصميم ونيو چې پورته شم ، کتاب يې هسې هم رانه کړ ، له ځانه سره خجالت هم وم او له ځانه مې نور بد هم راتلل آمنې ته مې هم غوسه راتلله.

راپورته شوم خاله ډيره ټينګه شوه ، خو زه راپورته شوم خدای پاماني مې ترې راواخيسته او مخ په بهر راووتلم ، په فکر کې وم چې ولې يې ليک رانه کړ ؟ ولې يې روغبړ و نه کړ ؟ ولې مروره وه ولې ؟ بس په همدې فکرونو کې روان وم چې له شا چا غږ راپسې وکړ.

- صبر دا کتاب دې له ياده وتی.

ور و مې کتل ، آمنه وه پخپله ، له خوښۍ الوتلم په منډه ور وګرځېدم له ليرې مې سترګې پکې خښې کړې ، خو هغې تندی ګونځې نيولی وو او په غوسه کې يې کتاب راته ونيوه.

- واخله دا کتاب دې او بله ورځ دې که کتاب درسره راووړ خبر دې وي ؟
- ولې ؟
- همداسې ، چې ومې ويل.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه یې روغبړ وکړ او نه یې هم خدای پاماني بدبدیې راته وکتل او دروازه یې ور ونیوه.
- نور نو مخې ته ښه.
نه یې هغه د مینې ډک سلام وو ، نه یې هم هغه خوږه او په یا پاتېدونې خدای پاماني ، زه وچ حیران شوم له ځانه سره مې وویل چې نو په لیک کې مې څه لیکلي وو چې دومره غوسه ده ؟ډیر مې زړه غوښتل چې لیک همدلته ولولم خو په ډیرو تکلیفو نو مې ځان ورسره تر پوهنتو نه را ورساوه ، د پوهنتون دروازې ته چې رسېدلم پام مې شو که یې لیک نه وي ایښی. زړه مې وډبېده او ژر ژر مې کتاب واړاوه چې ومې لیدل لیک په کې وو. نور مې زړه ښه شو له ځانه سره مې وویل چې بس هغه یې حتماً راسره شوخي کوله چې ځان یې غوسه نیولی وو. هان په وړوکتوب کې دهغې عادت وو ډیره شوخه وه ، داسې شوخي به یې وکړه چې درې ورځې وروسته به پوه شوې چې هه دایې شوخي کوله.
لاړم د اوبو یو ګیلاس مې راډک کړ او د تخت په سر ور ته کینا ستم ، نور ملګري ټوک ویده وو او ټوک بهر وتلي وو ، ځان مې ښه ورته سم کړ او کاغذ مې را وایست ، د هماغه لیک په شا یې ټول څه لیکلي وو او د واړو پاڼو شاتونه یې ډک کړي وو ، له لیرې مې یې چې په لیک سترګې ولګېدې نو په زړه کې مې وغوړ بده ، څومره ښکلی لیک یې دی.
د لیک په تندي یې لیکلي وو:
کرکه او نه هیلي مې ومنه.
ماهیڅ فکر نه کاوه چې ته به دومره سپین سترګی وې ، د لو مړي ځل لپاره ټوک راته دمینې لیک لیکي خو سخت تیر وتلی دی ، خدای دې وکړي چې دا لیک د زړه مات نه کړي مګر مجبوره یم چې داسې څیزونه درته ولیکم ، زړه مې غواړي چې نور مې له یاده وباسې خپل درسونه دې ولولې او دا نصیحت مې په غوږ کې وساتې چې هیڅکله هم په دغه لاره پل کېنږدې. ما دومره فکر نه کاوه چې دومره له لارې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتلی وې ، ښه فکر وکړه ، له دې څیزونو لاس واخله ، یوازې پلار دې کولی شي د ابراهیم ادهم کیسې درته ولولي او زه هم یوازې دهغه په سترګو درته احترام کوم ، نور هیڅکله هم ماته لیک ونه لیکې هیڅکله هم زما په اړه قلم په کاغذ کېښږدې او که دې بیا لیک راغی نو خپل پلار ته به یې په لاس ورکړم چې هغه درته ځواب ولیکي او په خپله یې پوهنتون ته دروړي.
ما پخواهم په دې اړه فکر نه وو کړی او اوس هم پدې اړه فکر نه کوم ، تا زما په اړه بل فکر کړی دی نو لطفاً بیا راته لیک مه لیکه او نوره مې له یاده وباسه خپل درس ووایه او خپل کار پر مخ بوځه.
خدای دلره.
آمنه رحیمي.
له ډیرې غوسې ځای راباندې تنګ شو لیک مې څیرې کړ او د کثافاتو سطل ته مې غوځار کړ چې څه ښیرواې او ښکنځلې په خوله راغلې ورته ومې کړې ، له ځانه سره مې وویل چې څومره هیلې مې درته درلودې او څرنګه مې دې زړه مات کړ خدای د زړه مات کړه . بیا په فکر کې شوم چې دا ښکلې ټول داسې بد زړې او سخت زړې دي ، فکر کوي چې د نړۍ ټولې ښکېنې په هغوی کې نغښتې دي او د ټولې دنیا نیکمرغۍ دهغوی انتظار کوي مګر سختې تیروتلې دي یوه یوه متوجه کیږي ، یاره په نړۍ کې به هیڅ ښکلی هم نه وي چې ښه ، آبرومندانه او هوسا ژوند ولري دا ددې له کبله چې ژر تیر وځي ژر ځان ته غره شي او ژر ځان ترې ورک شي ، بس ژر بې لارې هم شي... بس په همدې فکرونو کې وم ، که به بهر ووتلم او که به کوټې ته راغلم هیڅ ځای مې هم طاقت نه کېده ، کله به مې ځان په کتاب بوخت کړ هم نه کېده ، آخر نه کیږي څرنګه به یې له یاده وباسم.
شپې ورځې تیرېدې ، د آمنې د مینې په ځای مې په زړه کې کرکه راټوکېده ، چې څومره به وخت تیریده نو کرکه مې یې په زړه کې غوړېده ، بس په دې مې فکر کاوه چې په چا به مینه وي او له چا سره به مینه کوي ؟ دا فکر به مې چې سر ته راغی نور به نو له غوسې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاودېدلم.
دا سمستر هم خلاص شو کور ته لاړم ، رخصتي مې تیره کړه خو په هیڅ پوه نه شوم ، نور مې یې له کوره هم بد راتلل ، او زړه مې بل قسم ډک وو ، پلار هم ډیره تسلي راکړه هغه ویل چې دا جینۍ زه پیژنم هغه ستا خوشبختي غواړي زه پوهیږم چې هغې په کومه موخه دا کار کړی خو زه پوهیدم چې هغې په لیک کې ماته څه لیکلي وو پلار خو هغه لیک نه وو لوستلی.
بل سمستر هم داسې تیربده ، ډاکټر څوځله پوهنتون ته راغی ، پوښتنه مې یې وکړه سخت به راته ټینګ شو چې ورسره لاړ شم خو ورسره لاړم نه ، زړه مې بل رقم ډک وو ، نور مې له ډاکټر ، خاله او له ټوله کوره مې یې بد راتلل.
خو هیڅ قسم مې له زړه نه وتله او زړه ته به مې هره ورځ تسکین ورکاوه ، په درسونو به مې ځان بوختاوه او د ډاکټر زړګي ټوقو ته مې ډیر غوږ نیولو ، د دغه سمستر نیمایي وو چې د ازموینو په پیلېدو سره مې نور د هغې له یادونو سره مخه ښه وکړه نور مې غوښتل چې دهغې مینې ته د پای ټکی کیږدم.

څوارلسم څپرکی

د پلار مرګ

څو مره چې درسونه سختېدل هومره مې زړه ماتېده ، ورځ په ورځ مې له دنیا بد راتلل ، د پوهنتون حا او هوا مې په زړه مې منګولې خښولې او عادت کولم یې ، وخت سخت تېرېده نه مې په درس بساینه کېده او نه مې هم پوچو او خوشو خیالونو تنده ماتولی شوه ، سهار به تر بیګا ناست وم کتاب ته مې هسې سترګې نیولې خو فکر

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

به مې بل خوا وو ، بل بل رقم فکرونه مې کول.
يوه شپه مې کتاب په سينه ايښی وو ، پلار مې نيغ ستر ګو ته ودر ېده ، يوه يوه کيسه مې يې ستر ګو ته ودرېده ، داخل چې په رخصتۍ تللی وم يوه کيسه يې راته وکړه ډيره خوږه وه.
- زويه کله چې ابراهيم ادهم تخت پرېښود او له ښارَه لاړ نو ټول ملت يې پسې سرګردانه شو يوه ورځ يو کس ښار ته راغی زيری يې وکړ چې ابراهيم ادهم يې په خپلو ستر ګو ليدلی دی چې د يوه سيند په غاړه په يوه ګټه ناست وو ، ټول رعيت يې ، ښځه يې او زوی يې پسې ووتل ، کله چې ورغلل نو ابراهيم ادهم يې وليد چې د سيند په غاړه په يوه ګټه ناست دی او خپل پوستين ګنډي ، رعيت او ښځې يې ټولو په يو غږ ترې پوښتنه وکړه.
- اې عادله پاچا !ولې دې تخت پرېښود او داسې ژوند دې غوره کړ ، راځه ښار ته راسره لاړ شه ټول خلک درته انتظار کوي.
وايي چې ابراهيم ادهم ورته د نه تللو ځواب ور کړ ، ټول ورته سخت ټينګ شول ، ډيرې زارۍ يې ورته وکړې ، وايي چې ابراهيم ادهم پداسې حال کې چې خپل په خپل پوستين بوخت وو وويل.
- درسره ځم خو په يو شرط.
وايي چې ټولو په يوه خوله وويل.
- په دواړو ستر ګو شرط وايه.
وايي ابراهيم ادهم له خپلې ستنې تار وويسته او اوبو ته يې غوځاره کړه او بيا يې خلکو ته مخ ور وګرځاوه.
- که مو له سينده زما ستنه راوکښله.
وايي چې خلکو ورته وويل چې يا عادل پاچا دا به ډيره سخته خبره وي موږ به کله وکولای شو دا دومره ستر سيند او تاسې يې دا سې منځ ته ورغوځار کړه وبه يې نه مونداى شو . وايي چې ا براهيم ادهم موسک شو او سيند ته يې مخ ور وګرځاوه.
- ماهيه !زما ستن راپيدا کړه.
وايي خلکو يو بل ته وکتل چې څرنګه شونې ده چې ماهی ستنه

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپیدا کړي. وایي یو ماهي له اوبو سر راپورته کړ او په خوله کې یې ستنه وه ، ابراهیم ادهم وویل چې دا زما ستنه نده ، ډیره شېبه بیا ماهی په اوبو کې ورک وو وروسته یې سر رابنکاره کړ او په خوله کې یې ستنه وه ابراهیم ور پورته شو او ستنه یې ترې راواخیسته ، ما هي ته یې شاباسی ووېل او خلکو ته یې مخ راوګرځاوه .
- دا پاچاهي مې ښه ده او که هغه ؟
وایي چې ټولو خلکو په یوه خوله ځواب ورکړ .
- نه دا پاچایي مو ځوځله ښه ده .
وایي چې ابراهیم ادهم وویل چې پس داسې ده نو ما پخپل حال پرېږدئ او تاسې لاړشئ ځانته بل عادل پاچا غوره کړئ ، په ما کار مه لرئ .
پلار به سره وخوځېده راته موسک به شو .
- نو داسې غورې دي ،زویه له معنویت سره چې ژوند کوې په ډیرو رازونو به پوه شې او ډیرې غوټې به در ته خلاصې شي ، دا زړګو نه کیسې او حکایات ټول هم دروغ ندي .
ټوله شپه مې پلار عجیب عجیب په خوب لیده ، تر سهاره ویده نه شوم ، کله به بهر ووتم او کله به هم راغلم په تخت کې به ویښ نا ست وم ، هیڅ آرام نه راتللو ، فکر مې بل ډول ګډوډ وو سر مې درد کاوه او یو قسم خولې شوی وم. سهار مې زړه نه کېده چې درس ته لاړ شم ، په انګړ کې ګرځېدم یو چا غږ راباندې وکړ.
- ډاکټر اسد بهر غواړي.
زه حیران شوم ، څوک به وي ؟ چې ما غواړي ؟ ور ووتلم ، ډا کټر بهر ولاړ وو ، کورنۍ جامې یې په تن وې او یو ډول وارخطا ښکارېده ، زما زړه ودربېده له ځانه سره مې وویل چې خدای د خیر کړي. په موټر کې ورسره سپور شوم خاله او آمنه هم ناستې وې ډاکټر هیڅ نه ویل خاله ته مې وکتل.
- چېرته ځو ؟
- ځو غزني ته پلار د حال راا ستولی دی چې لږ څه ناروغ دی ماویل

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنې ته به يې ورشو دا موښه وبلله چې ته هم راسره ولاړ شې.
دا خبره يې بل ډول راته ښکاره شوه، زړه مې په زوره زوره وډبېدلو،
د آمنې سترګو ته مې وکتل هغې د ښيښې لور ته وکتل او لکه چې په
سترګو کې يې اوښکې وې ځان يې سره هغې او دې خواته کړ ما له
ځانه سره وويل چې ولا کومه خبره شته.
- ژر کړئ ووايئ په پلار څه شوي دي؟
- هيڅ ندي شوي کراره کراري ده ليونی مه کيږه.
خو زړه مې نه کرارېدلو، ستونی مې وپړسېده له ځانه سره مې وويل.
- زه په دنيا کې همدا يو پلار لرم، هغه هم داسې پلار، د ځمکې په
سر د خدای بېلګه د مينې، وفا، عزت او وقار ځلی، خدای خو يې
دې راته سل کاله نور هم ژوندی لري، ياخدايه! مخکې له مايې روح
مه اخله، مايې له غيږې ژر مه بې برخې کوه، هغه ما ته لا ډيرې نورې
کيسې هم لري، دهغه کيسې لاندي ختمې شوې، د هغه مينه تراو سه
په شور کې ده او زړه يې لا ډير څه لري.
بس همداسې له ځانه سره غږېدم چې خاله مې په سر لاس کېښود.
- زويه ليونی ليونی مه کيږه، جوړ او روغ دی ته خو زموږ زړونه
غورځوې، شکر ځوان يې دا خبرې څه شی دي چې کوې يې.
په لارې هرڅه راته عجيب برېښېدل، زړه مې ډک کېده، زړه مې
غوښتل چې ښه وژاړم دومره وژاړم چې ځومې پلار ندی ليدلی، بس
نور نو نه شوه ژړا مې نه شوای تم کولای په سترګو کې مې اوښکې
وګرځېدې.
- هغه زما يوائينی تکيه ګاه ده بې له هغه ما ته ژوند معنی نه لري
همداسې چې بې له ما هغه ته ژوند معنی نه لري.
آمنې سلګی وکړه، ورته ومې کتل سترګې يې له ژړا سرې او ښتې
وې ماته يې وکتل او نوريې نو په خاله سر کېښود، ډاکټر هم
سترګې وموښلې او خاله هم مخ ته ټيکر ونيو. نور نو پوه شوم چې په
پلار څه شوي دي، تر غزني پورې مې نور په ژړا سر وخوړاوه، هيڅ
ډول لاره نه لنډېده له لارې له کورونو له موټرونو له هرڅه مې بد راتلل

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

، زړه مې لکه تېره هسې کلک شوی وو ، زړه مې غوښتل چې په چیغو چیغو وژاړم ، خاله او آمنې ته مې وکتل.
- هغه ویل چې زموږ ژوند لکه د شمې هسې مثال لري ، یوه ورځ مو شمه بله شوې ده یو ورځ به ختمېږي او مرو به ، څه موده وروسته به له ذهنونو پاکیږو لکه د شمې چې غوړ پاتې شي خو څه موده وروسته هغه هم پاک شي ، هغه ویل چې دا شمه یوه نده ډېرې شمې زموږ په شاوخوا کې بلې دي له موږه وړاندې او خدای خبر له موږه وروسته ، خو خدایه زما شمه هم له هغه سره یوځایې مړه کړې زه به د هغه دوري هیڅکله هم ونه زغملای شم.
بس په همدې چیغو او ژړا کې مې تر کوره ځان راورساوه ، له موټره چې ښکته شولو ، مامخ په کور ورمنډه کړې ، د کور په انګړ کې ډېر خلک ولاړ وو ډېر بیرو بار وو ، نور مې نو له اډو د مه وتښتېده سر راباندې ګرځېده د اسلان پلار ته مې وکتل.
- پلار مې چېرې ؟
هغه شاوخوا وکتل ، بیارانږدې شو خو ما پورې واهه.
- پلار مې چیرې ؟
صبر وکړه ولې وارخطا یې راځه ، پسې روان شوم ، په کوټه یې ور ننه ایستلم په هغه کوټه چې تل به یې راته پکې کیسې لوستې تل به یې راته خندل او خواته به یې ویده کیدم ، په کوټه کې چپرکټ ایښی وو ، دومره چېغه مې له خولې ووته چې څو مې په کومې کې ځایېده ، نور مې نو یقین راغی چې پلار نورې سترګې پټې کړې دي نور یې نو شمه مړه شوې ده او نور یې نو یواځې پرې ایښی یم خو په لیوالتیا سره ورغلم او له مخه مې یې پرده پورته کړه ، پلار خندانه څیره لکه چې د تل په څیر به موسک وو ، سترګې یې پټې کړې وې ، خوله یې پټه نیولې وه ، د نکل په وخت به یې چې له خولې تاوده تاوده اسویلې راوتل هغه راپه یاد شول ور تېټ شوم او غوږ مې پرې ور ونیوه ، خو هیڅ هم نه وو یواځې یو ډول پروت وو نور مې نو طاقت نه کېده پرې ور وغورځېدم لاس مې ترې چاپیر کړل او په زوره زوره مې ور ته په

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوکو پیل وکړ.
- پلار پورته، پورته، ولې دې یو اځې پرېښودم، پورته شه لا د بېلېدو نه یم پورته شه، تر او سه مې دې تاوده تاوده اسویلي خوړه موسکا او خبرې په زړه کې ژبغړاندې دي پورته شه ته او خدای پورته شه. های.
زړه مې له غمه چاودېده په مخ یې وپر ېوتم دهغه مچې رایادې شوې چې ښه خبره به مې وکړه نرم به یې ځان ته ورنږدې کړم او په په تندي به یې ښکل کړم د مچې ځای به مې یې تر ډېره په تندي کې پاتې وو بیا به مې یې مخ ته وکتل او موسک به شو، اوس یې په تندي ور پرېوتم ښکل مې کړ.
- ته او خدای پورته شه، یوځل مې بیا په تندي ښکل کړه، یو بل نصیحت راته کړه او یوه کیسه راته ولوله، پورته شه. مه ځه.
چا شاته کش کړم سوک مې ور خلاص کړ او له ځانه مې پورې واهه.
- لیرې شه، ستا یې څه، دا زما پلار وو، ما یې مینه کتلې وه، په ژوند یې چېرته وې، چې دهغه مات زړګی به قلم قلم وو، چې له خپګانه به یې ستونی پړسېدلی وو چې له زاریو به یې خوله وچه شوې وه، چې له ستړیا به یې حلق وچ وو، چې له ظلمه به یې زړه زره زره وو اوس درته په یاد شو، هغه وخت چېرته وئ چې د زړه وینې یې خوراک وې، له یوه زوی سره یې هم چا مینې ته نه پرېښود، په دنیا یې ځای ورک وو، له هره دره به ورټل شو په هره دروازه کې به سپک شو.
بیا مې ترې غېږه چاپیره کړه او په تندي مې ښکل کړ.
- پورته باباجانه! ته وخدای پورته شه، زه دې زړه وینم چې څو ځایه سوری سوری دی، پورته شه اوس دنیا بدله شوې ده، ټول خلک زما او ستا کور ته راغلي دي، پورته شه نن یې یاد شوي یو، پورته شه وګوره، نن یې راباندې زړه سوځېدلی دی، نن ورپه یاد شوي یو، پورته شه باباجانه لږ څه ورته ووایه، دوه کلمې ځواب ورکړه، هغه ځواب ورکړه چې هره ورځ به دې یاداوه، موږ هیچا ته اړ نه یو له

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدايه پرته له هيڅ مرسته نه غواړو ، پورته باباجانه دا خبره چا نده اورېدلې نن يې ورته واوروه نن ورته ووايه چې تل موږ په دغه کوټه کې يواځې وو نن موهم يوا ځې پر بږدئ ، باباجا نه پورته ، پورته بيا راسره دکان ته لاړ شه قلم په غوږ کې کېږده او ترښځ او مشترنګ راواخله ، پورته باباجانه باباجانه...

بيا چا له لاس ور ونيولم او له پلاره يې پورته کړم ، خلکو په غيږه کې ونيولم او له چپرکټه يې را دېخوا کړم ما بيا چيغه کړه.

- باباجانه وګوره ورته ، اوس مې در نه بېلوي ، باباجانه وګوره ، په ټول ژوند کې چا درنه نه وم بېل کړی نن مې بېلوي ، باباجانه پورته شه په خوا مې شه زور يې راباندې تير دی پورته باباجا نه ، يواځې يم ، يواځې مې مه پرېږده ، پورته باباجانه زړه مې چوي اوښکې مې له سترګو راروانې دي هيڅوک نشته چې پاکې يې کړي. پورته باباجانه سترګې مې سرې شوې باباجانه ته وخدای پورته شه نور مې څوک نشته چې تسلي راکړي پورته شه زړه مې مات مات دی دا خلک يې نورهم ماتوي ، په زړه کې مې اور بل دی ، يوا ځې تادرک کولای شو پورته شه. پورته شه باباجانه زړه مې چوي ، داظالمان مو د کلو کلو مينه ماتوي ته ورته پروت يې يوځل لاس پرانيزه او سينې ته مې درنږدې کړه ، پورته باباجانه باباجانه.

نور نو په ځان نه وم خبر چې سترګې مې پورته کړې آمنې مې سر په غيږ کې نيولی وو ، سترګو ته مې يې وکتل اوښکو يې ګريوان لومد کړی وو او ښکته په ما راتويېدلې.

- پلار څه شو ؟

آمنه ژړا واخيسته او سريې راباندې راکيښود په ژړا کې يې وويل.

- نور نو آرام شه ، ته او خدای نور آرام شه.

خو زه راپورته شوم ، په کوټه کې مې وکتل هيڅوک نه وو ، بهر مې وکتل په سرای کې خلک ښکاريدل رامنډه مې کړه.

- صبر صبر ، څه مو کړ ؟

له برنډې ښکته لويدلی وم نور نو په ځان نه وم خبر چې بيا مې سترګې

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرانستلې ، په روغتون کې پروت وم ، آمنه مې سرته ولاړه وه او له ژړا یې سترګې سرې سرې کړې وې ، چې ما سترګې وغړولې له خوښۍ پورته شوه ، شاوخوا یې وکتل او راټیټه شوه په تندي یې ښکل کړم.

پنځلسم څپرکی

غم او هیله ، وروستۍ برخه:

د پلار غم مې زړه قلم قلم کړی وو ، په ناسته پاسته ، خوب او خوراک کې مې هغه سترګو ته نیغ ولاړ وو ، څو ورځې خو دکان ته پرله پسې ورتللم او سهار به مې په ژړا پیل وکړ تر ماښامه ، په کومو ځایونو چې هغه ګرځېدلی وو ، چېرته چې هغه کار کړی وو ، چېرته چې ویده شوی وو ، ټول ځایونه به مې هره ورځ له نظره تېرول ، د هغه جامې ، اسباب د نسوارو قوطی هر څه به مې چې کتل له ژړا به مې ورته کوکه وکړه سر به راباندې وګرځېده او بې هوښه به شوم.
پوهنتون ته راغلم او د زړه په وینو مې درس ته دوام ورکړ ، خو پلار مې داسې د ژوند په اړ اړ کې غځونې کړې وې چې هیڅ مې ترې ځان نه شو خلاصولای. کله به یې موسکنده قواره راته یاد شوه او کله به یې له نسوارو ډکه خوله ، خندا یې خوب یې ، هغه وختونه به مې یو یو له نظره تیر شو چې هر بېګا به خوا په خوا پراته وو او هغه به راډیو لګولې وه او چې خبرونه به ختم شول ما ته به موسک شو.
درسونه هم سختېدل ، ډاکټر او خاله به هم په څو ورځې کې یو ځل حتماً راباندې ګرځېدل ، آمنه مې هم را په یاد بده چې د پلار د مرګ په ورځ یې راسره ژړلي وو ، سر مې یې په غېږ کې ایښی وو او اوښکې یې راسره تویولې ، په روغتون کې یې په داسې حال کې په تندي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکل کړم چې د پلار ښکولولو ته تږی وو ، نوره مې آرام آرام په زړه را ننوته او زړه ته مې يې لاره ميندله.

يوه ورځ ورغلم کورته يې ، ماخوستن ټول سره ناست وو خو هغه نه وه ، ماته نه ډوډۍ خوند راکاوه او نه هم ناستي سبا ته يې پلار ، کامران او زرلښت ووتل يواځې زه ، خاله او هغه پاتې شو زه له خاله سره په کوټه کې ناست وم چې رانوته ، خاله يوځل ماته وکتل بيا يې هغې ته وکتل هغې چای کيښود ماته يې وکتل او نور نو په پيالو اخته شوه ، ماترنن ورځې پورې نه وو موسلې نه مې موسکا خولې ته راتله خو چې هغې ته مې وکتل په شونډو مې موسکا خپره شوه ،بيا مې پلار ياد شو او له ځانه مې بد راغلل.

آمنې خاله ته چای کيښود بيا يې ماته وکتل ، ډيره ښېبه چوپ وه ، ما خاله ته وکتل ، پلار مې بيا سترګو ته نيغ دربدلی وو.

- خاله د پلار غم مې ژوند داسې نيم نيمګړی کړ.

خاله څه ونه ويل ، ډيره ښېبه چوپ وه بيا د سترګو له کنجونو آمنې ته وکتل دهغې په سترګو کې اوښکې ښکاريدې ، زه حيران شوم داولې ؟ څه مې ونه ويل آمنې ته مې وويل.

- ولا مننه هغه ورځ مې دې ډيره مرسته وکړه.

آمنې سر پورته کړ ، سترګې يې له اوښکو ډکې وې ، خاله ته يې وکتل بيا يې ماته وکتل او په ژړغونې لهجه يې وويل.

- ستا له لاسه يې زما هم ملا ماته کړه.

زما وينښتان ځيږه شول ، زړه مې وډيږده ، خاله ته مې وکتل ، دهغې هم په سترګو کې اوښکې ګرځيدې بيا موسکه شوه ماته يې وکتل.

- چای وڅښه ، داز مور آمنه هم ډيره د نرې زړه خاونده ده ، له غزنې چې راغلو دوه مياشتې خو پرله پسې د شپې ټوله شپه زه ورته ويښه وم بس ژړل به يې.

- ولې ؟

امنې ته مې سترګې ونيوې ، ګوندې هغه ځواب راکړي. خو مور يې اسويلی وکړ او ويې ويل.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه پوهیږم ، بس د شپې به په خوب کې راپورته شوه اېلتې به یې ویلې کله به یې ویل ما یې زړه مات کړ خدای دې زما زړه مات کړي او کله به یې څه ویل کله څه ؟

زما زړه ودربېده ، ژړا راغله ، آمنې ته مې وکتل د هغې له سترګو نورې اوښکې راتویې شوې خاله ته یې وکتل بیا یې ماته وکتل.

- ته وخدای ما معاف کړه ، ما ستا په ګټه لیکلي وو ، ډیره پیښمانه یم ، ډیره.

ماته هم ژړا راغله ، خاله ماته وکتل. بیا آمنې ته ځیر شوه.

- څه اېلتې وایې لورکې ! د څه شي لیکلي ؟

ما خاله ته وکتل ، ډیره شېبه مې چرت ونیو بیا مې ورته ټوله کیسه وکړه ، آمنې هم خاله ته کتل او اوښکې یې تویولې ، ماهم خپله ژړا نشوه قابو کولای ، خاله هم راسره وژړل.

عجیبه ژوند دی ؟ پلار به هم ماغوندې ماشوم وو ، ماغوندې به لوی شوی وي ، ماغوندې به یې ژوند کاوه ، هیلې به یې درلودې او ماغوندې به پرې سختۍ ، غمونه او خوښۍ ورغلي وي خو یوه ورځ یې سترګې پټې کړې ، نه یې اوس کومه نښانه شته او نه یې هم د ژوند تاوده او خواږه اسویلي بس په هغه دې فکرونو کې وم چې خاله وویل.

- خدای د خیر کړي ، اسد جانه خپلو درسونو ته دې پام کوه ، آمنه هم لا وړه ده خدای مهربانه دی چې یوه ورځ به راشي چې تاسې دواړه د خوښۍ په جامو کې ووینم.

د خاله دا خبره عجیبه راته وبریښېده ، آمنې ته مې وکتل هغه موسکه شوه او د تل په څیر یې سترګې تتې کړې ، پزه یې منجه کړه او خوله یې راته کږه کړه نوره نو پورته شوه او له کوټې ووته.

زما هم نور په زړه غنې ګډې شوې ، په اونۍ کې یوځل حتماً د آمنې لیدلو ته ورتلم ، تر څو چې یوه ورځ و ټاکل شوه چې د ډاکټر په خپلو پیسو ماته د کوږدنې مراسم ونیسي ، دامې د ژوند یوه ترټولو خوښوونکې ورځ وه ، په جامو کې نه ځایېدم ، خود پلار ځای خالي

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو ، نه په دسترخوان کې راسره وو نه هم په نورو خنداګانو او خوښیو کې.
هغه وخت هم تیر شو ، پوهنتون لا ډیر پاتې وو ، یوه ورځ ډاکټر را ته وویل چې د غزني کور خرڅ کړم د پلار دکان هم خرڅ کړم په کابل کې کور واخلم ما هم داسې وکړل ، خو له زړه مې یو خدای خبر وو چې په زړه کې مې څه تیریدل ؟
وختونه تیریدل تردې چې د پنځم سمستر په رخصتیو کې خاله او ډاکټر را ته وویل چې باید ستا سو واده وکړو ، زه وچ حیران شوم ، کور هم راته ډاکټر واخیست ، خو پیسې یې راباندې شوې هغه د غزني د ستر کور پیسې ددغه کور د نیمایي قیمت هم نه شو ، څه سامانونه هم راته هغه واخیستل بله ورځ مو د واده تیاری ونیو ، ما درې میاشتې کېدې چې آمنه نه وه لیدلې ، لیدلو ته یې سخت تږی وم ، له ځانه سره مې ویل چې څومره فرق به یې کړی وي ؟
بله ورځ مو واده وکړ او بس نوی ژوند مو شروع کړ ، له هغې وروسته راته هره شپه آمنه یوه یوه کیسه لولي ، زما هم پوهنتون ختم شو ، او لوی بدلون خو بل دا وو چې سارا نړۍ ته سترګې رڼې کړې دي هغه زما او آمنې یوآځینۍ اولاد دی په ما هم ډیره ګرانه ده خو په هغې له مازیاته منلې ده اوس اوس پوهیږم چې زه چې په پلار دومره ګران وم چې مور به راسره څه کول ؟
بس نور نو خپل داستان همدلته ختموم ناوخته دی ، دخوب وخت دی آمنې نن راسره شخړه کړې وه څوشیبې وړاندې په خلا شوي یو او پرته له ما خوب هم نه ورځي.

ښاد او آباد اوسئ زړونه مو دخدای په مینه لبریز اوسه د مور او پلار له دعا او دهغوی له سپیڅلي خدمته مو خدای مه بې برخې کوه
پای
شهید مفتح ، هفت تیر د صدا او سیما میلمستون د شپږمې روژې د شپې یوه بجه او پنځه څلویښت دقیقې.

Downloaded from: www.ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دژباړن لنډه پېژندنه

نوم: عبدالله (الهام) جمالزی

د پلار نوم: الحاج مولوي عبدالسليم جمالزی

دزیږیدونیټه: ۱۳۶۶/۵/۲۵ یا د ۱۹۸۷ داګست ۱۷

دنده: ژورنالیست او ویاند

آثار:

1. هندي خالونه (لنډې کیسې)
2. انځورونه (لنډې کیسې)
3. ګناه کبیره (پولیسي کیسې)
4. دویندویۍ فن (څېړنه)
5. د ابراهیم ادهم په پلونو (همدا اثر)
6. ریښتیا هم خلک خدمت ته اړتیا لري (یونلیک)
7. ناچاپ: دوه ناولونه، دوه د لنډو کیسې ټولګې
8. بیلابیلې ژباړې.

ویب پاڼه:

www.taand.com

د اړیکو پتې:

aalhamj@gmail.com
a.alhamj@yahoo.com
elham.jamalzai@hotmail.com

Downloaded from: www.ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library